

Đều Là Thiên Kim Chọc Họa

Contents

Đều Là Thiên Kim Chọc Họa	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	16
4. Chương 4	24
5. Chương 5	30
6. Chương 6	38
7. Chương 7	46
8. Chương 8	54
9. Chương 9	56

Đều Là Thiên Kim Chọc Họa

Giới thiệu

Tục ngữ nói đúng, tiểu nhân cùng nữ nhân là không thể đắc tội, ai ngờ hiện tại ngay cả ”hạ nhân” cũ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/deu-la-thien-kim-choc-hoa>

1. Chương 1

Năm Nam Tống, thành Lâm An Hôm nay cũng như mọi ngày, trong Phương Phủ – nổi tiếng giàu có đứng nhất, đứng nhì thành Lâm An, lại có rất nhiều khách không mời mà đến.

Những người này đều là công tử có tiền có quyền, một số nổi tiếng là những công tử nhà giàu không cần làm việc, đương nhiên cũng có một ít không tai tiếng, không gia thế bối cảnh; những người này mặc dù có bối cảnh khác nhau, nhưng bọn họ cũng là chung chí hướng, mục tiêu của bọn họ chỉ có một ——con của Phương viên ngoại Phương Kỉ Lễ, Phương Hoán Thanh.

Phương Kỉ Lễ là doanh nhân tiếng tăm lừng lẫy ở Lâm An, hắn đã để lại một giai thoại truyền kỳ làm người ta say sưa kể, sự tích hắn dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, trong thời gian mười năm ngắn ngủi, ở Lâm An mở bốn cửa hàng quần áo, bốn phường thôn. Sau một thời gian cố gắng kinh doanh buôn bán, hắn đã có gia tài bạc triệu, của cải một phường doanh nhân, tám cửa hàng của hắn giúp hắn kiếm được núi vàng núi bạc, cũng khiến hắn ở Lâm An thành phú hào có tiếng.

Đáng tiếc, hắn mắc phải cái bệnh mà hơn một nửa kẻ có tiền sẽ mắc phải, bệnh keo kiệt – trình độ keo kiệt của hắn so với của cải của hắn còn nổi tiếng hơn.

Hắn kiếm tiền chỉ để người trong nhà hưởng, với người ngoài lại vắt cổ chày ra nước, gần 10 năm nay, chưa ai thấy qua hắn góp tiền cho quỹ công, chưa từng tạo kiểu sửa lộ (xây cầu đắp đường), chưa từng quyên giúp miếu thờ, chưa từng mở kho phát lương cứu tế người nghèo..... Nói tóm lại, hắn chính là một con quỷ keo kiệt, không của cải thì sẽ không một kẻ nào kính ngưỡng cùng tôn kính.

Nhưng người không được hoan nghênh như Phương Kỉ Lễ, lại có một ưu điểm lớn – nói đúng ra, ưu điểm này không phải của hắn mà của con hắn, Phương Hoán Thanh.

Phương Hoán Thanh năm nay tuổi xuân mười tám, là người đẹp nhất Lâm An. Một số người may mắn gặp được Phương Hoán Thanh đều kinh ngạc, người ta nói nàng đẹp như tiên nữ, gặp nàng liền hiểu cái gì gọi là dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, .

Bởi vậy có thể thấy được, Phương Hoán Thanh xinh đẹp như thế nào, khó trách nàng vừa đến tuổi lấy chồng, người đến nhà họ Phương cầu hôn sẽ không giảm, cho tới bây giờ không đến nghìn người cũng có chín trăm, cửa nhà họ Phương thật đã bị đập nát, đây là sự thật, cũng không phải nói quá.

Trong số người hâm mộ đến cầu hôn Phương Hoán Thanh, có một số vì của cải Phương Kỉ Lễ mà đến, một số vì Phương Hoán Thanh sắc đẹp mà đến, nhưng dù những người này có mục đích là gì, cho tới bây giờ không ai có thể thỏa lòng cưới Phương Hoán Thanh về nhà.

Phần lớn người theo đuổi đều bị người xem tiền như mạng là Phương Kỉ Lễ đuổi đi, chỉ có số ít vài người có tiền có thể công tử có thể qua được cửa của Phương Kỉ Lễ; nhưng những người này không một ai có thể lọt vào Phương Hoán Thanh mắt xanh, cưới nàng về nhà.

Là Phương Hoán Thanh ánh mắt quá cao, vẫn là có nguyên nhân khác? Đến nay vẫn là điều bí mật, không ai biết.

Tuy rằng như thế, đối với người hâm mộ của nàng mà nói, chỉ cần nàng một ngày không gả làm vợ người, liền vẫn còn cơ hội, còn hi vọng, cho nên bọn họ mỗi ngày đều đã đứng cạnh bờ tường nhà họ Phương chờ thấy mặt Phương Hoán Thanh, chắc chắn phải nhìn thấy người đẹp cười, mọi người mới hết hy vọng, để rồi ngày hôm sau lại đến, lại đợi người đẹp cười, như thế một ngày qua một ngày, một năm lại một năm.

Tất cả mọi người chờ mong ngày nào đó Phương Hoán Thanh có thể tiếp nhận mình, để nàng xinh đẹp tươi cười chỉ vì một mình mình nở rộ.

“Tiểu thư, cô ra ngoài nhìn một chút đi, nếu không những người này không biết còn âm ỷ đến khi nào đâu!” nha hoàn của Phương Hoán Thanh, Thu Hương, nhìn một cái đầu trời lên hụp xuống ngoài bờ tường, trong lòng rất bất đắc dĩ.

Mỗi ngày đều như vậy, những người này thật sự ăn no không chuyện gì làm sao? Hai ngày trước, có vị công tử họ Hoàng từ trên tường này ngã xuống, nghe nói đến bây giờ còn nằm trên giường đi không nổi, không lẽ những người này không sợ bước lên Hoàng công tử rập khuôn sao? Bọn họ không sợ chết sao?

“Ai!” Phương Hoán Thanh nâng cằm bằng cánh tay mảnh khảnh, trên khuôn mặt xinh đẹp có nhàn nhạt ưu sầu.

Không lẽ xinh đẹp là lỗi của nàng sao? Nàng không trêu chọc những người này, những người này sao không chịu buông tha nàng? Nếu nàng không đẹp đến vậy thì tốt rồi, ai~~!

“Được rồi, ta đi đuổi bọn họ.”

Phương Hoán Thanh đứng dậy, bất đắc dĩ thông thả ra khỏi phòng. Nàng càng tới gần bờ tường, ánh mắt mọi người liền tròng càng lớn, thở cũng nhanh hơn.

“Cám ơn các vị công tử đến để gặp Phương Hoán Thanh, mời các vị trở về đi!” Ánh mắt của nàng rất nhanh đảo qua mọi người, mặt mang cười.

“Ôi~~” Mọi người không hẹn mà cùng phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

Đối với những người từng bị Phương Hoán Thanh từ chối mà nói, có thể may mắn nhìn thấy nàng cười, một ngày này bọn họ sẽ qua thực vui vẻ; vì ngày mai có thể lại nhìn thấy nàng tươi cười, mọi người đều ngoan ngoãn từ trên tường leo xuống, dẹp đường về nhà, hoàn toàn không dám quấy rối người đẹp như tiên nữ giáng trần trong cảm nhận bọn họ.

Hô, cuối cùng đều đi rồi! Nhìn mọi người đi hết, Phương Hoán Thanh mới như trút được gánh nặng trở lại phòng trong.

“Thật không uống là tiểu thư, chỉ cần một cái mỉm cười là có thể đuổi đi đám quý chán ghét kia, em nghĩ có năng lực này trên đời, trừ bỏ tiểu thư ra không có người thứ hai!” Có thể nói Thu Hương đối với “khả năng đặc biệt” của Phương Hoán Thanh hết sức bội phục.

“Hừ! Là bọn hần biết tự hiểu lấy mình, nếu ta cười một cái còn đuổi không được bọn họ, ngày mai bọn họ đừng mong thấy ta. Ta chịu cười với bọn họ đã là ơn huệ rất lớn với họ, nếu bọn họ còn không thỏa mãn, đừng mong ta lại liếc nhìn bọn họ lần nữa.” Phương Hoán Thanh nhếch nhếch cái miệng nhỏ nhắn, hờn dỗi nói.

Thu Hương cùng chung suy nghĩ gật gật đầu.”Tiểu thư nói đúng đó, có điều những người này cũng thật là kỳ quái, bọn họ chắc phải biết tiểu thư chán ghét bọn họ mới đúng, làm sao mỗi ngày còn đến? Không lẽ bọn họ không sợ tiểu thư nổi giận, không bao giờ để ý đến bọn họ nữa sao? Em nói tiểu thư nha! Chúng ta làm thế nào những người này mới hết hy vọng đây? Không lẽ tiểu thư phải gả cho ai đó bọn họ mới hết hy vọng sao?”

“Nếu đúng như thế thì nguy rồi!” Đôi mi thanh tú của Phương Hoán Thanh nhíu nhíu, bộ dáng như thực phiền não.”Cho tới bây giờ, ta vẫn chưa nhìn trúng ai, nếu phải vậy mới để những người này hết hy vọng với ta, không biết phải chờ tới năm nào tháng nào ngày nào nữa!”

Phương Hoán Thanh hơi thoáng nghĩ vậy, lòng sẽ không vui, nàng biết ánh mắt mình hơi ột chút, tính tình hơi kiêu một chút, lại nói nàng đến mười tám tuổi còn vô vô một mình, chính nàng phải chịu trách nhiệm lớn nhất, là nàng gieo gió gặt bão, chẳng trách người khác.

Tuy rằng thoát nhìn bên ngoài, nàng chưa từng rung động với chàng trai nào, nhưng, sự thật không phải như vậy, đây là bí mật lớn nhất của nàng, một bí mật chỉ có mình nàng biết được.

Nàng từng rung động với một người, chỉ một, tên của hần nàng cả đời vẫn sẽ nhớ rõ, tên hần là Gia Cát Diệp.

Lúc mới quen Gia Cát Diệp nàng mới 14 tuổi, mà hình như Gia Cát Diệp khi đó 15, 16, tuy là chuyện đã gần 4 năm trước, nhưng nàng đến nay còn nhớ rõ bộ dáng của hần.

Màu da hần hơi ngăm đen, mỗi khi hần đứng dưới ánh mặt trời, thoát nhìn thật chói mắt, diện mạo của hần cũng không phải quá xuất sắc, lại đủ để lại ấn tượng khắc sâu cho nàng; nàng còn nhớ rõ thanh âm của hần rất ấm, trầm, làm người ta nghe hoài không chán.....

“Tiểu thư, tiểu thư! Cô suy nghĩ cái gì? Nghĩ xuất thần như vậy nha?” Thu Hương thấy Phương Hoán Thanh chột ngẩn người, lay nàng hỏi.

“A.. không có gì.” Phương Hoán Thanh tuy không nói gì, khuôn mặt xinh đẹp lại vô cớ đỏ lên.

Thu Hương tò mò nhìn nàng.”Tiểu thư, cô sẽ không đang nhớ cái tên Gia Cát Diệp bị lão gia đuổi đi?”

“Em.. em đang nói gì vậy? Gia Cát Diệp là ai? Nhà họ Phương chúng ta có người này sao?” Phương Hoán Thanh rùng mình, nàng không nghĩ có thể từ trong miệng Thu Hương nghe được cái tên Gia Cát Diệp. Đang lúc bối rối, nàng chỉ có thể chối bỏ sự tồn tại của Gia Cát Diệp.

“A, tiểu thư, cô không nhớ rõ sao?” Thu Hương trong lòng cực kỳ nghi ngờ, nàng gãi gãi đầu, “Em còn cho rằng tiểu thư nhớ rõ hần kia. Gia Cát Diệp chính là tên nô tài làm ở nhà họ Phương chúng ta 4 năm trước,

hắn còn thường giúp tiểu thư dắt ngựa nữa, tiểu thư cô nhớ chưa? Hắn hơi cao cao, đen đen, tuy rằng nói không nhiều lắm, nhưng người rất hiền lành ; nếu không phải hắn đã quên thân phận mình, tùy tiện thổ lộ với tiểu thư, cũng sẽ không chỉ ở nhà họ Phương được có nửa năm đã bị lão gia đuổi đi.....”

“Đủ, không cần nói thêm nữa, ta nhớ ra rồi!” Phương Hoán Thanh tức giận trừng Thu Hương.

Thu Hương nói quá nhiều, làm nàng không thể lại vờ như đã quên mất Gia Cát Diệp.

“Hừ, thì ra em nói là hắn à? Chuyện qua đã lâu vậy, làm sao ta còn nhớ hắn nổi!” Nàng nói, ra vẻ chẳng để ý: “Đúng rồi! Thu Hương, sao vừa rồi em nghĩ ta còn nhớ Gia Cát Diệp?” Người theo đuổi nàng nhiều như sao trên trời, vì sao Thu Hương cũng không nhắc ai khác, lại nhắc Gia Cát Diệp, người đã nhiều năm không thấy?

“Bởi vì.....” Thu Hương không biết nên nói không, nàng sợ hãi nhìn Phương Hoán Thanh, nuốt nước miếng rồi nói: “Em nói tiểu thư không được tức giận nha! Là thế này, mấy ngày trước, em vô ý nghe được tiểu thư nói mớ, khi đó, tiểu thư gọi mấy tiếng Gia Cát Diệp, cho nên em mới..... mới đoán tiểu thư vừa nghĩ đến hắn.”

“Cái gì?” Phương Hoán Thanh bắt ngờ, há hốc mồm.

Trong mơ nàng gọi tên Gia Cát Diệp? Nàng hoàn toàn không nhớ có chuyện này nha! Nếu lời Thu Hương nói là thật, vậy không phải nàng mơ thấy Gia Cát Diệp sao?

Điều này sao được? Nàng làm sao có thể mơ thấy hắn được? Tuy rằng nàng thỉnh thoảng có nhớ tới hắn, nhưng đó là chuyện đã qua, hơn nữa, bọn họ không thể nào gặp lại, vì sao nàng mơ thấy hắn được?

“Tiểu thư, cô tức giận sao?”

Thu Hương thấy sắc mặt Phương Hoán Thanh thoát xanh thoát trắng, nàng đoán rằng Phương Hoán Thanh 8 phần là đang giận mình.

“Ta tức giận? Không có!” Phương Hoán Thanh cười lắc đầu nói: “Ta làm sao tức giận vì loại chuyện này? Chẳng qua là nói mớ thôi, đó là lúc không hay biết gì mới nói, ta sẽ không để trong lòng đâu!”

Thu Hương nghe Phương Hoán Thanh nói vậy, nàng yên lòng: “Đúng rồi! Em cũng nghĩ như vậy. Tiểu thư chắc đã sớm quên người kia mới đúng, tiểu thư vốn không thích hắn, nếu không năm đó tiểu thư cũng sẽ không kiên quyết chối từ tấm lòng hắn đúng không?”

“..... Đúng vậy!” Phương Hoán Thanh cười gượng vài tiếng, nghĩ một đằng nói một nẻo: “Hắn tưởng hắn là ai vậy! Một tên nô tài lại dám với cao, dám thích tiểu thư như ta, ta làm sao có thể coi trọng hắn? Cái loại không tự biết sức mình như hắn làm sao ta có thể nhớ được? Ta đã sớm quên sạch hắn và những lời vô lễ của hắn, ta nói thật đó!”

“Đúng vậy, đúng vậy!” Thu Hương gật đầu: “Là hắn không tốt, hắn hoàn toàn đã quên thân phận mình, dám mơ mộng với cao tiểu thư, là em đoán sai, tiểu thư không lý do gì còn nhớ rõ hắn, thực xin lỗi! Em về sau sẽ không ở trước mặt tiểu thư nhắc tới hắn.”

Thật ra, trong lòng Thu Hương có hơi đồng tình Gia Cát Diệp, nàng cảm thấy hắn thực đáng thương, đơn giản là thổ lộ thích tiểu thư đã bị đuổi ra nhà họ Phương, ai~~ Người đó cũng không phải thực xấu.

Nô tài thì mãi vẫn là nô tài, cho dù Gia Cát Diệp thích tiểu thư cũng không nên nói ra, nếu lúc ấy hắn không bày tỏ với tiểu thư, nói không chừng còn sống phây phây ở nhà họ Phương vì tiểu thư dắt ngựa, có thể cùng người trong lòng ở chung sớm chiều.

“Đúng, em có biết là tốt rồi.” Trong đôi mắt to đen của Phương Hoán Thanh rõ ràng có lẫn một chút cô đơn.

“Tiểu thư, hôm nay trời đẹp như vậy, chúng ta ra ngoài cưỡi ngựa đi!” Tiểu thư thoát nhìn hình như thực uể oải, nếu để tiểu thư đi làm chuyện nàng thích, chắc nàng sẽ vui lên mới đúng.

Phương Hoán Thanh nhìn ngoài cửa sổ: “Hôm nay ta không muốn cưỡi ngựa.....”

Thu Hương nói không suy nghĩ: “A, vì sao? Hôm qua không phải tiểu thư mới nói đã lâu không cưỡi ngựa, hôm nay muốn đến ngoại ô cưỡi ngựa sao?”

“Ta chỉ là không muốn cưỡi ngựa thôi!” Phương Hoán Thanh không kiên nhẫn nói. Đúng là nàng thực thích cưỡi ngựa, nhưng hôm nay ngoại lệ. Bởi vì cưỡi ngựa sẽ làm nàng nhớ tới thời gian tốt đẹp từng có cùng Gia Cát Diệp, nàng cũng không muốn lại nhớ tới hắn nữa.

“Tiểu thư.....” Nàng cảm thấy hôm nay tiểu thư thật sự lạ quá nha, không lẽ thực có liên quan cùng Gia Cát Diệp sao? Chắc đúng là Gia Cát Diệp có liên quan, bởi vì nàng nhắc tới Gia Cát Diệp, tiểu thư mới buồn bực.

“Tiểu thư, có phải Gia Cát Diệp hấn.....”

“Ta nói không cần nhắc tên của hấn!”

Phương Hoán Thanh đột nhiên tức giận khiến Thu Hương sợ nhảy dựng, miệng há thật to.

“Thực xin lỗi, ta mất bình tĩnh!” Phương Hoán Thanh thật xin lỗi nhìn Thu Hương một lúc, sau đó đứng dậy rời phòng.

Tiểu thư đến cùng là làm sao vậy? Thu Hương không hiểu ra sao đứng sững.

Tiểu thư cùng Gia Cát Diệp khi đó..... Chắc sẽ không thật sự có chuyện gì không muốn để người ta biết đi?

Đó là một ngày trời đẹp nắng trong, khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của Phương Hoán Thanh vì nhìn thấy mấy chú cá con bơi qua bơi lại trong ao mà hớn hờ cười vui.

“Tiểu thư, cô hình như rất vui.”

“Gia Cát Diệp, là người nha!” Phương Hoán Thanh gần như phải ngửa đầu mới thấy rõ mặt Gia Cát Diệp. Bó tay thôi, ai kêu Gia Cát Diệp cao như vậy, hấn cùng lắm là 15, 16 tuổi, đáng người cũng không thua đám thiếu niên 17, 18.

Gia Cát Diệp không chỉ có dáng người cao lớn, bề ngoài cũng chừng chạc hơn so với đám trẻ cùng tuổi, thiếu tính trẻ con, hơn một chút nghiêm túc. Cũng bởi hấn thoát nhìn lớn hơn so với cùng tuổi đứa nhỏ, cho nên mới vào được nhà họ Phương, không lâu sau đã bị Phương Kỉ Lễ giao cho nhiệm vụ quan trọng, muốn hấn đi theo bên người Phương Hoán Thanh bảo vệ nàng.

Mặt Gia Cát Diệp luôn nghiêm túc lúc này lại đầy ý cười, hấn luôn yên lặng ít lời nhưng trước mặt Phương Hoán Thanh lại tươi cười nở rộ.

“Tiểu thư, hôm nay thời tiết tốt như vậy, chúng ta đi cưỡi ngựa đi!”

Là Gia Cát Diệp dạy Phương Hoán Thanh cách cưỡi ngựa, dưới sự cẩn thận dạy dỗ của hấn, Phương Hoán Thanh vốn rất sợ ngựa trở nên một chút cũng không sợ nữa, bọn họ thường đến ngoại ô cưỡi ngựa, khi cùng Phương Hoán Thanh ở chung cũng là lúc hấn cảm thấy hạnh phúc nhất.

“Tốt lắm!” Vẫn ngồi xổm bên cạnh ao, chân Phương Hoán Thanh đã tê rần, nàng vừa đứng dậy, người không đứng vững, lung lay xém ngã.

Thấy thế, Gia Cát Diệp vội vàng đỡ lấy nàng.”Cẩn thận.”

“Cám ơn.” Phương Hoán Thanh ngẩng đầu lên, cánh tay đón nhận sức mạnh từ trên tay hấn truyền vào.

Đây có thể là bọn họ ở chung hơn nửa năm tới nay khoảng cách gần nhất đi?

Phương Hoán Thanh thẹn thùng nhìn hấn, khuôn mặt xinh xắn hồng hồng.

Nàng chỉ mới 14 tuổi, cũng không hiểu quá rõ thích là cảm giác gì.

Nàng chỉ biết là từ sau khi Gia Cát Diệp xuất hiện, nàng mỗi ngày đều trôi qua thật vui vẻ, hấn không giống với những người khác, nàng chưa từng chán ghét hấn, nàng cũng không chán ghét ở chung với hấn.

“Tiểu thư.....” Gia Cát Diệp nhìn khuôn mặt xinh đẹp không tỳ vết của nàng, tim đập dồn dập không thôi.

Hắn nhin không được, hắn không muốn tiếp tục ghìim nén, hắn phải để nàng biết cảm giác của mình đối với nàng.

Hắn cầm trụ tay nhỏ bé của nàng.

“Người làm gì đó?”

Tay Phương Hoán Thanh bị hắn cầm thật chặt, trên mặt tràn ngập kinh hoảng.

“Tiểu thư, em không cần sợ.” Gia Cát Diệp chưa từng hỏi hợp như vậy, hắn sốt ruột nói: “Ta đối với em..... Ta biết thân phận mình không xứng nói những lời này, nhưng ta thật sự thích tiểu thư, tiểu thư, ta.....”

Gia Cát Diệp cũng không biết vì sao lại đột nhiên xúc động, nói ra những lời này đối với Phương Hoán Thanh, hắn không phải loại người hấp tấp nha! Hắn cũng không phải không biết với thân phận mình không thể đem những lời này nói thành lời, chắc chắn khi đó hắn không tỉnh táo, nhưng mà hắn cũng bởi vì nàng mới không tỉnh táo.

Một cô bé năm ấy mới 14 tuổi lại đối với hắn có lực hấp dẫn lớn như vậy, vì người này là Phương Hoán Thanh, hắn mới làm như vậy sao? Nếu thay bằng người khác, chắc hắn có thể yên ổn làm tốt bổn phận nô tài, sẽ không đánh liều thổ lộ với nàng bất chấp nguy cơ bị đuổi ra khỏi nhà.

Chỉ đồ thừa hắn rất thích nàng, thích đến không thể lại giấu diếm nữa, hắn muốn cho nàng biết hắn thích nàng đến cỡ nào, hắn không có mục đích gì khác, chỉ muốn cho nàng biết mình thật lòng.

“Gia Cát Diệp, người.....” Phương Hoán Thanh sợ cứng người.

Chưa từng có người nói như vậy với nàng, hắn là người đầu tiên.

Cho dù nàng không chán ghét hắn, cho dù nàng đối với hắn cũng có chút thích, nhưng hắn tùy tiện những lời này với nàng..... Mới 14 tuổi nàng làm thế nào chịu được?

Gia Cát Diệp biết mình dọa đến nàng, nhưng vẫn không muốn buông tay.

Nắm chặt tay nàng, hắn vội vàng nói: “Tiểu thư, xin em, nghe ta nói! Ta biết nói những lời này với em là quá đột nhiên, ta chỉ là một người tầm thường, xứng tiểu thư thế nào được? Nhưng ta với tiểu thư là thật lòng, ta thực thích tiểu thư, chỉ cần tiểu thư có thể cho ta cơ hội, ta chắc chắn cố gắng để mình xứng với tiểu thư. Mời em tin tưởng ta, ta luôn sẵn sàng làm mọi chuyện vì em.....”

“Ta.....” Phương Hoán Thanh sững sờ nhìn hắn.

Nàng thật sự không biết nên nói với hắn cái gì mới tốt, nàng cho hắn cơ hội gì đây? Hắn chỉ là một tên nô tài, không phải sao? Không lẽ nàng phải hắn cơ hội chứng tỏ nô tài như hắn cũng có thể cho nàng hạnh phúc sao?

Ngay khi trong lòng Phương Hoán Thanh quá sức bối rối, có người tới gần bọn họ, thấy cảnh bọn họ tay trong tay.

Người tới là Thu Hương cùng quản gia Hứa đại thúc, khi bọn họ thấy hình ảnh như vậy đều quá mức kinh ngạc.

“Tiểu thư, Gia Cát Diệp, hai người đang làm cái gì vậy?” Thu Hương kêu lên.

“Buông ra!” Phương Hoán Thanh mắc cỡ đến muốn chui xuống đất, lại để người khác nhìn thấy nàng và Gia Cát Diệp cùng một chỗ, mặt mũi nàng phải ném ở đâu nha!

“Gia Cát Diệp! Vì sao ngươi nắm tay tiểu thư? Người thật to gan!” Hứa đại thúc không kiêng nể mắng to thành tiếng, hắn cho rằng chắc chắn là lỗi của Gia Cát Diệp.

Gia Cát Diệp buông tay Phương Hoán Thanh xong, không nói một câu nhìn Hứa đại thúc cùng Thu Hương.

Hắn hiểu mình nói thêm điều không thay đổi được gì, nhưng hắn không cần, người khác nghĩ thế nào hắn không cần biết, bây giờ hắn muốn biết nhất là Phương Hoán Thanh đối với hắn đến cùng có tình cảm hay không, loại cảm tình giống như của hắn đối với nàng.

“Tiểu thư, em trả lời vấn đề của ta được không?” Lòng hắn tràn đầy chờ mong nhìn nàng.

“Tiểu thư, hai người.....” Thu Hương hết nhìn Gia Cát Diệp lại xem Phương Hoán Thanh, vẻ mặt khó hiểu. Phương Hoán Thanh nghĩ rằng, nguy rồi, Thu Hương đang nghi ngờ ! Không được, nàng không thể để tên này hủy đi tiếng tăm của Phương đại tiểu thư nàng.....

“Người, người đang nói gì vậy? Ta nghe không hiểu.” Nàng định liều chết không nhận, nàng không muốn để bọn họ chế giễu.

“Tiểu thư.....” Gia Cát Diệp ngây ngẩn cả người.

Làm sao hắn nói nhiều như vậy nàng còn nghe không hiểu? Có thể sao? Nàng là nghe không hiểu hay là không muốn biết?

“Người đi đi! Chuyện vừa rồi ta không trách, lần sau đừng lặp lại!” Phương Hoán Thanh vội vã muốn né tránh hắn.

“Không, ta không đi!”

Gia Cát Diệp không cho phép nàng trốn tránh, bởi vì lần này nếu hắn bỏ qua nàng, hắn biết mình không thể lại có cơ hội nào nữa.

Tròng mắt hắn tỏa sáng, nhìn chằm chằm nàng, trầm giọng nói: “Ta đã cùng tiểu thư thổ lộ, ta hy vọng tiểu thư có thể cho ta đáp án, đến cùng là thích ta hay không, điều này rất quan trọng với ta, ta phải biết quyết định của tiểu thư!”

Cái gì? Gia Cát Diệp cùng tiểu thư?

Thu Hương cùng Hứa đại thúc hai mặt nhìn nhau, ánh mắt đều trừng lớn.

Tên ngu ngốc! Phương Hoán Thanh cảm thấy mình sắp bị Gia Cát Diệp tức chết rồi.

Làm sao có thể có người ngốc như vậy? Mặc kệ nàng đến cùng có thích hắn hay không, nàng cũng không thể ở trước mặt người khác nói ra; hắn cũng không vì nàng suy nghĩ, nàng nhưng là Đại tiểu thư, làm sao có thể ở trước mặt người khác nói mình thích một nô tài được?

“Người tên ngu ngốc này! Người đã quên thân phận mình sao? Ta là ai, mà người lại là người nào? Ta làm sao có thể sẽ thích người? Người không cần lại có cớ ghê đời ăn thịt thiên nga! Cút mau!” Nàng hung hăng mắng hắn một tràng.

Gia Cát Diệp sắc mặt trắng nhợt, hắn cắn chặt môi không hề nhúc nhích.

Phương Hoán Thanh đương nhiên biết mình thương tổn hắn, nhưng đành vậy, nàng không thể để bọn Thu Hương chế giễu a.

“Người không nên lại có suy nghĩ viển vông với ta, cố gắng làm việc, nhớ rõ bổn phận mình, nếu không ta nói cha đuổi người ra khỏi nhà!”

Phương Hoán Thanh những lời này thoát nghe như là đang cảnh cáo Gia Cát Diệp tốt nhất có chừng có mực, nhưng mà thật sự ý tứ nàng là ngầm nói với Gia Cát Diệp: nếu hắn còn muốn tiếp tục ở lại bên nàng, hãy mau nhận sai, nếu không cả nàng cũng không giúp hắn được.

“Tiểu thư nói đúng.” Hứa đại thúc vượt lên trước, phẫn nộ nhìn Gia Cát Diệp. “Nhìn người bình thường làm việc không tề, không ngờ người dám vô lễ với tiểu thư, tuy rằng tiểu thư bỏ qua cho người, ta cũng không cho phép loại chuyện này lại xảy ra, đi! Theo ta đi gặp lão gia, để lão gia xử tội!”

“Hứa đại thúc, không cần nói cho cha ta biết đâu!” Phương Hoán Thanh lo lắng nói: “Hắn lại không làm gì ta, hắn chỉ là..... Nói vài câu không nên nói, chắc không đến nỗi đâu?”

Hứa đại thúc lắc đầu. “Tiểu thư, cô không hiểu rồi, tiểu thư cô xinh đẹp như vậy, người khác yêu thích tiểu thư không phải chuyện lạ, nhưng nô tài sẽ không như vậy! Ta tin tưởng lão gia cũng không cho phép để người nguy hiểm ở lại bên cạnh tiểu thư, ta làm vậy đều là suy nghĩ vì tiểu thư thôi!” Nói xong, hắn quay sang hung tợn nói với Gia Cát Diệp: “Còn không đi? Không lẽ muốn ta sai người đem người trời gô, người mới chịu đi sao?”

Gia Cát Diệp trơ mặt liếc Hứa đại thúc một cái, sau đó, hất thẳng lưng, bước nhanh đi.

“Thằng nhóc chết tiệt!” Hứa đại thúc nhìn bóng Gia Cát Diệp nhỏ giọng mắng: “Một câu xin lỗi cũng không nói, chờ ta nói cho lão gia chuyện tốt hần làm hần liền thăm !”

Hứa đại thúc nhìn về phía Phương Hoán Thanh, an ủi nàng: “Tiểu thư, cô yên tâm! Lão gia chắc chắn sẽ giúp cô bớt giận, ta đi nói ngay cho lão gia, để lão gia phạt hần thật nặng.”

Phương Hoán Thanh không trả lời Hứa đại thúc, nàng vẫn sầu lo nhìn Gia Cát Diệp rời nàng càng lúc càng xa.

Hần liền như vậy đi rồi, cả liếc nàng một cái cũng không liền rời đi.

Phương Hoán Thanh chợt mở mắt, nàng áp tay lên ngực không ngừng phập phồng, dường như nghe được tiếng tim mình đập lại nhanh lại mạnh mẽ.

Thật lạ quá, mấy năm nay nàng chưa bao giờ từng mơ về Gia Cát Diệp, nhưng mà..... đêm nay nàng lại mơ thấy hần.

Tục ngữ nói”Ngày có nghĩ, đêm mới mộng”, không lẽ vì hôm nay Thu Hương nhắc tới hần, làm nàng nhớ lại những ký ức giấu kín trong lòng, cho nên tối nay nàng mới lại mơ thấy hần?

Nàng mơ thấy chính là chuyện cũ nàng không muốn nhớ lại nhất, tình cảnh ngày đó nàng sẽ mãi mãi không quên, hần thổ lộ với nàng, nhưng nàng lại tàn nhẫn từ chối hần.

Nàng không chỉ chối từ hần, còn nói những lời gây thương tổn, tuy rằng không phải nàng nói thật, nhưng nàng đã nói.

Nàng kiêu ngạo thế đó, tuy rằng trong lòng thích hần, nhưng nàng không thể nhận thân phận hần. Khi đó nàng còn nghĩ hần không biết tốt xấu, hần nếu thích nàng, liền chuyên tâm làm của nô tài nàng thì tốt rồi, sao lại muốn nói ra? Bọn họ vốn không thể cùng nhau, không phải sao? Không lẽ hần không biết làm như vậy sẽ làm bọn họ không thể cùng một chỗ sao?

Nàng đương nhiên không nỡ để Gia Cát Diệp đi, nhưng nàng lại không thể không để hần đi, nếu lại để hần tiếp tục đợi nàng, không biết chuyện sẽ thành thế nào, có lẽ hần bỏ đi với nàng, với hần, với mọi người đều tốt.....

Gia Cát Diệp đi rồi, nhưng hình bóng hần lại khắc sâu trong lòng nàng, nàng chưa từng quên được hần, hần là người nàng đã thích, đến bây giờ vẫn vậy.

Nói thật, nàng thực hối hận để Gia Cát Diệp rời đi nhà họ Phương, bởi vì, cho dù bọn họ không thể kết làm vợ chồng, bọn họ vẫn có thể sống cùng nhau! Nàng làm tiểu thư của nàng, hần làm nô tài của hần, như vậy không phải tốt lắm sao?

Nàng thường xuyên nghĩ, nếu Gia Cát Diệp còn ở bên nàng, vậy nàng sẽ còn vui vẻ biết bao..... Với đám người vẫn mãi canh giữ bên ngoài kia, cùng đám đàn ông chỉ ham muốn sắc đẹp của nàng, Gia Cát Diệp tốt hơn nhiều so với bọn hần, không! Phải nói không ai có thể so sánh được với Gia Cát Diệp, chỉ có hần mới làm nàng có cảm giác rung động!

Nhưng bây giờ nghĩ những điều này đều không thay đổi được gì, bây giờ không biết Gia Cát Diệp ở đâu, đời này bọn họ chắc không thể gặp lại.

Cho dù gặp mặt thì sao? Năm đó nàng lạnh lùng với hần như vậy, chắc đến bây giờ hần còn ghi hận trong lòng, chắc hần đã quên nàng, cho dù thỉnh thoảng có thể nhớ đến nàng, cũng là về sự vô tình của nàng thôi.....

2. Chương 2

Chuyện đời như số mệnh đã định sẵn không ai thay đổi được, Phương Hoán Thanh vốn nghĩ mình cùng Gia Cát Diệp không duyên phận, không ngờ rằng nàng đã sai rồi. Đầu tiên là Thu Hương nhắc nhở nàng sự tồn

tại của Gia Cát Diệp, tiếp theo nàng lại mơ về Gia Cát Diệp, nàng cho rằng đó chỉ là trùng hợp, không ngờ rằng 2 việc này sẽ là dấu hiệu báo trước.

Dấu hiệu báo trước — nàng cùng Gia Cát Diệp nói lại tình xưa? (?.?)

Trời ạ! Đây là chuyện nàng chưa nghĩ qua, cũng không dám nghĩ. Nàng cùng Gia Cát Diệp..... Làm sao có thể được? Bọn họ là hai người không cùng một thế giới, cho dù nàng có thích hắn, bọn họ cũng không thể cùng một chỗ, điều này nàng thực rõ ràng, nhưng ông trời lại cố tình thu xếp như thế, thật không hiểu ông trời chăm sóc nàng hay là trừng phạt nàng.

Bởi vì, ngay ngày hôm sau Phương Hoán Thanh mơ thấy Gia Cát Diệp, Phương Kỉ Lễ gọi nàng vào phòng, dùng vẻ mặt nghiêm túc nàng chưa bao giờ gặp qua nói với nàng.

“Con ơi! Cha có một việc rất khẩn cấp, rất quan trọng muốn nói với con, chỉ là..... Ai, ta nên nói như thế nào đây?”

“Cha, chuyện này làm cha lo lắng sao?” Phương Hoán Thanh xem cha hết nhú mày, lại thở dài, nàng đoán rằng chuyện hẳn muốn nói chắc chắn là việc cực kỳ quan trọng khó khăn.

“Aizh!” Phương Kỉ Lễ gật gật đầu, “Chuyện này cha vẫn giấu con, vốn là không nghĩ làm con lo lắng, nhưng hiện nay thật sự không thể tiếp tục giấu diếm nữa, Phương Hoán Thanh, thật ra.....

Việc làm ăn của cha gặp khó khăn, nửa năm qua, cửa hàng quần áo cùng phường thêu nhà họ Phương chúng ta có thể nói là hoàn toàn không buôn bán được, cha đã đem hơn một nửa tiền trong nhà để bù lỗ, mới miễn cưỡng qua được nửa năm này, ta nghĩ từ tình huống trước mắt xem ra, có lẽ không thể qua nửa năm sau.....”

“Sao có thể như vậy? Cha, đến cùng đây là chuyện gì xảy ra a? Nếu cửa hàng quần áo, phường thêu của chúng ta đã gần nửa năm không mỗi nào, vì sao con không biết chút nào được?” Phương Hoán Thanh đột nhiên khó tin lời hắn nói.

Làm sao có thể? Ở tại Lâm An mọi người biết, nhà họ Phương bọn họ cửa hàng quần áo cùng phường thêu tính đến nay vẫn là bá chủ thị trường quần áo cùng thêu thùa ở Lâm An. Ở Lâm An, nói đến cửa hàng quần áo cùng phường thêu nhà họ Phương phải nói là không ai không biết, không ai không hiểu, bây giờ đã qua nửa năm cũng không việc làm ăn, loại chuyện này làm sao có thể xảy ra được?

“Cha chỉ không nghĩ rằng chuyện có thể tới tình trạng không cứu vãn, nên mới chưa cùng con nói!” Phương Kỉ Lễ sắc mặt nghiêm túc nhìn Phương Hoán Thanh, đột nhiên hỏi nàng: Phương Hoán Thanh, con còn nhớ rõ cái người thổ lộ với con mấy năm trước, tên nó tài Gia Cát Diệp bị cha đuổi đi không?”

“Gia Cát Diệp?” Phương Hoán Thanh nghe cái tên này rất kinh ngạc, đầu tiên là nàng sửng sốt một chút, tiếp theo kinh ngạc mở miệng hỏi: “Con nhớ ra người này rồi, không lẽ..... Là hắn hại cha?”

“Aizh~~ đầu sỏ là hắn đó!” Phương Kỉ Lễ trầm trọng nói: “Nguyên do phải kể từ 1 năm trước, lúc hắn vừa xuất hiện ở Lâm An, thằng nhóc này không biết tìm được ai tài trợ, khiến cho hắn trong nửa năm gần gũi mở 3 cửa hàng quần áo cùng 2 phường thêu, tổng cộng 5 cửa hàng ngay tại Lâm An. Quần áo của hắn cho dù là xét về màu sắc hay về chất lượng vải, đều ngang ngửa nhà chúng ta, nhưng giá bán so với của chúng ta rẻ hơn nhiều lắm.

Thật không hiểu hắn đến chỗ nào tìm được nhiều vải vừa rẻ vừa tốt như vậy, còn nữa, thợ may trong trang chúng ta đều là thợ may hàng đầu Lâm An, nhưng không biết làm thế nào, bọn họ đều bị thằng nhóc Gia Cát Diệp kia dụ sang làm cho hắn, mấy tên thợ may này đi mất, cha còn đâu tư cái gì được? (— ai bảo keo thể kia)

Bây giờ khách đều đến cửa hàng của hắn mua hàng, nửa năm qua, cửa hàng quần áo chúng ta vải hầu hết đều bán không được, nhưng cha mở tiệm cái gì cũng phải dùng đến tiền, ai..... Cha không biết nên nói như thế nào, tóm lại, cha sắp phá sản!”

Phương Hoán Thanh dùng ánh mắt chỉ trích Phương Kỉ Lễ.”Cha, bây giờ cha ném mùi đau khổ đi? Con không phải sớm nói với cha rồi sao? Buôn bán phải thành thành thật thật, nếu không khách sớm muộn sẽ bỏ chúng ta mà đi. Tuy rằng con không nhúng tay vào việc làm ăn của cha, nhưng điều này không có nghĩa

con không biết cách buôn bán của cha. Cha với khách thì niềm nở, nhưng cha lại chưa bao giờ đối xử tốt với những người làm việc cho cha, họ có thể bỏ cha mà đi cũng không lạ, con nghĩ Gia Cát Diệp chắc chắn cho bọn họ thứ tốt, cho nên bọn họ mới đi thay hẳn bán mạng, không thể trách ai, nếu có cũng chỉ trách chính cha.”

“Nhưng.....” Phương Kỉ Lễ bị con trách mặt mày xám xịt, cúi gằm.

Phương Hoán Thanh không đành lòng, nhưng có vài điều không thể không nói, nếu không cha mãi mãi sẽ không biết mình thua ở đâu.

“Còn nữa, cha không những đối xử keo kiệt với những người thay cha làm việc, đối xử với người trong trang thêu cũng như vậy. Cha vẫn luôn có thể chiếm lợi của người khác liền chiếm, cũng không cho người ta giữ một con đường sống, có thể bọn họ đã sớm đối với cha có lòng bất mãn, mới thà rằng cho Gia Cát Diệp lợi một chút, cũng không muốn lợi cho cha. Gia Cát Diệp đầu tư thấp hơn cha, đương nhiên hẳn có thể bán vải chất lượng tốt lại đẹp. Cha, con nói đúng không?”

Phương Kỉ Lễ thở dài một hơi, sau đó mới gật gật đầu, “Đúng! Con nói đúng đến nỗi cha cũng thấy mình sai. Những năm gần đây, cha vì để việc làm ăn chúng ta tốt hơn, có thể nói là dùng mọi thủ đoạn tồi tệ nào, cha biết mình keo kiệt lại hay chấp nhặt, có lẽ đến bước này cũng không phải không có nguyên nhân, ai~!”

Biết Phương Kỉ Lễ dường như có ý hối hận, Phương Hoán Thanh cảm thấy như vậy cũng chưa hẳn không phải chuyện tốt. Nàng cũng không phản đối với cha kiểm tiền nhiều, chỉ hy vọng hẳn kiểm tiền nhưng không làm mình hổ thẹn, bọn họ có thể làm kẻ có tiền, nhưng bọn họ không thể làm kẻ kiểm tiền trên thương tổn của người khác, nếu phải làm người như thế, vậy nàng tình nguyện làm người nghèo.

“Cha, chuyện đã qua rồi, bây giờ hối hận cũng không còn kịp, trước mắt quan trọng nhất là làm thế nào bù đắp để việc làm ăn của chúng ta tốt trở lại nha!” Nàng an ủi.

“Con ơi, cha cũng muốn bù đắp! Nhưng phải bù đắp thế nào? Cũng không thể để cha bù tiền để làm ăn đi? Thợ may không trở lại, cửa hàng quần áo vải chùng chất như núi, cha tính liền đóng cửa cửa hàng, vấn đề là..... Tìm không thấy người mua a, cha đã tìm hết những người có thể tìm, không ai chịu tiếp nhận tình cảnh rối rắm này; vải bán không được, cha không thu lại bạc được, hao phí vốn để đền bù, còn tiếp tục như vậy, cha xem không đến một năm, chúng ta sẽ dọn ra đường làm ăn xin.....”

“Không thể nào?” Nàng cảm thấy cha nói quá, cùng lắm thì đem cửa hàng đóng cửa, vải này bán tháo (kiểu bán giảm giá hàng tồn kho á) chắc cũng có thể lấy lại một nửa tiền vốn đi? Chắc chắn là cha không cam lòng mình bị lỗ vốn nhiều như vậy, quỹ keo kiệt như hẳn nói sao cũng muốn đem tiền vốn lấy lại.

Có thể đem tiền vốn lấy lại đương nhiên là tốt nhất, nhưng nếu đã không cách nào để cửa hàng bọn họ chuyển biến tốt, bù nhiều cũng không thể bằng số tiền đã kiếm được, không phải sao?

Nói đến nói đi đều là Gia Cát Diệp chọc họa, hẳn chính là muốn cùng nhà họ Phương bọn họ gây thù thù.

Cái người tiểu nhân thù dai, hẳn chắc chắn là đối với khuất nhục năm đó giữ mãi trong lòng, mục đích của hẳn chắc chắn là muốn nhà họ Phương bọn họ mất hết nhận thua.

“Cho nên nói.....” Phương Kỉ Lễ nuốt nước miếng, thật cẩn thận nhìn Phương Hoán Thanh.

“Cha có một ý muốn bàn với con, bây giờ có người nguyện ý mua hết số vải cửa hàng quần áo chúng ta, dù sao sắp phải dừng buôn bán, chẳng bằng đem hết thấy số vải đó bán cho người này, rồi sau đó, cha sẽ đem hết thấy tiền vốn lấy lại, cũng sẽ không có thua lỗ gì, con ơi, con thấy cách này thế nào?”

“Tất cả vải của cửa hàng đều mua sao?” Phương Hoán Thanh không thể tin.

Sẽ có người mua nhiều vải như vậy sao? Dường như người này cũng trong nghề đi? Nhưng lại còn là người có vốn lớn?

“Đúng vậy, không những vậy còn dùng giá gốc để mua số vải đó nữa!”

Có chuyện tốt như vậy? Phương Hoán Thanh càng nghe càng cảm thấy không thể tin, nàng mở to mắt to nhìn cha mình.

“Cha, làm sao có thể có loại chuyện này được? Lâm An chúng ta trừ cha ra, còn có người có vốn lớn vậy sao? Người ta có gạt cha không a?”

“Sẽ không, sẽ không, người kia tuyệt đối là có ý muốn mua vải chúng ta.” Phương Kỉ Lễ nói rất chắc chắn: “Thật ra người kia không phải ai khác, chính là Gia Cát Diệp đó!”

“Cái gì? Là hắn?” Phương Hoán Thanh kêu lớn: “Cha! Cha thật sự muốn đem toàn bộ vải bán cho hắn? Hắn là người hại cửa hàng quần áo chúng ta đóng cửa a, nếu đem vải bán cho hắn, không phải hắn càng vênh vào sao? Hắn làm như vậy rõ ràng muốn làm nhà họ Phương chúng ta hoàn toàn mất mặt! Giống người như hắn, cha còn nhắc hắn làm cái gì?”

Phương Kỉ Lễ có hơi hổ thẹn nói: “Cái này... cha biết, nhưng cũng không cách khác, không phải sao? Bây giờ tình thế bất lợi đối với chúng ta, việc này liên quan sự sống còn nhà họ Phương chúng ta, thế nào còn nghĩ được đến vấn đề mặt mũi gì a? Bây giờ chúng ta cầu người ta nha! Lại nói, là Gia Cát Diệp chủ động cho người đến nói ý tứ của hắn, là hắn chủ động làm hòa, cũng không phải là cha bơ mặt đi cầu xin hắn, con biết không? Gia Cát Diệp cũng coi như là người tốt đâu!”

Trước kia chúng ta đối với hắn như vậy, hắn còn theo giúp chúng ta, không những muốn đem vải mua hết, còn dùng giá gốc mua kia, hắn có ý tốt như vậy, nếu không nhận hình như rất không lễ phép. Con ơi, chúng ta liền nhin một chút đi, cũng so với tìm không thấy người mua tốt hơn, con nói có phải hay không a?”

“Nhưng.....” Phương Hoán Thanh tức giận nói: “Con vẫn cảm thấy chuyện này rất kỳ quái, hắn muốn dùng giá gốc mua hết vải chúng ta? Cha, cha không nghĩ là hắn có mục đích riêng sao? Vì sao hắn sẽ đối với nhà họ Phương chúng ta tốt như vậy? Hắn chắc chắn có mục đích riêng, cha, cha tuyệt đối đừng mắc mưu nha!”

“Chuyện này.....” Phương Kỉ Lễ liếc nhìn con, ấp a ấp úng nói: “Cha còn chưa nói hết, thật ra..... hắn chỉ giúp chúng ta với 1 điều kiện.”

”Hừ, con biết mà!” Nàng biết ngay chuyện cũng không đơn giản, Gia Cát Diệp tuyệt đối không phải người tốt, hắn nếu là người tốt, sao còn ép cha con nàng? “Hắn đưa ra điều kiện gì vậy cha?”

“Là.....” Phương Kỉ Lễ dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn Phương Hoán Thanh, chậm chạp nói không nên lời.

“Cha, cha làm sao vậy? Sao cha không nói lời nào?” Phương Hoán Thanh nhìn Phương Kỉ Lễ muốn nói lại thôi, hỏi dồn..

Phương Kỉ Lễ thở dài một hơi.”Con ơi, cha nói ra con đừng nổi giận! Gia Cát Diệp nói..... Nếu con chịu đến nhà hắn làm nha hoàn 1 năm, hắn sẽ dùng giá gốc mua hết vải.....”

“Cái gì?” Phương Hoán Thanh không đợi Phương Kỉ Lễ nói xong liền hét to: “Hắn dám nói như vậy? Muốn con làm nha hoàn cho hắn? Hắn quá đáng!” Nàng tức giận đến choáng váng đầu.

Đúng là người tốt không thấy, kẻ xấu đầy đường, xem đi! Hắn lòi đuôi rồi kìa, chắc chắn hắn còn giữ mãi trong lòng chuyện nàng từ chối hắn lúc trước, hắn rõ ràng vì trả thù nàng mới về Lâm An.

Phương Kỉ Lễ đoán rằng Phương Hoán Thanh tức giận, lấy lòng nàng nói:”Con ơi, cha biết làm như vậy là chịu thiệt con, nhưng.....”

“Cha, cha không cần nói nữa!” Phương Hoán Thanh nghiêng răng nghiêng lợi nói:”Cha cho người đi nói cho Gia Cát Diệp, nói con muốn gặp mặt hắn, chuyện con làm nha hoàn cho hắn hay không tính sau, con phải gặp hắn trước đã, có vài điều con không thể không nói với hắn!”

Phương Kỉ Lễ vui vẻ nói:”Nói vậy..... Con nhận lời phải không?” Hắn biết mình thực xin lỗi con, nhưng vì tiền trong nhà mà hắn nhiều năm vất vả mới kiếm được, cũng đành để con chịu thiệt một chút.

Phương Hoán Thanh nổi giận đùng đùng trừng cha.

Nàng biết trong lòng nàng không thể sánh bằng của cải, tuy rằng đây là chuyện nàng từ nhỏ đã biết, nhưng nàng vẫn không thể không tức, vì sao cha ruột mình có thể xem tiền như mạng thế được?

“Muốn làm nha hoàn cho hắn hay không, bây giờ đã nói thì quá sớm, để con gặp hắn trước rồi tính chuyện này sau!” Nàng tức giận nói.

“Được được được, cha sẽ đi thu xếp ngay.” Phương Kỉ Lễ vừa nghe được Phương Hoán Thanh nói như vậy, trong lòng vui vẻ 10 phần 10, ít nhất nàng đã có 7 phần chịu nhận. Thật tốt quá, không uổng là con hắc, có thể một người vì mọi người.

Nhìn Phương Kỉ Lễ hớn hở, Phương Hoán Thanh đột nhiên cảm thấy mệt mỏi.

Quên đi, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, cha nàng là người như thế, dù có oán hận, hắc vẫn là cha nàng, nàng không thể không giúp hắc!

Muốn nàng làm nha hoàn cho Gia Cát Diệp cũng có thể, nhưng nàng cũng không phải người dễ bắt nạt.

Nói thế nào thì nàng cũng phải đến gặp Gia Cát Diệp trước đã, nàng muốn biết hắc làm vậy vì mục đích gì.

Phương Kỉ Lễ làm việc gì chưa từng nhanh chóng đến vậy, mới một ngày, hắc đã mời được Gia Cát Diệp đến nhà họ Phương.

Vừa thấy Gia Cát Diệp, Phương Hoán Thanh khó nén trong lòng bồi hồi, nhìn hắc đắm đắm. (... đắm đuối...)

4 năm không gặp, hắc đã hoàn toàn thay đổi, hắc so với trước kia còn cao hơn, mặt vẫn nghiêm nghị như trước; hắc bây giờ thoát nhìn rất uy quyền, điều trước kia hắc không có, cả người đều lộ ra cảm giác làm người ta kinh sợ.

Hắc không còn là chàng thiếu niên chỉ biết nghe lời nàng, yêu thương nàng, hắc bây giờ đã là người đàn ông trưởng thành.

Không riêng Phương Hoán Thanh cảm thán, Gia Cát Diệp vừa thấy Phương Hoán Thanh, trong mắt cũng có cảm xúc phức tạp.

18 tuổi, nàng đẹp như tiên giáng trần, 4 năm trước nàng làm hắc say mê, không ngờ 4 năm sau, nàng càng đẹp hơn, đẹp đến nỗi hắc không thể dời tầm mắt.

Hắc không thể tự dối mình, mấy năm nay, không ngày nào hắc quên nàng, nàng xinh đẹp, nàng kiêu căng, nàng tùy hứng, 1 cái nhíu mày, 1 nụ cười của nàng đều làm hắc nhớ mãi, cho dù nàng từng gây cho hắc thương tổn cả đời khó quên, hắc vẫn không thể đem bóng hình xinh đẹp của nàng xóa đi, không chỉ bởi hắc hận nàng, cũng vì hắc yêu nàng!

Không! Mình không thể lại mê đắm vẻ đẹp của nàng, lần này hắc trở về là để trả thù nàng, cho dù có yêu nàng cũng chỉ là chuyện đã qua! Hắc không cho phép mình lại yêu nàng, hắc đã ném qua cái loại đau khổ này, không phải sao?

“Khụ, khụ.”

Phương Hoán Thanh ho khan vài tiếng, Gia Cát Diệp lại vẫn cứng nhắc như khúc gỗ không nói lời nào, nàng đành mở miệng trước.

“Người cầm điếu sao? Người không nói lời nào là ý gì?”

Gia Cát Diệp mặt không đổi nhìn nàng, “Ta không biết đầu năm nay nha hoàn cũng có thể dùng cái giọng này nói chuyện với chủ, người quả là không giống người thường a, nha hoàn tiểu thư.”

Phương Hoán Thanh giận trừng hắc, “nha hoàn tiểu thư ” bốn chữ này làm nàng quá chướng tai.

“Người đắc ý? Gia Cát Diệp, người không cần được 1 tắc lại tiến 1 thước, ta còn chưa nhận lời, ta chỉ nói là ta sẽ suy nghĩ.”

“Thật không? Nhưng lão cha đem của cải so với mạng còn quan trọng của cô cũng không nói như vậy.” Gia Cát Diệp lạnh lùng cười.

Đáng giận! Phương Hoán Thanh rất muốn tặng một bạt tai vào khuôn mặt nham nhở kia, hắc rõ ràng đang cười nhạo nàng mà! Đáng giận Gia Cát Diệp, còn có, đáng giận cha, vì giữ cửa liên hệ sinh nàng a?

Nàng căm giận trừng hắc, “Ta hỏi người! Người khiến việc làm ăn nhà ta suy sụp thì thôi đi, vì sao còn muốn ta làm nha hoàn cho người?”

“Ta làm suy sụp việc làm ăn nhà cô?” Gia Cát Diệp nhướn mày ra vẻ kinh ngạc, sau đó hần lắc đầu cười khê.”Ha ha, không phải đâu? Cô thật nghĩ vậy? Nếu cha cô buôn bán đang hoàng, hần có thể để ta đánh bại trong nửa năm ngắn ngủi sao? Nếu cha cô đối xử với người làm công tốt, bọn họ có thể biến thành người của ta nhanh như vậy sao? Ta nói cho cô biết, cha cô không phải bị ta đánh bại, hần là bị chính hần đánh bại, trước khi trách móc người khác, trước hết nghĩ lại mình đi!”

“Hừ, ta không muốn nghe người dạy đời ta! Người đừng nghĩ chuyển đề tài, ta hỏi người vì sao muốn ta đi làm nha hoàn cho người, thế nào, người không dám nói thật sao?” Phương Hoán Thanh không phải không biết hần nói đúng, nhưng nàng không thể chịu được những lời này từ miệng hần nói ra, hần dựa vào cái gì mà nói nàng? Nàng còn chưa làm nha hoàn cho hần, không phải sao?

Gia Cát Diệp lại cười lạnh lùng.”Cô muốn nghe nói thật? Được, ta liền nói thật với cô. Ta muốn cô làm nha hoàn cho ta chỉ có 2 nguyên nhân, 1, bây giờ nhà ta thiếu nha hoàn, 2, ta đột nhiên thích như vậy, thế nào, 2 nguyên nhân này cô nghe vừa lòng không?”

Vừa lòng? Vừa lòng cái đầu hần! Phương Hoán Thanh nhin xuống xúc động muốn bóp chết Gia Cát Diệp, học hần cười lạnh.

“Ta không tin 2 nguyên nhân quỷ quái của người, nguyên nhân thật sự người biết, ta biết, người muốn tìm ta trả thù, đúng không? Người quên không được nhục nhã 4 năm trước ở nhà ta, đúng không?”

Gia Cát Diệp nhún vai, như thể nàng đang hỏi vấn đề vớ vẩn nào đó không đáng suy nghĩ.

“Cô muốn nghĩ như vậy ta cũng đành chịu, nhưng dù cô nghĩ thế nào, bây giờ cô chỉ có 2 con đường để đi, 1 là tiếp tục giúp cha cô kinh doanh cửa hàng sắp đóng cửa, 2 là đến nhà ta làm nha hoàn 1 năm, giúp cha cô kiếm lại vốn ban đầu, cô chọn đi!”

Phương Hoán Thanh giận đến đỏ mặt, nàng rất muốn hung hăng mắng hần, nhưng giờ đã xưa đâu bằng nay, nàng phải nhờ vả hần nha!

“Thế nào, cô hiểu rồi chứ?” Gia Cát Diệp giục nàng quyết định.

“Bây giờ..... Phải trả lời người ngay sao?” Phương Hoán Thanh yếu xìu nói, nàng đã không còn ưu thế gì để ra oai trước mặt hần.

“Sau mấy ngày nữa cũng được, nhưng ta phải nhắc cô, cô nghĩ càng lâu cha cô mất càng nhiều tiền. Cô chắc so với ta còn hiểu ông ấy là người yêu tiền đến cỡ nào, cô giúp ông ấy ít bù tiền 1 ngày, ông ấy sẽ vui vẻ hơn 1 ngày, cô tự quyết định đi!”

Phương Hoán Thanh nghiêng răng. Thôi đi! Tới cũng chết, lui cũng chết, vậy sao nàng không nghe lời hần, để cha vui vẻ hơn 1 chút, nàng chưa từng làm gì để tỏ lòng hiếu thảo với cha, lần này coi như báo đáp ân nuôi dạy của cha đi!

“Được, ngày mai ta đến nhà người, người vừa lòng chưa?” Nàng liêu.

“Tốt lắm.” Gia Cát Diệp vừa lòng cười.”Cô qua giữa trưa lại đến, ngủ thêm một chút cho khỏe, làm nha hoàn rất vất vả, tốt nhất cô nên”

“Điều này không cần người nói ta cũng biết!” Phương Hoán Thanh càng nhìn hần càng giận, nàng không chút nể mặt ra lệnh đuổi khách: “Nói xong chưa? Người về đi! Không tiễn!”

Nàng đến bây giờ còn giận dỗi? Không sao, để nàng lên mặt lần cuối đi, ngày mai xem nàng lại lên mặt thế nào?

Gia Cát Diệp không để ý Phương Hoán Thanh vô lễ, hần cười nói: “Vây mai gặp!” Nói xong, hần bỏ đi, nhanh chóng rời khỏi tầm mắt nàng.

“Đáng giận Gia Cát Diệp, người chờ đó! Chờ xem ta dạy dỗ người thế nào, ta tuyệt đối không bỏ qua cho người!” Phương Hoán Thanh nghiêng răng nghiêng lợi nói. Trong vườn nhà Gia Cát Diệp có hai người ngắm trăng sáng, uống rượu ngon, nói chuyện rất vui vẻ.

“Diệp, chúc mừng huynh!” bạn tốt của Gia Cát Diệp là Khang Hoàng cười dài nâng chén nói.

“Chúc mừng ta? Mừng gì?” Gia Cát Diệp uống một ngụm rượu, hỏi.

“Huynh không biết sao? Được, vậy để bạn tốt ta đây nói cho huynh nghe đi!” Khang Hoàng mặt mang mỉm cười nói: “Huynh nhin nhục mấy năm nay cuối cùng đạt thành tâm nguyện, tự tay hủy nhà họ Phương, đây không phải chuyện rất đáng mừng sao?”

“Đúng vậy! Đây thật là chuyện đáng mừng.” Gia Cát Diệp nhìn Khang Hoàng biết ơn, “Nếu không nhờ anh, ta sẽ không có hôm nay, Khang Hoàng, cảm ơn huynh!”

Nếu không Khang Hoàng- người được gọi là “cao thủ buôn bán”- giúp đỡ, hẳn cũng không thể ở Lâm An làm nên sự nghiệp, lại càng sẽ không trong thời gian ngắn ngủi liền đánh bại đem Phương Kế Lễ. Nếu không nhờ Khang Hoàng giúp đỡ, hẳn bây giờ chắc còn đang cố gắng đâu.

Khang Hoàng lắc đầu cười, “Ta cũng không dám kể công, ta chỉ giúp huynh một tay, người thật sự giúp huynh là cha nuôi huynh- Lã Nghi Lâm, nếu ông không ra sức giúp, huynh cũng không có tiền mở tiệm nha? Huynh nên cảm ơn ông ấy mới đúng.”

“Huynh nói cũng đúng.” Gia Cát Diệp ánh mắt mờ mịt, giờ phút này, suy nghĩ của hắn trở lại 4 năm trước.

4 năm trước, bởi vì thổ lộ không thành hắn bị đuổi ra nhà họ Phương, không cha không mẹ như hắn, gặp phải khó khăn lớn nhất đời người, hắn nản lòng thoái chí không biết con đường nào để đi, ngay lúc ấy, ông trời vì hắn mở một cánh cửa hy vọng, để hắn gặp được lúc ấy đang bàn chuyện làm ăn ở Lâm An- nhà buôn Lã Nghi Lâm.

Lã Nghi Lâm là người Dương Châu, ở Dương Châu cũng đứng số 1 số 2, ông vừa gặp Gia Cát Diệp đã thích, cho rằng Gia Cát Diệp là người có tài, cần được bồi dưỡng, vì thế đã dẫn hắn về Dương Châu.

Từ đó về sau cuộc đời Gia Cát Diệp thay đổi, Lã Nghi Lâm chỉ có một con nên xem hắn như con mình, cho hắn đi học, để hắn tập võ, còn dạy hắn buôn bán; không đầy 3 năm ngắn ngủi, Gia Cát Diệp liền lột xác thành 1 người khác, hắn không hề là tên Gia Cát Diệp trước kia vừa mù chữ, vừa không biết võ công chỉ có thể làm nô tài mà trở nên có tự tin, có suy nghĩ và quyết đoán, biết mình muốn gì nghĩ gì.

Đối với Gia Cát Diệp mà nói, ân của Lã Nghi Lâm so với trời còn cao, so với biển còn sâu, hắn luôn nghĩ cho dù đời sau thế nào cũng phải đền ân tái sinh của Lã Nghi Lâm, cho dù là hy sinh mạng sống cũng không tiếc.

Nhưng trước khi đền ân Lã Nghi Lâm, hắn có chuyện không làm không được. Hắn xin Lã Nghi Lâm cho hắn về Lâm An mở tiệm. Trước khi tiếp nhận việc làm ăn của Lã Nghi Lâm, hắn muốn luyện bản lĩnh buôn bán ở Lâm An trước, Lã Nghi Lâm biết ý nên cũng không cản, còn cho hắn một số tiền lớn để mở tiệm.

Bây giờ, công sức hắn bỏ ra 1 năm trước đã đơm hoa kết trái, việc làm ăn của 5 cửa hàng hắn mở đều cực tốt, hắn như ý phá đổ nhà họ Phương, những người khinh thường hắn năm đó, giấc mộng lớn nhất của hắn đã trở thành sự thật, đáng lẽ, hắn không còn tiếc nuối mà về thẳng Dương Châu, nhưng không hắn ở lại, không phải vì mình mà vì 1 người con gái.

“Đúng rồi! Huynh đến Lâm An đã 1 năm, huynh không muốn về Dương Châu thăm cha nuôi sao?” Khang Hoàng nhắc Gia Cát Diệp.

“Ta sẽ trở về, nhưng không phải bây giờ.” Bây giờ hắn có chuyện rất quan trọng phải làm, hắn còn chưa rời Lâm An được.

“Ta biết huynh vì sao còn chưa rời Lâm An.” Khang Hoàng nhìn chằm chằm hắn.”Huynh vì Phương Hoán Thanh mà ở lại, đúng không?”

Gia Cát Diệp nhíu nhíu mày.”Làm sao huynh biết Phương Hoán Thanh?”

“Ha ha, bây giờ huynh mới biết ta biết nhiều hiểu rộng tới cỡ nào sao?” Khang Hoàng đắc ý cười.”Là Nguyên đại thúc nói, ông nói hôm nay huynh đến nhà họ Phương để gặp người tình cũ là Phương Hoán Thanh, ông còn nói huynh muốn Phương Hoán Thanh làm nha hoàn cho huynh, thực sự có chuyện này hả?”

Gia Cát Diệp thẫn thờ dài. Nguyên Đồng thật là người không giữ được bí mật, nếu không phải ở Lâm gia mấy năm ông vẫn chăm sóc hắn, hẳn cũng sẽ không dẫn Nguyên Đồng theo đến Lâm An.

” Diệp huynh , huynh nói thế nào ? Là chuyện khó nói, hay.....”

“Không cần nói nữa! Phương Hoán Thanh không phải người tình cũ của ta, huynh nếu lại nói như vậy, đừng trách ta tức giận!”

Gia Cát Diệp lộ ra vẻ mặt phiền chán chưa từng thấy mà Khang Hoàng lại cười trộm trong lòng, hẳn biết Gia Cát Diệp bị hấn đập trúng chân đau mới thẹn quá thành giận.

“Được được được, nàng không phải người tình cũ của huynh, nàng là người trước kia huynh yêu, ta nói vậy đúng chứ?” Khang Hoàng cười cười nói.

“Huynh nói gì!” Gia Cát Diệp dùng ánh mắt giết người nhìn Khang Hoàng.

Nhìn hấn tức giận đến sắp phát điên, Khang Hoàng không trêu nữa, thay vẻ mặt đứng đắn.

“Đừng nóng giận, đừng nóng giận, ta không đùa nữa! Chúng ta nói đứng đắn, huynh thật sự hận con bé kia như vậy à? Huynh hận nàng, chỉ phải dùng cách này mới xóa bỏ được sao?”

Gia Cát Diệp yên lặng nhìn về phía chân trời, hẳn cũng tự hỏi điều Khang Hoàng đang hỏi.

Hắn không phải quyết tâm không bị sắc đẹp của nàng mê đắm sao? Hấn hận nàng, lẽ ra nên dừng khi Phương Dĩ Lễ suy sụp. Kế hoạch lúc ban đầu chính là phá đổ việc làm ăn nhà họ Phương mà thôi, bây giờ mục đích của hấn đạt được, sao hấn còn muốn Phương Hoán Thanh làm nha hoàn ỉn? Vì sao?

Hắn là người có ân sẽ trả, có thù sẽ báo, bây giờ hấn đã báo thù xong, không phải sao? Vì sao hấn còn muốn dính dáng tới Phương Hoán Thanh? Từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên hấn không thể hiểu mình muốn và đang làm gì.

Tuy rằng Gia Cát Diệp không nói lời nào, Khang Hoàng lại có thể từ ánh mắt, vẻ mặt hấn nhìn ra hấn suy nghĩ cái gì.

Gia Cát Diệp chắc chắn còn yêu Phương Hoán Thanh. Từ hiểu biết của hấn cùng Gia Cát Diệp trong hơn 2 năm, không ai rõ ràng hơn hấn, Gia Cát Diệp hận nhà họ Phương, cũng không người so với hấn rõ ràng hơn, Gia Cát Diệp đối với Phương Hoán Thanh có yêu hận đan xen.

Gia Cát Diệp nếu không thương Phương Hoán Thanh, hấn sẽ không hận nàng, cũng bởi hấn hận nàng, cho nên hấn còn yêu nàng.

Sự thật đã quá rõ ràng, không phải sao? Vì sao Gia Cát Diệp muốn Phương Hoán Thanh làm nha hoàn cho hấn? Trừ bỏ hấn muốn Phương Hoán Thanh ném thử cái khổ làm người ở, mục đích lớn nhất của hấn là muốn cùng Phương Hoán Thanh ở chung sớm chiều đi? Đúng, đây mới là mục đích thật sự.

“Huynh không nói thì thôi, ta tin huynh biết cân nhắc.” Khang Hoàng cũng không ép Gia Cát Diệp.

Hấn còn không biết Diệp sao? Nếu nguyện ý sẽ nói, nếu không, cho dù đem dao đặt trên cổ, Diệp cũng không mở miệng.

“Đương nhiên.” Gia Cát Diệp thăm thở ra. May mà Khang Hoàng còn cho hấn đường lui, nếu không, hấn cũng không biết nên giải thích chuyện mình và Phương Hoán Thanh thế nào.

“Người ta dù sao cũng là tiểu thư được nuông chiều từ bé, bây giờ từ công chúa thành nha hoàn.....” Khang Hoàng lắc đầu giận dữ nói: “Hay thôi đi, đừng ép người quá đáng, huynh không sợ nàng làm loạn lên một trận trời long đất lở sao?”

“Nếu ta sợ sẽ không để nàng đến đây!” Gia Cát Diệp nâng chén rượu, chờ mong, cười.

Hôm sau

“Tiểu thư, cô phải tự chăm sóc mình nha!” Thu Hương khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem đưa tiễn Phương Hoán Thanh, nhìn nàng cứ tưởng về sau 2 người sẽ không được gặp lại nữa.

Phương Hoán Thanh vốn không muốn khóc chút nào, nhưng nhìn Thu Hương khóc thê thảm như vậy, nàng cũng buồn lây.

“Em đừng khóc! Sắp đi làm nha hoàn cho người ta là ta nha, ta cũng chưa khóc, em khóc cái gì mà khóc?”

Thu Hương khóc sụt sùi nói: “Ồ..... Người ta thay tiểu thư khổ sở mà! Cô tới bây giờ cũng chưa làm việc nặng gì, em sợ cô sang chỗ Gia Cát Diệp, lỡ đâu bị hấn bắt nạt thì sao bây giờ?”

“Không đâu! Nếu hấn dám đụng đến 1 cọng tóc của ta, ta sẽ lấy mạng hấn!” Phương Hoán Thanh hùng hăng nói: “Tuy rằng người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu (ax.. nếu là hiên thấp), hấn muốn ta hầu hạ cũng được, nhưng hấn không thể quá đáng, học trò có thể chết cũng không chịu nhục (..ý là người học thánh hiền coi trọng thanh danh á), nếu hấn nhục nhã ta, vậy chờ xem, ta cũng không dễ chọc!”

“Tiểu thư, cô nói hay quá!” Thu Hương liếc mắt vờ tay. “Vậy em yên lòng, tiểu thư, nếu cô gặp khó khăn gì, nhớ về gọi giúp đỡ nha! Mọi người chắc chắn sẽ nghĩ cách giúp cô.”

“Ta biết, hy vọng ta không cần gọi.”

Phương Hoán Thanh ngoài miệng thì thoải mái, thực ra nàng vẫn cảm thấy lo lắng, đến cùng là may hay rủi, không ai biết được.

Nếu Gia Cát Diệp thật muốn bắt nạt, nàng có thể bình an trở về hay không..... Nàng biết bây giờ lo lắng chuyện này cũng vô dụng, nhưng nàng vẫn lo lắng! Ai kêu bộ dạng nàng quốc sắc thiên hương như vậy, Gia Cát Diệp có lẽ không thể quên tình cảm dành cho nàng nên mới dùng cơ này muốn nàng ở lại bên cạnh hấn. Tình cảnh nàng nguy hiểm như vậy, 1 thiếu nữ như nàng thật có thể xoay sở sao?

“Tiểu thư, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cô phải cố chịu đựng, chỉ cần cố chịu đựng 1 năm,.. 1 năm sau chúng ta không cần sợ Gia Cát Diệp nữa!” Thu Hương thay Phương Hoán Thanh bơm hơi.

“Không cần chờ 1 năm sau, bây giờ ta cũng không sợ hấn!” Phương Hoán Thanh cao ngạo hếch cằm, “Hừ! Hấn nghĩ hấn là ai? Ta liền chơi đùa với hấn 1 năm, cho hấn biết hấn tính sai tới cỡ nào. Hấn muốn ta làm nha hoàn cho hấn, thì ta phải ngoan ngoãn nghe lời sao?”

Thu Hương, ta nói em biết, ta sẽ không để hấn vừa lòng đẹp dạ, chỉ cần vào cửa Phủ Gia Cát, ta sẽ nghĩ cách phá đổ việc làm ăn của hấn, gây ông đập lưng ông; cho dù không phá được, ta cũng sẽ học hết mảnh buôn bán của hấn, ta không tin tìm không ra điểm yếu của hấn.

Thu Hương, em chờ xem đi, ta sẽ trả gấp bội nhục nhã lại cho hấn, ta sẽ cho hấn biết nhà họ Phương chúng ta cũng không phải dễ bắt nạt.”

“Tiểu thư, ô~~” Thu Hương xúc động, khóc không ngừng.

Tiểu thư của nàng thật dũng cảm nha! Nàng vẫn nghĩ tiểu thư là 1 cô gái được chiều chuộng nên cái gì cũng không biết, không ngờ nàng sai lầm rồi, tiểu thư nhà nàng dũng cảm hơn bất cứ kẻ nào, ô~~ thật sự quá xúc động!

“Được rồi, ta phải đi!”

Phương Hoán Thanh thông dong xoay người, sau lưng nàng dẫn theo 5 tên nô tài vác mấy túi đựng quần áo.

May mà chỗ Gia Cát Diệp ở cách nhà nàng chỉ có 3 con phố, nếu không nàng phải ngồi xe ngựa đi làm nha hoàn cho hấn.

3. Chương 3

”Cái gì, người nói lại ta nghe xem?” giọng Phương Hoán Thanh cao vút.

“Phương cô nương, công tử nhà tôi nói trừ cô ra, những thứ còn lại, dù là người hay đồ đạc cũng không an vào phủ. Nếu cô muốn hỏi gì thì chờ công tử nhà tôi trở về cô lại hỏi hấn đi!” quản gia Nguyên Đồng nói với Phương Hoán Thanh.

“Nhưng đó đều là quần áo của ta, không lẽ ngay cả quần áo mình ta cũng không thể giữ sao?” Phương Hoán Thanh giận dỗi nói.

“Công tử đã dặn trước, hấn nói mấy thứ áo khoác này không cần đem theo, Phương cô nương chỉ cần để lại áo lót là được!” Nguyên Đồng mặt không đổi sắc nói.

“Người.....”

Lão già này cả “áo lót” cũng nói được? Phương Hoán Thanh kinh ngạc nhìn người tự xưng là quản gia Nguyên Đồng.

Thật không uổng là người của tên trướng thối Gia Cát Diệp kia, xem ông ta nói mặt không biến đỏ, thở không loạn nhịp, nàng là người nghe còn thay hẳn cảm thấy đỏ mặt đầu.

“Quên đi!”

Nàng không muốn tranh cãi lằng nhách thế này, mới vừa vào nhà đã tức chết mình sao? Vậy 1 năm sau nàng muốn qua thế nào a?

Nàng để lại 1 túi quần áo, còn lại 4 túi để cho những người đi theo nàng đem về nhà.

Tiếp theo, Nguyên Đồng dẫn nàng đi thăm Phủ Gia Cát.

Nàng vốn nghĩ nhà giàu mới nổi như Gia Cát Diệp chắc ở nhà so với nhà nàng còn lớn hơn, sang trọng hơn, không ngờ rằng không đến nửa canh giờ, nàng đã đi hết 1 vòng quanh Phủ Gia Cát rồi.

“Trừ nhà chính và hành lang cô vừa xem qua, còn có khu vườn này, bên kia vườn là phòng công tử, chỉ nhiều đó thôi.” Nguyên Đồng chỉ vào 1 dãy phòng phía trước, “Còn có chỗ này, chỗ này khoảng 4 phòng, 1 là phòng cho khách ở qua đêm, 1 phòng cho ta ở, còn có 1 là phòng bếp cho Quách đại nương ở, còn lại 1 phòng kia cho cô ở, vậy cô dọn đồ vào phòng đi!”

Muốn nàng ở phòng này?

Phương Hoán Thanh nhìn căn phòng nhỏ nhỏ, cũ kỹ, so với phòng cho người hầu nhà nàng ở còn chật hẹp cũ kỹ hơn.

Nguyên Đồng thấy nàng nhú mày, hiểu ngay nàng nghĩ cái gì.

“Tôi biết cô ngại chỗ này vừa nhỏ lại vừa cũ, nhưng đó cũng là chuyện bình thường, chỗ này có lịch sử hơn 30 năm, muốn nó không cũ làm sao được? Chỉ cần cô quét dọn sạch sẽ cũng ở rất tốt rồi!”

“Quét dọn sạch sẽ? Người nói ta phải quét dọn chỗ này?” Phương Hoán Thanh tự chỉ vào mình.

“Đương nhiên, chỗ này chỉ có cô là nha hoàn, cô không quét ai tới quét?”

Nguyên Đồng buồn bực nhìn Phương Hoán Thanh.

“Chỗ này chỉ có ta là nha hoàn?” Phương Hoán Thanh không thể tin được những gì mình đã nghe.

“Không thể nào? Hết thấy phòng chỗ này muốn ta quét dọn? Trước kia chỗ này không có nha hoàn sao?”

“Đương nhiên là có, nhưng mà 2 ngày trước đã về nhà lấy chồng rồi, cô đến vừa đúng lúc. Thật ra việc của cô cũng không tính nhiều, chuyện phòng bếp có Quách đại nương lo, việc chính của cô là mỗi ngày quét dọn sạch sẽ, còn có giặt 1 ít quần áo, khâu quần áo linh tinh, rất nhẹ nhàng. Công tử không phải là người khắt khe, cô chỉ cần làm tốt bốn phận mình là được!” Nguyên Đồng vỗ vai Phương Hoán Thanh an ủi nàng.

Đ... đùa sao?

Phương Hoán Thanh kêu lên lo lắng: “Chỉ có ta là nha hoàn? Điều này sao có thể? Ta làm sao có thể làm được nhiều việc như vậy? Nguyên đại thúc, ông.. chắc nhớ nhầm phải không, không cần làm ta sợ, Gia Cát Diệp chắc chắn còn thuê nha hoàn khác, đúng không?” Nàng vốn nghĩ mình chỉ cần hầu hạ Gia Cát Diệp là được, không ngờ rằng còn phải làm 1 đồng việc như vậy.

“Làm sao phải thuê thêm? Trước kia cũng chỉ có 1, đâu cần thêm!”

“Nhưng ta.....”

“Không nhưng nhị gì cả!” Nguyên Đồng ngắt lời Phương Hoán Thanh. “Được rồi, mau về phòng thay bộ quần áo này, mặc loại quần áo mỏng mảnh này làm việc thế nào được? Quần áo nha hoàn trước kia mặc vẫn còn, cô mặc thử xem vừa người không?”

“Hừ!” Phương Hoán Thanh nổi giận đùng đùng bỏ về phòng.

Nàng không nói tiếp với hắn, nói tiếp chắc nàng sẽ giận đến hộc máu chết.

Vào phòng, nàng không khỏi kinh ngạc: “Phòng nhỏ vậy trời!”

Ngay cả phòng Thu Hương cũng lớn hơn phòng này, đáng giận Gia Cát Diệp, hắn đến cùng muốn tra tấn nàng thế nào mới chịu buông tha?

Ai~~! Đều do mình trước kia khinh thường người ta, bây giờ vật đổi sao dời, 4 năm thời gian, nàng từ chủ biến thành người ở, hắn từ người ở biến thành chủ, oán trời trách đất cũng vậy, toàn là tự làm bậy không thể sống!

Phượng Hoán Thanh ủ rũ đặt túi quần áo xuống, tiếp theo nàng mở tủ, định đem quần áo cất vào.

Nhưng.. nàng vừa mở tủ liền trợn tròn mắt..... mấy bộ quần áo trong tủ sao cũ nát đến thế a?

Nàng nhớ rồi! Nguyên Đồng đã nói là quần áo nha hoàn trước kia để lại, đây là quần áo nha hoàn mặc không sai, nhưng nàng thật phải mặc loại quần áo này sao?

Nàng sập mạnh cửa tủ giận dữ.

Đáng giận! Nàng thật muốn khóc nha! Muốn nàng mặc loại quần áo này, nàng thà chết còn hơn!

Vào Phủ Gia Cát còn không đến 1 canh giờ, nàng cũng đã muốn về, thì ra không đâu bằng ở nhà.

Làm sao bây giờ? Nàng thật sự có thể làm được việc của nha hoàn sao? Ngay cả quần áo nha hoàn nàng cũng không dám mặc, chuyện sau đó thế nào, nàng thật không dám nghĩ.

Ai tới cứu nàng a? Đừng nói phải ở đây 1 năm, nàng cả 1 ngày cũng ở không nổi nha!

“Phượng cô nương, cô thay quần áo xong chưa?”

Đợi ở bên ngoài, Nguyên Đồng thấy Phượng Hoán Thanh chậm chạp không ra, ông háng giọng gọi nàng.

“Được rồi, ta ra ngay!” Không còn thời gian để hối hận, nàng nhận mệnh chọn bộ quần áo, mặc vào xong liền ra khỏi phòng.

“Phượng cô nương, cô mặc như vậy nhìn cũng rất đẹp nha!”

Nguyên Đồng cảm thấy mặc quần áo cũ nát vẫn không giảm được vẻ đẹp nàng, nàng là nha hoàn xinh đẹp nhất, quý phái nhất hắn gặp qua.

“Phải không? Cảm ơn lời khen của ông.” Tuy rằng được khen ngợi, Phượng Hoán Thanh lại không cảm thấy vui vẻ. Nàng có thể đẹp hơn nữa nếu không ăn mặc như vậy.....

“Đúng rồi! Tôi nghĩ hay là cô quét dọn sạch sẽ phòng công tử trước đi, như vậy buổi tối công tử trở về thấy được sẽ rất vui vẻ, có thể làm công tử vui, đối với cô cũng có lợi không phải sao?”

“Ừ!” Phượng Hoán Thanh không dám nghĩ Gia Cát Diệp sẽ đối xử với nàng thế nào.

Quét dọn thì quét dọn, nàng cũng không tin nàng thông minh lanh lợi như vậy lại làm không được công việc của nha hoàn, cùng lắm là bán sức lao động thôi, có gì đặc biệt hơn người !

Chạng vạng, Gia Cát Diệp đóng cửa cửa hàng về nhà.

“Công tử, cậu đã về rồi!” Nguyên Đồng cung kính ra đón.

“Nguyên đại thúc, nàng đến chưa?” Câu đầu tiên Gia Cát Diệp nói chính là hỏi Phượng Hoán Thanh có tới chưa.

Nguyên Đồng nhìn Gia Cát Diệp đầy ý nghĩa.”Công tử, cậu có vẻ thực để ý Phượng Hoán Thanh có thực hiện lời hứa hay không a?”

“Ừm...” Gia Cát Diệp không trả lời rõ ràng.”Nàng bây giờ ở chỗ nào?”

“Tôi đã gọi nàng đi quét dọn phòng công tử, đều đã qua 1 canh giờ, còn chưa thấy nàng đi ra!” Nguyên Đồng cảm thán nói:”Tiểu thư đúng là tiểu thư, chỉ là quét dọn cái phòng cũng muốn tốn cả canh giờ. Công

tử, không phải tôi nhiều chuyện nhưng Phương Hoán Thanh vốn không thể làm nha hoàn, tôi xem hay là để nàng trở về đi!”

“Ta đều có ý riêng của ta, ông không cần nói nữa!” Vừa nói xong, Gia Cát Diệp liền đi về phòng mình.”Ta đi gặp nàng, ông có thể nghỉ ngơi!”

“Công tử, cậu.....” Nguyên Đồng bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

Ông có linh cảm không tốt là Phương Hoán Thanh chắc chắn sẽ làm Phủ Gia Cát chó sủa gà bay.

Gia Cát Diệp vừa vào cửa liền trợn tròn mắt.

Vừa quét dọn xong, Phương Hoán Thanh liền nằm trên giường hân ngủ mê man, chỗi quét, bồn nước, khăn lau hỗn độn đặt 1 bên, hân nhìn không ra được quét dọn sạch sẽ làm sao, chỉ nhìn thấy nàng ngủ trên giường thơm quá, ngọt quá.

Đây là cái loại nha hoàn gì a? Khó trách Nguyên Đồng có thể lo lắng, xem nàng cái dạng này, ai cũng không tin nàng làm nha hoàn được.

Hân nghĩ lên tiếng gọi nàng rời giường, nhưng vừa thấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng, hân lại không nỡ.

Hân lén lút đến bên giường, cúi nhìn nàng lúc này đang ngủ hồn nhiên không biết gì.

Chết tiệt! Hân vẫn nhịn không được muốn nhìn mặt nàng, nàng vẫn hấp dẫn hân như trước, không đúng, là hơn cả lúc trước!

Mặt nàng ngủ vô tư như vậy, xinh đẹp như vậy, khó trách sẽ có nhiều chàng trai điên cuồng vì nàng, mà hân, biết rõ phía sau vẻ vô tư, xinh đẹp kia là trái tim hư vinh xấu xí (thích sỉ diện =.), lại vẫn bị nàng hấp dẫn.

Trời biết hân phải dùng bao nhiêu tự chủ, mới nén được xúc động muốn chạm vào nàng, nàng không nên ở đây, lý trí của hân muốn hân rời đi nàng, nhưng hân biết rõ mình làm không được.....

Dưới cái nhìn nóng bỏng chăm chú của Gia Cát Diệp, Phương Hoán Thanh cuối cùng cũng giật mình tỉnh lại.

“A?” Phương Hoán Thanh còn ngái ngủ nhìn người đứng bên giường, nghĩ rằng mình còn đang mơ.

“Cô ngủ đủ chưa?”

Giọng Gia Cát Diệp lạnh lùng xoáy vào tai làm nàng tỉnh hẳn.

“Người vào khi nào?” Phương Hoán Thanh xuống giường xong, kích động nhìn quần áo trên người, sợ Gia Cát Diệp thừa dịp nàng ngủ sơ sàng.

“Đây là phòng của ta, ta thích vào khi nào thì vào. Ta nghe Nguyên đại thúc nói cô quét dọn phòng của ta,... cô ngủ trên giường ta là đang quét dọn sao?” Gia Cát Diệp không chút nể mặt chỉ trích nàng.

Phương Hoán Thanh má ửng hồng, nói: “Ta đang quét dọn nha! Nhưng..... Ta chưa từng quét dọn, làm không quen tay cũng là không thể tránh được thôi, hơn nữa ta cũng không phải cố ý muốn ngủ trên giường người, bởi vì chỗ này chỉ có mỗi cái giường này, ta chỉ nghỉ ngơi 1 chút, không ngờ ngủ quên mất!”

” Lý do của cô nhiều thật nha!” Gia Cát Diệp mắt lạnh nhìn nàng.”Đừng quên thân phận mình, nha hoàn chỉ có thể nghe theo lệnh chủ, không thể tùy ý làm bậy; cô bây giờ đã là nha hoàn của ta, hy vọng ncô biết bốn phận mình, cô không còn là đại tiểu thư nhà họ Phương nữa, hiểu chưa?”

Hiểu được... cái đầu người!

Phương Hoán Thanh trong lòng có rất nhiều bất mãn và không phục, dù vậy, bây giờ nàng không thể không dùng giọng lễ phép nói với Gia Cát Diệp.

“Ta hiểu được!”

“Ừm.” Gia Cát Diệp có hơi kinh ngạc vì thái độ khiêm tốn của nàng.

Hắn nghĩ phải tốn 1 khoảng thời gian nữa nàng mới hiểu được mình đã là 1 nha hoàn, không ngờ mới 1 ngày nàng liền biết thân biết phận, ... nàng mà biết điều thì cũng không tệ lắm!

“Đem chỗ này sửa sang lại một chút, có thể ăn cơm chiều rồi!” Gia Cát Diệp nhìn quanh phòng.

Nghe vậy, Phương Hoán Thanh nuốt nuốt nước miếng. Cuối cùng có thể ăn rồi, nàng đã đói đến không biết đường đi.

“Ta đây phải ăn cơm làm sao a?” Nàng biết tuyệt đối không thể cùng Gia Cát Diệp ăn cơm, hắn không độ lượng như vậy, không phải sao?

“Vào phòng bếp tìm Quách đại nương, dì ấy sẽ cho cô biết.” Gia Cát Diệp thản nhiên nói.

Quách đại nương là người đàn bà đứng tuổi, thấp thấp tròn tròn, bà trông rất hiền lành, làm Phương Hoán Thanh yên lòng không ít.

“Chào bà, Quách đại nương, ta họ Phương, Phương Hoán Thanh, là nha hoàn mới tới.” Nàng rất lễ phép tự giới thiệu.

“Cô là Phương Hoán Thanh a?” Quách đại nương tươi cười xem xét nàng.”Cô đẹp thật nha! 2 tay cô này.....”

Quách đại nương nắm lấy tay nàng lật tới lật lui.

“Tay này lại trắng lại mềm, không giống tay nha hoàn a Phương Hoán Thanh, tôi nghe Nguyên Đồng nói cô là tiểu thư nhà có tiền, thật sao?”

“Là thật, nhưng mà bây giờ đã không phải nữa rồi!” Phương Hoán Thanh đau khổ cười cười.

“Quách đại nương, sau này xin dì giúp đỡ Phương Hoán Thanh!”

“Đâu có gì! Cô không cần khách sáo như vậy.” Quách đại nương hiền lành nhìn nàng, “À, chắc là cô đói bụng rồi, vào đây, chúng ta cùng ăn cơm!”

“Được.”

Quách đại nương kéo Hoán Thanh vào cái bàn đặt trong bếp.

“Về sau cô và tôi cùng ăn, cô ngồi xuống trước đi, tôi giúp cô bóc cơm.”

Phương Hoán Thanh nhìn 4 món 1 canh bày trên bàn. Có canh, có thịt, có cá, tuy rằng đơn giản, nhưng so với nàng nghĩ đã tốt hơn nhiều, ban đầu nàng còn tưởng Gia Cát Diệp sẽ chỉ cho nàng ăn khoai lang hay củ cải ...

“Tôi biết cô không quen ăn món bình dân, nhưng chúng ta là nô tài, được ăn mấy thứ này đã xem như tốt lắm, nếu đến nhà khác làm nô tài, có thể còn không được ăn thịt đâu!” Quách đại nương đoán Phương Hoán Thanh không thích ăn nên mới an ủi nàng.

“Quách đại nương nói đúng lắm.” Phương Hoán Thanh quyết định sẽ vui vẻ ăn hết.

Nàng làm nha hoàn đã đủ số khổ, không muốn lại ngược đãi mình, không phải bào ngư vì cá thì sao? Chỉ cần lấp đầy bụng nàng đã mừng rồi.

“Đại nương, dì làm việc cho Gia Cát Diệp từ lúc nào?” Nàng vừa ăn cơm, vừa hỏi thăm chuyện Gia Cát Diệp.

“Tôi tới chỗ này một năm, lúc công tử mua phủ này tôi đã đến đây rồi!” Quách đại nương vừa ăn vừa nói.

“Vậy đều là 1 mình dì lo việc bếp núc sao?”

“Đúng vậy!”

“Dì không thấy việc của dì rất nhiều sao?”

“Không.” Quách đại nương cười nói: “Chỗ này chỉ có công tử là chủ, việc ở đâu mà nhiều a? Món công tử ăn đều rất đơn giản, trừ khi có khách đến, cậu ấy mới dặn tôi chuẩn bị 1 chút rượu và thức ăn. Thật ra

khách đến đây cũng không nhiều, trừ bỏ công tử Khang Hoàng thỉnh thoảng mới đến, khi đó mới hơi bận, còn bình thường không bận chút nào.”

“Quách đại nương, vị công tử Khang Hoàng này là bạn Gia Cát Diệp sao?” Phương Hoán Thanh lại hỏi.

“A, cô chưa biết công tử Khang Hoàng là bạn công tử sao?” Quách đại nương giải thích cho nàng: “Cô ở 1 thời gian sẽ biết, công tử Khang Hoàng không chỉ là bạn tốt của công tử, còn là người giúp đỡ công tử việc làm ăn. Thực ra, công tử làm ăn có thể thành công như vậy, không chỉ do tự cậu ấy cố gắng, công tử thường nói nếu không có công tử Khang Hoàng giúp đỡ, cậu ấy cũng không biết phải mất bao nhiêu năm mới ăn nên làm ra được!”

“A, thì ra là thế.”

Nghe được tin tức có lợi ỉnh, Phương Hoán Thanh rất sung sướng.

Nếu có thể nghĩ cách kéo Khang Hoàng về giúp mình, vậy Gia Cát Diệp có phải liền hết đường cục cựa hay không?

Ý nghĩ này làm nàng lại có 1 tia hy vọng, nàng chắc chắn có thể đánh bại Gia Cát Diệp, lật lại thế cờ một phen!

Ngày hôm sau, sáng tinh mơ, Phương Hoán Thanh đã bắt đầu làm việc. Dừng xong bữa sáng, nàng bắt đầu quét dọn.

Nhà trước, nhà sau, vườn, hành lang..... Nàng lau tro bụi, quét lá rụng,... Nàng bận cả 1 ngày mới quét dọn hết bên ngoài phòng 1 lần, về phần trong phòng..... Lòng nàng có dư mà lực thì không đủ, nàng đã mệt đến nói cũng không nên lời.

Nàng như vậy đã là rất giỏi, bởi vốn trước kia cả chổ đều chưa đụng tới, nay lại có thể quét nhiều chổ như vậy, đúng là một nha hoàn tiểu thư, không, không chừng còn có thể là nói là”nha hoàn thiên tài”.

Nàng đối với thành quả của mình thực vừa lòng, nhưng Nguyên Đồng lại không nghĩ thế.

Hắn nói với nàng:”Cái gì? Cô tốn 1 ngày mới quét xong bên ngoài? Làm sao có thể? Chắc từng phòng cô đều quét qua một lần mới tốn chừng đó thời gian nha!”

Phương Hoán Thanh tức giận nói: “Làm sao có thể quét hết được? Hôm nay chỉ quét bên ngoài, ngày mai lại quét trong phòng là được chứ gì!”

Nguyên Đồng lắc đầu nói:”Vậy sao được? Nha hoàn cũ vẫn làm được, vì sao cô làm không được?”

“Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ!” Phương Hoán Thanh nhịn không được tức giận, nàng ghét nhất bị người khác nói nàng không bằng ai.”Ta làm không xong thì thế nào? Ông đi mà đàm thọt với Gia Cát Diệp nha! Hắn đuổi ta đi, ta còn mừng nữa là khác, ông đi nói đi!”

Nguyên Đồng trừng lớn 2 mắt, nhìn Phương Hoán Thanh đột nhiên nổi giận, hắn không dám tin nói:” Cô còn dám lớn tiếng với ta? Làm sao có thể có loại nha hoàn như cô? Công tử uống nhầm thuốc hay sao mà tìm loại đại tiểu thư như cô đến làm nha hoàn được?”

“Hừ, bây giờ ông mới biết ta là tiểu thư làm nha hoàn sao!” Phương Hoán Thanh vứt khăn lau cầm trong tay trên mặt đất, đá chổi, bỏ về phòng.

“Nè nè, cô chạy đi đâu hả? Việc cô làm còn chưa xong kìa!”

“Tiểu thư ta muốn nghỉ ngơi!” Phương Hoán Thanh không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, dù sao có quét cũng không xong, nàng nghỉ cho rồi.

“Làm sao có thể có loại nha hoàn thế này a?”

Nguyên Đồng ghen hòng trần trối nhìn Phương Hoán Thanh ngằngh ngang rời đi.

Phương Hoán Thanh nằm trên giường nhìn lên trần nhà.

Dù nàng có ăn uống no nê, tắm rửa rồi tự mát xa xong vẫn chưa hết tức giận.

Nàng càng nghĩ càng giận, vì cái gì nàng phải làm những công việc quét dọn vất vả như vậy?

Nàng muốn làm cái loại nha hoàn có ăn có mặc chỉ phải hầu hạ tiểu thư công tử như Thu Hương, nàng mới không thèm làm loại nha hoàn tự làm mình dơ bẩn lấm lem như bây giờ!

Lại nói, ở Phủ Gia Cát cũng chỉ có 1 người chủ là Gia Cát Diệp, cho dù nàng muốn làm loại nha hoàn chỉ hầu hạ chủ như Thu Hương, chỗ này cũng không có tiểu thư để nàng hầu hạ, không lẽ nàng muốn đi hầu hạ Gia Cát Diệp sao?

Không, đánh chết nàng cũng không làm!

Bây giờ nàng đã muốn đủ chịu thiệt, nếu thật sự muốn hầu hạ Gia Cát Diệp, chắc chắn hẳn sẽ tìm mọi cách làm khó dễ nàng, chắc chắn sẽ đem nàng hành hạ đến chết đi sống lại, nàng sẽ không tự đưa tới cửa để hẳn tra tấn đâu!

Không làm nha hoàn bên người Gia Cát Diệp, việc khác nàng cũng không làm được, xem ra nàng chỉ có thể làm việc đơn giản như quét dọn, nhưng..... Nàng thấy mình thật đáng thương, không lẽ 1 năm này nàng sẽ sống trong đau khổ sao? Không lẽ không có cách khác sao?

Không, chắc chắn còn có cách khác! Nàng không muốn ngồi chờ chết, nàng muốn đi tìm Gia Cát Diệp nói cho rõ ràng.

Gia Cát Diệp còn chưa ngủ, hẳn nghe được tiếng đập cửa từ bên ngoài, hẳn biết, người dám đến quấy rầy hẳn lúc này, cũng chỉ có người không sợ trời không sợ đất như Phương Hoán Thanh.

“Vào đi.”

Phương Hoán Thanh vừa nghe được cái giọng lạnh chết người của Gia Cát Diệp đã muốn bỏ chạy, nhưng rồi nàng lại nghĩ nếu đã đến đây thì lấy hết can đảm phản kháng cái ác đi thôi.

Nàng hít sâu rồi đẩy cửa, vừa bước vào đã nghe Gia Cát Diệp chế nhạo.

“Ta biết ngay là cô mà! Cô không biết giờ đã khuya rồi sao?”

“Ta có việc muốn hỏi người.” Phương Hoán Thanh không muốn yếu thế trước mặt hẳn, nàng ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn thẳng khuôn mặt lạnh lùng của hẳn.”Vì sao người đem mọi việc dọn dẹp đều cột cho ta? Người không phải có rất nhiều tiền sao? Vì sao không gọi thêm vài nha hoàn đến phụ ta?”

Gia Cát Diệp hơi nhíu mày, cô nương này dám dùng giọng điệu chỉ trích nói chuyện với hẳn, đến cùng nàng có biết tình cảnh bây giờ của mình hay không?

“Ta không biết là mình phải vâng lời cô đó, người đừng quên, cô không phải chủ, ta mới là chủ của cô, ta nói gì thì cô làm đó, hiểu chưa?” Hẳn lại nhắc nhở nàng.

Phương Hoán Thanh vênh môi.

Hừ! Chủ thì giỏi lắm a? Trước kia nàng cũng không ngược đãi hẳn nha, tên quên ân phụ nghĩa, bây giờ đến phiên hẳn làm chủ thì lên mặt xem thường người ta!

Nàng thở phì phì nói: “Vớ vẩn! Dĩ nhiên ta biết bây giờ người là chủ, ta chỉ cảm thấy rất kỳ quái, người hình như không là loại người thích hành hạ người khác nha! Làm sao bây giờ thành kẻ có tiền, tính tình lại đáng ghét như vậy! Không lẽ người không sợ ta ra ngoài nói cho người khác, Gia Cát Diệp người không đối xử tốt với nô tài, như vậy mặt mũi người sẽ quét rác, người không sợ sao?”

“Ta không biết ta ngược đãi cô khi nào?” Gia Cát Diệp mặt không chút thay đổi nói: “Cô chỉ làm mỗi việc quét dọn, ta còn không bắt người hầu hạ ta, ta thấy ta đã đủ khoan dung với cô, là tự cô làm không được còn nghĩ ta làm khó cô, trước khi chỉ trích người khác, cô xem lại mình đi!”

“Người.....” Phương Hoán Thanh giận đến phát run, nàng chỉ vào mặt hẳn tức giận nói: “Người muốn ta sống không được phải không? Vì người hận chuyện trước kia nên người bắt ta làm nha hoàn để hành hạ đúng không?”

Nghe Phương Hoán Thanh nói, Gia Cát Diệp cả lòng mày đều không nhúc nhích, mắt lạnh chờ xem nàng giở trò gì tiếp theo.

Đáng giận! Hắn dám mặc kệ nàng!

Phương Hoán Thanh biết hắn cố ý coi thường nàng, trong lòng nàng lửa giận càng lúc càng cao, đã gần đến tình trạng muốn bốc khói.

Rồi nàng chợt thấy cây kéo trên bàn, không nghĩ ngợi đã cầm lấy.

Nhìn thấy hành động của nàng, lông mày Gia Cát Diệp cuối cùng hơi nhướng lên, nhưng ánh mắt vẫn lạnh lùng như cũ, như thể đang chờ xem kịch vui.

Hắn nghĩ nàng đang giả vờ sao? Phương Hoán Thanh nén giận không nổi, nàng muốn cho hắn biết mình đang nói thật.

Nàng đem kéo đặt trên cổ tay trái, cầm giận nói với hắn: “Nếu người thật hận ta như vậy, ta sẽ chết trước mặt người, được chưa?”

“Cô muốn chết sao?” Gia Cát Diệp chỉ nhướng mày.

“Ta không muốn chết! Nhưng mà, nếu để người hành hạ đến chết, ta thà tự mình chết đi.” Nàng héch càm nhìn hắn, vẻ mặt kiên quyết.

Gia Cát Diệp nhìn chăm chú nàng một hồi lâu, sau đó cười thành tiếng.

“Người..... Người cười cái gì?” Đáng giận! Nàng đang nói thật nha, hắn sao có thể không để ý lời nàng?

Gia Cát Diệp cười nhìn nàng, “Cô không phải là người có thể tự tìm cái chết, chúng ta từng ở chung một khoảng thời gian, ta còn không biết cô là người kiêu ngạo đến thế nào sao? Cô cũng như cha mình, chỉ yêu chính mình, chẳng để ý sự sống chết của người khác, người như cô sao có thể làm bị thương chính mình được? Đừng nói giỡn!”

“Ai nói giỡn?” Phương Hoán Thanh tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Đáng giận, hắn thật xem thường nàng, cái loại người như hắn nàng nhìn thấy ngứa mắt, dám nói nàng khó nghe như vậy, người trong ngoài không đồng nhất như hắn mới hay mang thù đâu!

“Buông kéo đi! Nếu để người khác nhìn thấy, không phải cô mất mặt sao?” Gia Cát Diệp tiếp tục cười.

“Người.....”

Phương Hoán Thanh thật là giận điên rồi, hoàn toàn không biết mình đang làm gì, chờ nàng cảm nhận được đau đớn do mũi kéo cắt qua làn da mới thấy cổ tay trái mình đã bị kéo cắt qua một vết thật dài.

“Cô làm sao vậy?” Gia Cát Diệp chạy nhanh lại đoạt kéo của nàng. Không ngờ nàng sẽ làm thật, nếu không hắn đã kịp ngăn cản nàng tự thương tổn. (E hèm... lúc này Diệp thiếu hoảng nên lộ ra sự quan tâm Hoán Thanh)

Hắn nâng cao tay nàng, dùng miệng hút máu từ vết thương.

Phương Hoán Thanh ngờ ngác để mặc hắn chạm môi lên tay, trong đầu nàng trống rỗng không phản ứng gì.

“May mà vết thương không sâu, ta giúp cô bôi thuốc.” Hắn kéo tay nàng, muốn nàng ngồi xuống ghế.

“Không cần người nhiều chuyện!” Phương Hoán Thanh oán hận hất tay hắn ra.”Để ta chảy máu đến chết đi, dù sao ta là người không biết sự sống chết của người khác, người như ta người còn lo làm gì? Để kệ ta chết đi!”

“Cô nói sao kia? Vết thương nhỏ vậy sẽ không làm cô chảy máu tới chết được.” Gia Cát Diệp không biết nên khóc hay cười nhìn nàng.

“Ta ghét người! Người.....”

Nàng đã bị thương hắn còn không quên cười nhạo nàng, trong phút chốc mọi tức giận uất ức tuôn trào, nàng khóc nức nở.

“Ô..... Người quá đáng! Người nếu chán ghét ta như vậy, vậy để ta chết đi!” Nước mắt nàng như nước lũ vỡ đê, cuộn cuộn không ngừng.

Không thể nào? Nàng khóc thật? Gia Cát Diệp vốn nghĩ nàng khóc giả, không ngờ rằng nàng khóc thật, hơn nữa lại khóc nức nở đến thế. Trong mắt hắn đã không còn chút nào trào phúng, có chăng cũng chỉ là sự thương tiếc.

Đây là lần đầu hắn nhìn thấy nàng rơi nước mắt, hắn chưa từng nghĩ muốn làm nàng khóc, cho dù hắn có oán nàng, đó cũng là chuyện đã qua, hơn nữa hắn với nàng..... Còn tình, hắn sao có thể hành hạ hay làm nàng đau khổ?

Hắn không chịu nhận lỗi là vì muốn cho nàng nếm thử đau khổ hắn từng trải qua, có lẽ cách làm của hắn không đúng, nhưng đây là cách duy nhất có thể giữ nàng bên cạnh hắn. Chỉ như thế, hắn mới được gặp nàng; chỉ như thế, nàng mới dứt bỏ thân phận tiểu thư cùng hắn ở chung. Phương Hoán Thanh, thật ra ta đâu còn hận em.....

Hắn rất muốn nói như vậy với nàng, nhưng hắn không làm được. Trước mặt nàng, hắn còn muốn giữ chút tôn nghiêm.

“Cô đừng khóc!” Hắn buồn bực vò đầu, tiếng khóc của nàng làm lòng hắn rối cả lên.

“Ta muốn khóc đó, không được sao?” Phương Hoán Thanh vừa chảy nước mắt, vừa dùng khủy mắt nhắm xem hắn.

Xem ra nước mắt rất được việc, vậy dùng nước mắt nhấn chìm hắn đi!

“Đừng khóc! Đến cùng cô muốn thế nào, cô nói đi!” Nàng khóc 1 tiếng, tim hắn lại đau 1 hồi, hắn chịu không nổi!

“Thật?” Tiếng khóc nháy mắt ngừng hẳn, nàng chớp chớp hai mắt dầm nước nhìn hắn.

“Người thật chịu nghe ta?”

“Đúng, cô nói đi!” Chỉ cần nàng không khóc, nàng muốn gì cũng được.

Phương Hoán Thanh trong lòng mừng rỡ, nàng ra vẻ bình thản nói: “Ta có 1 cách, có thể giúp người không cần tốn tiền thuê nha hoàn, lại có thể để ta thoải mái. Ta có thể sai vài nha hoàn trong nhà đến giúp ta làm việc, các nàng không phải đến mỗi ngày, có thể 1, 2 ngày qua 1 lần, hơn nữa tiền công các nàng là do nhà ta trả, như vậy người không cần tốn tiền, ta cũng có thể thoải mái 1 chút, người thấy cách này thế nào?”

Gia Cát Diệp không thể không bội phục cách nghĩ của Phương Hoán Thanh, loại cách này nàng cũng nghĩ ra, đúng như trước kia, nàng vẫn là cô bé được chiều chuộng không biết đau khổ là gì.

“Được rồi!” Hắn không lý do gì phản đối, dù sao chính nàng muốn trả số tiền này, như vậy, chắc nàng sẽ vui vẻ làm nha hoàn cho hắn đi?

“Người chịu?” Phương Hoán Thanh không ngờ hắn sẽ nhận lời nhanh như vậy, nàng tưởng hắn sẽ làm khó để nàng nữa cơ.

“Dù sao ta cũng không thiệt thòi, có sao không được?” Vừa nói xong, Gia Cát Diệp ánh mắt lại chuyển qua vết thương của nàng. “Cô bôi thuốc nhanh đi, nếu không ta lại bị cô buộc thêm cái tội ‘ngược đãi nha hoàn’!”

Nàng liếc hắn một cái, lại cúi đầu, “Người ta không biết thuốc để ở đâu.”

Gia Cát Diệp trong lòng than một tiếng. “Cô chờ ở chỗ này, ta đi lấy.” Lúc này người khác nhìn vào còn không biết ai là chủ, ai là tớ đâu.”-

4. Chương 4

Trong vườn Phủ Gia Cát, Phương Hoán Thanh nhắm mắt đón nhận từng cơn gió mơn man, vẻ mặt bình thản như đang ở nhà.

“Tiểu thư, cô có muốn ăn hoa quế cao không? Là lão gia dặn em mang đến cho cô đó.” Thu Hương ngồi trước mặt nàng vừa rót trà vừa nói.

“Đợi lát nữa đã, bây giờ bụng ta nhét không vô.” Phương Hoán Thanh thỏa mãn vỗ về bụng.”Hô, lâu rồi không được ăn ngon như vậy! Ta ở đây trừ 3 bữa chính ra cũng không ăn vặt, em đừng nghĩ Gia Cát Diệp có tiền sẽ xài sang, thực ra trình độ keo kiệt của hần có thể so sánh với cha ta đó!

Không đúng, chắc Gia Cát Diệp keo hơn, cha ta đối với người trong nhà cũng không keo, ăn mặc đều chọn thứ tốt nhất, còn Gia Cát Diệp bề ngoài giống nhà buôn, thực ra trong ruột vẫn là tên nô tài, ta xem cái này gọi là mèo vằn hoàn mèo.”

“Nhưng em thấy Gia Cát Diệp đối với tiểu thư cũng không tệ, không phải hần cho tiểu thư mang người đến giúp việc sao? Bởi vậy tiểu thư mới rảnh rỗi ở đây uống trà với em, thực ra, việc này hần không tệ, đúng không?” Không phải Thu Hương bênh vực Gia Cát Diệp, nàng thực cảm thấy Gia Cát Diệp làm như vậy đã là tốt lắm rồi.

Phương Hoán Thanh suy nghĩ một chút, Thu Hương nói cũng đúng, chuyện này nàng thực sự không chối cãi được.

Nhờ phúc Gia Cát Diệp, bây giờ nàng có thể đem việc giao cho người hầu làm, mình chỉ cần đợi họ làm xong kiểm tra là được, dù sao Gia Cát Diệp cũng không để ý, mỗi ngày đi sớm về trễ để mặc nàng làm gì thì làm.

Ở Phủ Gia Cát, trừ quản gia Nguyên Đồng lắm lời, nàng sống rất thoải mái, Quách đại nương đối với nàng tốt lắm, tuy rằng Gia Cát Diệp lạnh nhạt với nàng, nhưng cũng không cố ý gây hấn, rất nhanh, nàng sẽ sớm rời khỏi nơi đây.

“Lúc trước em sợ Gia Cát Diệp đối xử không tốt với tiểu thư, bây giờ mới biết là em lắm chuyện, Gia Cát Diệp đối với tiểu thư thực không tệ, không phải sao?” Thu Hương cười nói.

“Hừ! Không phải vì ta dùng khổ nhục kế (dùng tổn thất của bản thân đến đổi lấy ích lợi lớn hơn từ đối phương) sao?” Phương Hoán Thanh nhìn vết thương ở cổ tay trái, may mà vết sẹo cũng không lớn, nếu thực để tay nàng thêm một vết sẹo khó coi, cả đời nàng cũng không bỏ qua cho Gia Cát Diệp.

“Trừ khổ nhục kế, còn có mỹ nhân kế (.. dùng sắc đẹp dụ dỗ anh Diệp đấy mà =.=) nữa!” Thu Hương cười đến gian.”Tiểu thư, cô không thấy Gia Cát Diệp là tình cũ khó quên sao?”

“Tình cũ khó quên? Không thể nào!” Phương Hoán Thanh không cần nghĩ ngợi đã chối.

“Nếu không tình cũ khó quên, sao hần lại để tiểu thư đem người vào nhà họ Phương được? Tiểu thư, cô đừng quên, ở đây cô là một nha hoàn, hần mới là chủ, làm sao chủ lại nghe nha hoàn được? Tiểu thư không thấy lạ sao?”

“Cái này.....”

Thu Hương nói cũng không phải không có lý. Gia Cát Diệp làm sao mặc kệ nàng sống chết được? Cho dù nàng dùng khổ nhục kế, hần cũng có thể không để ý nàng không phải sao? Không lẽ hần thực sự đối với nàng.....

“Có thể sao?” Phương Hoán Thanh bối rối nhìn Thu Hương.” Nếu hần đối với ta tình cũ khó quên, sao lại muốn ta làm nha hoàn cho hần được? Nếu vậy, hần phải thương tiếc ta mới đúng chứ! Theo ta thấy, không phải hần đối với ta tình cũ khó quên, mà là hận ta mới đúng.”

“Có lẽ là vừa yêu vừa hận!” Thu Hương đoán.”Có lẽ vì trước kia hần không có được tiểu thư, chưa hết oán hận tiểu thư, nhưng hần lại không quên được tiểu thư, cho nên hần buộc tiểu thư làm nha hoàn cho hần; để hần được ở chung với tiểu thư cũng không bị người khác nói này nói nọ, cô thấy đúng không?”

Phương Hoán Thanh gật gật đầu.”Ừm, em nói cũng đúng, nhưng vậy cũng đâu đáng gì đến ta, không phải sao? Mặc kệ hần thế nào, ta phải làm nha hoàn của hần, đây là chuyện thực không thể thay đổi nha!”

“Ai nói không thể thay đổi? Đương nhiên có thể!” Thu Hương vui vẻ nói với Phương Hoán Thanh:”Tiểu thư, cô nghĩ lại xem, nếu Gia Cát Diệp thích tiểu thư, có lẽ tiểu thư không cần ở đây suốt 1 năm, chỉ cần tiểu thư nói hần mấy tiếng, dỗ hần một chút, không chừng hần liền cho tiểu thư về nhà!”

“Chuyện đâu có dễ vậy!” Phương Hoán Thanh lắc đầu, nàng kiên quyết nói: “Muốn ta cúi đầu với hấn, thà ta mặc kệ! Làm nha hoàn cho hấn đã thiệt thòi, còn để ta dỗ hấn, ta không muốn, chết cũng không!”

“Ai nha! Tiểu thư, cô nhịn một chút có thiệt gì đâu? Dù sao mọi người đều ở chung, nói vài câu dễ nghe cũng không thiếu miếng thịt nào. Nếu hấn chịu thả cô, chịu thiệt một chút cũng đáng, đúng không?” Thu Hương cho rằng cách này có thể được, cho nên nàng hết lời thuyết phục Phương Hoán Thanh.

Phương Hoán Thanh không chịu, mặt lạnh băng không nói gì.

Nàng biết Thu Hương nói có lý, nhưng nàng cũng có quy tắc của mình.

Đôi mắt người khiến mình nhục nhã sâu sắc nhất, chịu nói chuyện với hấn đã là may mắn, nếu thực muốn nàng cúi đầu, nịnh hót a dua với hấn, vậy nàng thà chết còn hơn!

Thu Hương và những người khác quét dọn xong liền về Phương Phủ.

Phương Hoán Thanh trở lại phòng mình, đem giấu một ít đồ ăn vặt và bạc do Thu Hương “nhập khẩu trái phép” đem sang cho nàng.

Thực ra bây giờ nàng cũng không cần tiền, ở đây tuy chỉ ăn những món đơn giản thôn quê, mặc vải thô, nhưng ít ra nàng không bị đói, bị lạnh, hơn nữa bây giờ có người giúp nàng làm việc, ít nhất trước mắt nàng coi như vừa lòng cuộc sống bây giờ.

Nàng vốn không lo nghĩ gì, nhưng lời Thu Hương nói làm nàng không thể không nghĩ. Nếu thực như Thu Hương nói, Gia Cát Diệp vẫn có cảm tình đối với nàng, vậy nàng nên làm gì bây giờ?

4 năm trước nàng từ chối hấn, 4 năm sau nàng còn có thể nói không với hấn sao? Nếu hấn không làm ra chuyện quá đáng như vậy với nàng, nàng chắc sẽ suy nghĩ mà nhận lời hấn đi?

Trước kia, nàng không hiểu chuyện, khinh hấn là nô tài, bây giờ nàng đã không để ý điều này nữa, nếu hấn lại theo đuổi nàng, chắc nàng sẽ chịu..

Cái “chắc sẽ” này vẫn còn nhiều thứ để suy nghĩ, bởi vì nàng không thể dễ dàng bỏ qua những việc hấn làm với nàng và nhà họ Phương..... Vả lại, nàng không chắc hấn còn cảm tình với mình không, 4 năm có thể thay đổi rất nhiều việc, lòng người dễ đổi, cho dù trước kia hấn thực lòng thích nàng, mấy năm sau, nàng làm sao biết được hấn có thích người khác không?

Tuy nói người xinh đẹp như nàng rất khó gặp, nhưng nếu hấn thay lòng, dù thần tiên cũng không cản được..... Đến cùng Gia Cát Diệp còn thích nàng không? Loại chuyện này nàng không thể bỡ ngỡ đi hỏi hấn, chỉ có thể ngầm hỏi thăm người khác xem.

Phương Hoán Thanh thừa dịp Gia Cát Diệp còn chưa trở về, nàng bê chậu nước, cầm khăn lau bước vào phòng hấn.

Nàng tính đem phòng hấn quét dọn một lần, xem có thể moi ra vài “vật chứng” chứng minh hấn đối với nàng tình cũ khó quên hay không.

Dưới gối không, trên giường không, trong tủ quần áo cũng không, cả ngăn tủ cũng không, chỗ có thể tìm đã tìm hết, vẫn không thấy thứ gì đáng nghi, vì thế nàng dời mục tiêu sang thư phòng của hấn.

Tìm lại tìm, lật lại lật, cuối cùng, trời cao không phụ lòng người, nàng tìm được một cái hộp đáng nghi.

Cái hộp đồ thắm này rất giống dùng để chứa trang sức, nam giới như Gia Cát Diệp sao lại có đồ của nữ giới? Hộp này chắc chắn có vấn đề.

Nàng thực cẩn thận mở hộp, bên trong có thứ nàng thấy quen quen.

A! Đây không phải trâm cài đầu của nàng sao?

Phương Hoán Thanh lấy trâm ra xem kỹ, nàng chắc chắn chiếc trâm phượng vàng này là thứ nàng đánh mất trước đây. Nàng nhớ rõ là do vô ý đánh rơi lúc cùng Gia Cát Diệp cưỡi ngựa ra ngoài thành, vì chiếc trâm phượng này rất đẹp, nàng tiếc suốt mấy ngày đầu.

Bây giờ sự việc rõ ràng, thì ra trâm không phải do nàng đánh rơi mà là bị người cầm.

“Đáng giận Gia Cát Diệp, thì ra là chuyện tốt ngươi làm.” Phương Hoán Thanh đem trâm nắm trong tay, không biết nên vui hay buồn.

Không ngờ Gia Cát Diệp dám lấy đi thứ nàng thích, còn cất giấu cẩn thận, dụng ý của hắn đã rõ, không phải sao? Nếu hắn hận nàng, sớm bẻ gãy trâm mới đúng, thực đúng như Thu Hương nói, hắn thực còn cảm tình với nàng.

Phương Hoán Thanh nắm chặt cây trâm, trong lòng có chút chua xót cũng có rất nhiều ngọt ngào.

“Công tử, mừng cậu trở về!”

“Ừm.” Gia Cát Diệp buồn bực nhìn Phương Hoán Thanh lúc này đang đứng trước cổng chờ đón mình trở về.

Ngày đặc biệt gì sao? Nếu không sao Phương Hoán Thanh lại chờ hắn về được? Ân cần với người mình ghét không phải kiểu cách của Phương Hoán Thanh.

“Công tử vất vả!” Không thèm để ý ánh mắt hoang mang của Gia Cát Diệp, Phương Hoán Thanh lại nói thật ngọt ngào: “Nô tỳ đã chuẩn bị rượu ngon thịt béo, mời công tử dùng.”

Còn chuẩn bị cho hắn rượu thịt? Xem ra không chỉ hôm nay mới đặc biệt, có lẽ ngày mai mặt trời sẽ mọc đằng tây.

Gia Cát Diệp nghi ngờ nhìn Phương Hoán Thanh vào phòng ăn, khi thấy trên bàn bày rượu thịt phong phú, nghi hoặc trong lòng hắn bùng nổ.

“Phương Hoán Thanh, hôm nay cô bị bệnh hả?” Hắn nhin không được hỏi.

“Công tử thật đáng ghét! Sao cậu nói như vậy được?” Phương Hoán Thanh cười duyên, nũng nịu.”Hầu hạ công tử là việc của nô tỳ nha! Công tử, cậu mau ngồi xuống nếm thử, món này là sườn bì, là em nhờ Quách đại nương chỉ cách làm, còn nữa, món tôm hấp này cũng vậy.

Đây là lần đầu tiên em vào bếp, không biết công tử ăn vừa miệng không, công tử cậu thử xem, nếu không hài lòng phải nói em biết đó, để lần sau em làm cho công tử ăn vừa miệng hơn.”

Gia Cát Diệp nhìn nàng, sau đó ngồi xuống.

“Công tử, mời dùng.”

Phương Hoán Thanh gấp 1 miếng sườn bì bỏ vào chén hắn.

Nàng chờ mong nhìn hắn cắn 1 miếng.”Công tử, ăn ngon không?”

“Cũng không tệ lắm.” Gia Cát Diệp buông chén đũa, nhìn chằm chằm nàng, “Nói đi! Lần này cô lại muốn gì?”

“Muốn gì cơ?” Phương Hoán Thanh đứng hình.” Nô tỳ chẳng muốn gì, chỉ muốn cho công tử vui vẻ 1 chút.”

“Thật sao?” ánh mắt Gia Cát Diệp tràn ngập nghi ngờ.(O.o)

“Đương nhiên là thật!” Phương Hoán Thanh nổi giận.”Ngươi nghi ngờ ta sao? Thế nào? Ta không thể đối xử với người tốt 1 chút à? Ngươi muốn ta chán ghét ngươi ngươi mới vui vẻ, đúng không?”

Đáng giận! Tức chết nàng! Nếu không vì hắn đối với nàng tình cũ khó quên, nàng đã mặc xác hắn rồi.

Nàng thực cảm động tấm lòng hắn đối với mình cho nên mới làm chút việc cho hắn vui, không ngờ là nàng lấy làm việc rồi hỏi: Hắn không biết ơn thì thôi, lại còn hoài nghi nàng, đã vậy nàng vào phòng bếp cả buổi vì cái gì à? Hắn thực sự rất vô lương tâm !

“Ta chỉ là cảm thấy lạ, không phải cô rất chán ghét ta sao? Sao tự nhiên lại vô duyên vô cớ thay đổi?”

Khi Phương Hoán Thanh nổi giận đùng đùng, Gia Cát Diệp ngược lại rất bình tĩnh.

“Ngươi không thích ta đối xử tốt với ngươi sao? Nói dối!”

Phương Hoán Thanh đem trâm phượng dẫn mạnh trên bàn, Gia Cát Diệp vừa nhìn sắc mặt liền đổi.

“Người xem đây là cái gì? Đây là trâm cài đầu của ta nha, người nói xem, sao người có nó?” Nàng lớn tiếng.

“Cô lục soát thư phòng của ta?” Gia Cát Diệp mắt lạnh nhìn nàng.

“Ta đâu có lục soát? Ta là nha hoàn, thay chủ quét dọn phòng là việc của ta, ta chỉ vô ý tìm được.” Nàng nói đúng lý hợp tình.

Gia Cát Diệp liếc xéo nàng 1 cái, bình tĩnh nói: “Cô đã tìm được vậy ta đây liền trả cho cô!”

Phương Hoán Thanh nghe xong giận dữ, “A, người muốn trốn tội sao? Năm đó người trộm đi trâm cài đầu của ta, người không thấy có lỗi với ta sao?”

Gia Cát Diệp mặt không đỏ thỏ không loạn nói: “Năm đó là ta nhặt được chiếc trâm này, cũng không phải trộm đi, trâm ta giữ cũng không có nguyên nhân gì khác, là ta quên chuyện này thôi! Ta nhận là do ta sơ sót, nhưng cô cũng có sai đúng không? Nếu cô cho rằng ta trộm đi cây trâm này, vậy cô coi như trộm lại trâm của ta, như vậy huề nhau, chúng ta không ai nợ ai, cũng không cần xin lỗi không phải sao?”

“Người!” Phương Hoán Thanh giận nói không nên lời. Không đúng, Gia Cát Diệp phản ứng cùng nàng nghĩ hoàn toàn không giống nhau.

Gia Cát Diệp đáng lẽ khi nhìn thấy trâm liền xin lỗi nàng, sau đó nói những năm gần đây hẳn vẫn nhớ đến nàng, hẳn vẫn thích nàng, rồi nàng sẽ thực cảm động, bỏ qua việc hẳn trộm trâm của nàng. Sau nữa, hẳn sẽ không lại để nàng làm nha hoàn, mà đưa nàng về nhà, bọn họ sẽ có 1 bắt đầu mới, nàng cũng sẽ suy nghĩ xem muốn nhận cảm tình của hẳn hay không, chuyện phải như vậy mới đúng nha!

Ai biết nàng lại đoán sai rồi!

Nhìn hẳn hững hờ như vậy, không lẽ hẳn không phải vì nhớ mãi không quên mới giữ trâm bên người? Không lẽ hẳn thực chỉ là lỡ quên nói với nàng chuyện này?

Gia Cát Diệp nhìn khuôn mặt đỏ hồng của nàng, cười khê. “Chẳng lẽ cô nghĩ ta vì còn thích cô nên mới giữ trâm bên người?”

Không lẽ không đúng sao? Phương Hoán Thanh ánh mắt như hỏi hẳn.

Gia Cát Diệp cười tự giễu. “Không sai, trước kia là ta thích cô, thích đến quên cả thân phận mình, nhưng khi cô tàn nhẫn xé nát tim ta, tình cảm đó cũng tan thành mây khói, ta từng hận cô, nhưng đó là chuyện trước kia.

...Thực ra ta phải biết ơn cô mới đúng, bởi vì nếu không phải cô đã kích ta, có lẽ đời ta vẫn vậy, có thể đến giờ vẫn là nô tài, nhưng vì hận cô, ta mới có hôm nay. Nói thực, ta giữ cô bên cạnh, là muốn cô nhận ra ta không lại như xưa, không có ý tứ khác, nếu để cô hiểu lầm, kia thực là ta sơ sẩy, Phương đại tiểu thư, thực xin lỗi!”

Phương Hoán Thanh oán hận trừng hẳn, nàng chưa từng mất mặt như vậy, ra là nàng nghĩ nhiều, hẳn đã sớm bỏ qua nàng, chỉ có nàng còn để ý cảm tình trước kia. Bây giờ nghe hẳn nói thẳng như vậy, nàng thực muốn tìm cái hốc mà chui xuống!

Gia Cát Diệp đứng lên, đi đến trước mặt nàng, nâng lên cằm nàng nhìn đôi mắt lóng lánh nước.

“Cô rất đẹp, nhưng ta đã không phải ta trước kia, cô định dùng sắc đẹp quyến rũ ta sao? Thực xin lỗi, làm cô thất vọng rồi; bây giờ cô với ta chỉ là đứa nha hoàn, 1 nha hoàn để ta sai khiến, cô đã không còn cao quý như xưa, Phương đại tiểu thư.”

“Người chết đi!” Phương Hoán Thanh lấy hết sức đẩy hẳn ra, rống lớn với hẳn: “Người đừng vờ vịt! Ai muốn quyến rũ người nha! Người ta ghét nhất chính là người, tốt nhất là người chết đi! Ta không muốn lại nhìn thấy người!”

Nàng nhanh chóng quay mặt sang hướng khác, nàng không thể rơi nước mắt trước mặt hẳn.

Phương Hoán Thanh vừa chạy vừa ôm mặt khóc.

Lần này hẳn đạt thành ước nguyện, bởi vì hẳn thương tổn nàng thực sự.

“Tiểu thư, ánh mắt cô sưng to quá nha! Cô đã khóc sao?”

Sáng hôm sau, vừa vào Phủ Gia Cát, Thu Hương nhìn thấy Phương Hoán Thanh liền kêu lớn.

“Còn không phải Gia Cát Diệp làm hại sao!” Phương Hoán Thanh dụi mắt liền đau.

Đáng giận Gia Cát Diệp! Hại nàng khóc cả buổi tối, nếu nàng khóc mù mắt, nàng chắc chắn phải lấy mắt của hắn đền đổi.

“Hắn nói gì đó không nên nói sao?” Thu Hương dụi dầm hỏi.

“Hắn sẽ xuống địa ngục!” Phương Hoán Thanh cau mày, mắt gần như không mở nổi.

“Chán ghét, ta đau đầu quá, tay chân cũng nặng nề.....”

Thu Hương vội vàng sờ sờ trán nàng.”Tiểu thư, trán cô nóng quá, nguy rồi, chắc là cô phát sốt rồi!”

“Phải không?” Phương Hoán Thanh sờ sờ trán mình. Thu Hương nói đúng, trán nàng nóng nóng, hèn chi nàng thấy không thoải mái.

“Tiểu thư, cô nghỉ ngơi trước đi!” Thu Hương vội dìu nàng về phòng.

“Nhưng ta.....”

Phương Hoán Thanh thấy cả người mệt mỏi, nàng cần không được Thu Hương, đành để Thu Hương dìu nàng về phòng.

Thu Hương giúp dìu Phương Hoán Thanh đến bên giường.”Tiểu thư, cô nghỉ ngơi 1 chút, em gọi người đi mời thầy thuốc.” Vừa nói xong, Thu Hương vội vàng vàng lao đi gọi người đến.

“Thu Hương..... Không cần tìm thầy thuốc!” Phương Hoán Thanh cảm thấy Thu Hương làm lớn chuyện, nàng chỉ cần nghỉ ngơi trong chốc lát thôi.

Nàng nghĩ mình không sao, nhưng càng lúc càng thấy không thoải mái.

Mí mắt nàng trĩu xuống, cả người 1 chút sức lực cũng không, cả tay cũng nhấc không nổi.

Xem ra nàng bị bệnh thực, từ nhỏ đến lớn nàng vẫn thực khỏe mạnh, số lần mắc bệnh không đầy năm ngón tay, sao có thể đột nhiên lại bệnh được?

Chắc chắn là Gia Cát Diệp làm hại, vì giận hắn nàng mới mắc bệnh!

Nàng mệt mỏi nhắm mắt lại, trong đầu quay cuồng nghĩ đến khuôn mặt đáng giận của Gia Cát Diệp.

Hừ, bây giờ nàng bệnh, chắc chắn hắn thực vui mừng đi!

Phương Hoán Thanh bỗng dừng ngã bệnh, thầy thuốc dặn nàng phải nghỉ ngơi, chỉ cần qua vài ngày là ổn.

Phương Hoán Thanh bệnh cũng chỉ có thể nằm trên giường nghỉ, không thể làm việc, đối với nàng, đây coi như là trong cái rủi có cái may, có thể để nàng trở lại sống cuộc sống trước kia vài ngày.

Thu Hương vì muốn chăm sóc Phương Hoán Thanh, nên nàng xin Gia Cát Diệp ở lại Phủ Gia Cát.

“Tiểu thư, thực tốt quá! Gia Cát Diệp nói em có thể ở lại chăm sóc tiểu thư, em thấy hắn vẫn để ý tiểu thư đó!” Thu Hương cảm thấy Gia Cát Diệp cũng không thay đổi, hắn vẫn tốt như trước kia.

“Hắn thực để ý ta? Hắn là để ý ta có bệnh chết ở chỗ này không rồi tìm cách ăn nói với cha ta đi?” Phương Hoán Thanh nửa tin nửa ngờ hỏi Thu Hương:”Hắn thực để em ở lại? Hắn tốt bụng vậy sao? Ta không tin!”

“Là thực! Hắn còn dặn em chăm sóc tiểu thư cẩn thận kia, tiểu thư, em thấy hắn với cô thực có lòng, nếu không hắn cũng sẽ không.....”

“Đừng nói nữa! Ta không nghĩ nghe em nói về hắn.” Phương Hoán Thanh vội ngắt lời Thu Hương .

Lần trước nàng nghe lời Thu Hương, mới làm lành với Gia Cát Diệp, kết quả cũng là hoa rơi có ý nước chảy vô tình, nàng sẽ không mắc lại sai lầm như vậy, loại sai lầm chết người này, mắc 1 lần đã quá sức nàng.

“Tiểu thư, cô thực tức giận Gia Cát Diệp a?” Nàng đã nghi nguyên nhân tiểu thư mắc bệnh không đơn giản, nàng đoán đúng rồi, thực có dính dáng đến Gia Cát Diệp.

“Trừ bỏ hấn còn có ai a?” Phương Hoán Thanh mếu máo nói: “Em chưa biết hấn lạnh lùng với ta thế nào đâu, trong mắt hấn ta chỉ là 1 nha hoàn, không có xứng để hấn thích ta nha! Em về sau đừng nói hấn tình cũ khó quên với ta, ta không muốn nghe, cũng không thể để hấn nghe được, nếu không hấn lại cười nhạo ta!”

“Tiểu thư, em đã biết!” Thu Hương vội vàng an ủi nàng: “Tiểu thư, đừng tức giận, bây giờ cô không khỏe, phải nghỉ ngơi cho tốt. Cô muốn ăn gì? Ngày mai em về phủ mang qua cho cô.”

Phương Hoán Thanh ngáp dài, “Chuyện ngày mai, ngày mai lại nói, bây giờ ta thấy hơi mệt, muốn ngủ 1 chút.”

“Vậy tiểu thư ngủ 1 chút, khi nào ăn cơm chiều, em sẽ gọi cô dậy.”

“Ừm.”

Phương Hoán Thanh nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ kéo nàng chìm vào mộng đẹp.

Đêm tối đường vắng, trong tiếng côn trùng kêu vang, có 1 hình bóng cao lớn đột nhiên xuất hiện bên ngoài phòng Phương Hoán Thanh.

Trong phòng, Phương Hoán Thanh cùng Thu Hương ngủ thực say, hoàn toàn không nhận thấy có người đang trộm nhìn các nàng.

Cửa không tiếng động bị mở ra, vị khách không mời mà đến lướt qua Thu Hương lúc này đang ngủ gục trên bàn, dừng lại bên giường Phương Hoán Thanh.

Nhìn Phương Hoán Thanh ngủ ngọt ngào, người khách này mỉm cười.

Hấn không phải ai khác, chính là chủ nơi này – Gia Cát Diệp.

Hấn làm bộ như thờ ơ đối với Phương Hoán Thanh, nhưng thực ra lại lo lắng quan tâm nàng hơn ai hết, chẳng qua là không có mặt mũi đến xem nàng, chỉ có thể trộm đến phòng nàng.

Hấn cúi đầu nghe tiếng nàng hít thở, lại sờ sờ cái trán của nàng.

Tiếng nàng hít thở coi như đều đặn, nhiệt độ trán cũng không quá cao, chắc là nàng không sao.

Con bé nha hoàn yếu đuối này! Hấn tự nhận không ngược đãi nàng, việc nặng cũng không dám sai nàng làm, ai ngờ nàng vẫn chịu không nổi mà mắc bệnh, hấn nên bắt nàng làm thế nào đây? Thực là đau đầu nha!

Hấn chạm nhẹ vào khuôn mặt nàng, không biết có phải hấn ảo giác không, hình như nàng gầy một chút.....

“Có lẽ, ta nên đối xử dịu dàng hơn với cô!” Hấn nói nhỏ.

Hấn vừa nói xong, Phương Hoán Thanh, dù đang trong giấc mơ, giật giật môi.

Nàng nói mơ: “Gia Cát Diệp, tên trứng thối xấu xa này.....” Nói xong, nàng ngậm miệng, lại ngủ.

Gia Cát Diệp muốn cười lại không dám cười thành tiếng.

Không thể nào? Cả lúc ngủ nàng cũng muốn mắng hấn, nói vậy, nàng oán hận hấn nhiều lắm đi?

“Em là cái đồ phiền toái đáng yêu!” Gia Cát Diệp nhìn khuôn mặt vô cùng xinh đẹp của nàng, kim lòng không được hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

Không ai biết hấn trộm nụ hôn của nàng, trừ ánh trăng.

5. Chương 5

“Ta chà, ta lau, ta chà lau chà.....” Phương Hoán Thanh ra sức chà lau ghế dựa, ghế này lau xong lại lau đến ghế khác.

“Tiểu thư, cô đang làm gì a?” Thu Hương đã chạy đến cướp đi khăn lau trên tay Phương Hoán Thanh. “Cô còn chưa khỏe hẳn, mau về giường nằm nghỉ, nếu không cô lại bệnh nặng hơn đó!”

“Ta đã nằm suốt 2 ngày, nếu không xuống giường ta mới bệnh nặng hơn thì có!” Phương Hoán Thanh cướp lại khăn, bắt đầu lau bàn.

“Tiểu thư.....” Thu Hương bắt đầu nhìn Phương Hoán Thanh, nàng không nghĩ tiểu thư thực sự muốn làm việc, mà là đang tức giận thì đúng hơn.

Cũng khó trách, tiểu thư bị bệnh 2 ngày, Quách đại nương cùng Nguyên Đồng đều đã đến thăm, hỏi han an ủi nàng, chỉ mỗi người nên đến lại không chịu đến.

Tiểu thư chắc chắn là đang giận Gia Cát Diệp chưa đến thăm nàng, còn nói cái gì không có cảm tình với hẳn, theo nàng thấy, tiểu thư rất có cảm tình với Gia Cát Diệp, hơn nữa là rất rất dễ ý.

“Tiểu thư, để em làm là được rồi.....” Thu Hương muốn cướp khăn của nàng.

“Đáng ghét, em không cần để ý ta, đi làm việc khác đi!” Phương Hoán Thanh lòng phiền ý loạn phát cáu với Thu Hương.

“Được rồi, em không làm phiền cô là được chứ gì.” Thu Hương le lưỡi, không muốn bị mắng thêm nên chạy đi nhanh như chớp.

Phương Hoán Thanh xem cái bàn đáng thương thành Gia Cát Diệp, 1 mặt dùng sức chà, 1 mặt lẩm bẩm.

“Đáng giận! Cho dù ta chỉ là 1 nha hoàn, người cũng nên quan tâm 1 chút chứ! Không đến thì thôi, cả cho người đến an ủi mấy tiếng cũng không, người là cái dạng chủ gì a? 1 chút cũng không quan tâm nô tài, ta rửa người xuống 18 tầng địa ngục, rửa người kiếp sau phải làm người nghèo, rửa người lại phải làm nô tài cho ta để ta hành hạ người!”

“Ta làm sao mất lòng cô mà bị rửa ác vậy?” Gia Cát Diệp cười nói.

Nghe tiếng hẳn, Phương Hoán Thanh vội quay mặt sang hướng khác, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, người đứng phía sau nàng mặt mày hớn hớn tươi vui chính là Gia Cát Diệp.

“Người nào có mất lòng ta? Là nô tài ta mất lòng người mới đúng.” Nhìn hẳn cười đến vui vẻ, trong lòng nàng càng giận.

“Thiệt vậy sao? Nhưng rõ ràng là cô đang tức giận mà. Ta đoán em đang giận ta phải không?”

Nhìn thấy Phương Hoán Thanh có sức mà tức giận, có thể thấy nàng sắp khỏe hẳn, Gia Cát Diệp thấy thế mới yên tâm.

“Hừ!” Phương Hoán Thanh tức giận nói: “Ta chỉ là 1 nha hoàn, nào dám giận chủ? Cho dù bệnh chết cũng là gieo gió gặt bão, đâu dám oán ai; ta đâu có tức giận, chính là đang vui vẻ, vui vẻ mình mạng lớn chưa chết được.”

Tuy rằng Phương Hoán Thanh nói như vậy, nhưng dù là ai cũng nhìn ra được nàng đang tức giận, hơn nữa là giận không nhẹ.

Gia Cát Diệp cười xem nàng thở phì phì bộ dáng, không ngờ rằng nàng sẽ để ý hẳn quan tâm nàng hay không, trong lòng hẳn tràn ngập ngọt ngào.

Ai~~ Xem ra người gieo gió gặt bão là hẳn, dù hẳn quyết tâm muốn quên nàng bao nhiêu, vẫn tránh không ra tầm lưới mà nàng giăng. Cùng nàng ở chung càng lâu, tim hẳn càng hướng nàng đến gần, loại cảm giác vừa hạnh phúc vừa đau khổ, không biết đến khi nào mới hết được?

“Cô nghỉ ngơi đi, bây giờ quan trọng nhất là bồi bổ thân thể cho tốt, biết không?” Hẳn dịu dàng nói.

Di, nàng không nghe nhầm đi? Sao hẳn có thể nói chuyện dịu dàng với nàng như vậy được?

Phương Hoán Thanh nghi ngờ nhìn hẳn, cũng không nhúc nhích.

“Thế nào, ta nói gì sai sao?” Hẳn nhíu mày.

“Không phải.....” Phương Hoán Thanh áp ứng: “Không phải người nói sai, mà là ta nghe nhầm.”

“Nghe nhầm?” Hấn ra vẻ không tìm hiểu đến cùng không bỏ qua.”Cô nghe thành cái gì, hửm?”

Phương Hoán Thanh than nhỏ.

Quên đi, nàng không muốn nói, mà hấn cũng sẽ không không biết.

“Ta trở về phòng!” Nàng hơi suy tư rồi nói, lướt qua bên người hấn, đi ra cửa.

“Cẩn thận!”

Gia Cát Diệp vội ôm lấy nàng, bởi vì hấn thấy nàng suýt nữa đá trúng thau nước, hấn sợ nàng té ngã.

“A!” Bỗng dưng bị Gia Cát Diệp kéo lại, Phương Hoán Thanh mất đà té vào lòng hấn.

Nàng kinh ngạc ngược mắt nhìn hấn, trong ngực rắn chắc ấm áp làm nàng không thể nghĩ ngợi gì.

Gia Cát Diệp cũng như nàng, hấn không ngờ rằng mình sẽ được ôm nàng trong tình huống này, hấn nhìn chăm chăm nàng với vẻ mặt kinh ngạc.

Phương Hoán Thanh sững sốt trong khoảng thời gian ngắn, sau đó rất nhanh giẫy tránh.

“Chán ghét! Sao người sở sảng ta?” Nàng đỏ mặt lớn tiếng nói với hấn.

Gia Cát Diệp vội vàng giải thích:”Không phải ta sở sảng, ta là sợ cô té ngã, cho nên . “

“Ta té ngã là chuyện của ta, mắc mớ gì người a?” Nàng trợn mắt nhìn hấn, sau đó thở phì phì nghênh ngang đi ra ngoài.

“Nàng vẫn hay giận dỗi như trước.” Gia Cát Diệp nhớ lại thời gian tốt đẹp chung sống cùng nàng, trên mặt không khỏi hiện lên tươi cười.

” Diệp huynh, nghe nói gần đây huynh có rất nhiều chuyện phải lo nghĩ phải không?” Khang Hoàng uống 1 ngụm rượu xong quay sang hỏi Gia Cát Diệp.

Gia Cát Diệp bắt đầu nhìn Khang Hoàng, từ trước đến nay, vẫn là khách không mời mà đến.

“Huynh không phải đến ăn chùa uống chực sao? Không cần hỏi nhiều như vậy đi? Nhanh ăn đi!”

“Aizh~~ thỉnh thoảng mới ăn chùa 1 chút, huynh sẽ không keo đến thế chứ? Ta làm trâu làm ngựa, cút cung tận tụy cho huynh, ngày thường không nhắc thì thôi, mới ăn mấy ngụm cơm liền vênh mặt cho ta xem, sao ta mạng khổ thế này!” Khang Hoàng nói nghe mà tội.

Gia Cát Diệp liếc hấn 1 cái.”Người mạng khổ là ta chứ? Huynh nói thử xem, trên đời này có người làm chủ nào chịu được người làm công lăm lờ như vậy? Chịu được huynh như ta đã thực không dễ dàng gì!”

“Dạ dạ dạ, nô tài có mắt không trông, nô tài xin chủ nhân tha thứ.” Khang Hoàng cười dài nói:”Đúng rồi! Mấy ngày nay thấy huynh luôn mày nhăn mặt nhíu, có thể cho ta biết là vì chuyện gì sao? Huynh khoan nói, để ta đoán nhé, có phải vì nha hoàn tiểu thư Phương Hoán Thanh hay không a?”

“Huynh đã biết còn hỏi ta làm gì?” Gia Cát Diệp cau giận nói.

Khang Hoàng cười nói:”Biết ngay mà! Trừ bỏ nàng ra, còn ai có thể để người ý chí sắt đá như huynh buồn vui vô cớ. Nói đi! Nha hoàn tiểu thư lại gặp chuyện gì khiến anh lo lắng ?”

Gia Cát Diệp khẽ nói băng quơ: “Nàng bị bệnh.”

“Bị bệnh? Thực nặng sao?”

Gia Cát Diệp lắc đầu.”Mấy hôm trước hình như nàng thực không khỏe, nhưng sáng nay ta thấy nàng đuổi bướm chạy chơi ở trong vườn, chắc đã không việc gì.”

Khang Hoàng gật gật đầu hiểu ra: “Khó trách 2 ngày trước mặt huynh sắc khó coi như vậy, hôm nay lại bình thường trở lại, xem ra huynh thực sự quan tâm nàng, nói thực đi, huynh đối với nàng cái gì cái gì đúng không nha?”

“Cái gì cái kia là cái gì cái kia?” Gia Cát Diệp cố ý giả ngu.

Khang Hoảng tức giận trừng mắt nhìn hấn.”Huynh biết ta nói là cái gì mà, chính là tình cũ khó quên nha!”

Gia Cát Diệp yên lặng uống rượu.

“Sao không nói lời nào?” Khang Hoảng giành chén rượu của hấn.”Huynh không cần giả ngu trước mặt ta, ta còn không biết huynh sao? Chính huynh nói đi, có phải huynh lại yêu Phương Hoán Thanh đúng không?”

“Ta không cần trả lời câu hỏi này.” Gia Cát Diệp lạnh lùng nói.

“Cái gì không cần? Đương nhiên cần!” Khang Hoảng thu hồi khuôn mặt tươi cười, nghiêm trang nói:”Nếu huynh thực không quên được Phương Hoán Thanh, vậy chuyện liên nghiêm trọng rồi huynh có biết hay không? Huynh đừng quên Lã Oanh còn ở Dương Châu chờ huynh!”

“Ta biết chứ.” Gia Cát Diệp vừa nghĩ đến Lã Oanh, lòng lại áy náy.

Lã Oanh là con gái duy nhất của Lã Nghi Lâm, nàng vừa gặp đã yêu hấn, Lã Nghi Lâm vẫn cố ý muốn làm mai họ.

Gia Cát Diệp đương nhiên biết Lã Nghi Lâm rất muốn mình làm rể ông ấy, có lẽ đây mới là cách tốt nhất hấn đền ân cho Lã Nghi Lâm. Lã Oanh là cô gái tốt khó tìm, hấn biết, nàng sẽ là người thê tử hiền, nhưng hấn cũng không có cảm giác yêu nàng, tìm hấn sớm cho 1 người con gái khác, hấn từng muốn lấy lại trái tim mình, nhưng.....

“Đúng rồi, ta vẫn muốn hỏi huynh 1 chuyện, chỉ là chưa đến lúc, cuối cùng bây giờ ta có thể hỏi!” Khang Hoảng nghiêm túc mở miệng: “Ta hỏi huynh, huynh phải nói thực, Phương Hoán Thanh cùng Lã Oanh..... Anh đến cùng là thích ai?”

Gia Cát Diệp lắc lắc đầu.

“Huynh hỏi ta, ta hỏi ai?”

“Cái gì huynh hỏi ai, đương nhiên là tự hỏi chính huynh!”

“Vậy ta trả lời huynh: ta cũng không biết.”Gia Cát Diệp nhún vai.

“Huynh không biết mới lạ!” Hấn không tin.”Huynh không biết đúng không? Được, để ta đoán đoán xem. Ta cho rằng huynh thích Phương Hoán Thanh. Về phần Lã Oanh huynh chỉ có tình cảm anh em, nhưng huynh không thể bỏ mặc nàng, bởi vì cha nàng có ân với huynh, nàng đối với huynh lại ân cần dịu dàng; nhưng huynh lại thích Phương Hoán Thanh, người trước kia từng thương tổn huynh, thích 1 người là 1 chuyện, lấy nàng lại là 1 chuyện khác, đây là chuyện lớn nhất huynh lo nghĩ: huynh nên chọn người yêu mình hay người mình yêu làm thê tử?”

“Huynh nói đủ chưa?” Gia Cát Diệp bội phục nhìn Khang Hoảng, “Huynh nói cứ như thực ấy, cứ như huynh mới là Gia Cát Diệp không bằng. Gặp quỷ đi! Huynh còn hiểu ta hơn chính ta sao? Được, vậy huynh nói ta nghe xem nên làm thế nào?”

“Ha ha, không nói cho huynh đâu!” Khang Hoảng vỗ vỗ vai hấn, cười gian nói:”Ta mới không sợ khổ như huynh, đừng nghĩ kéo ta xuống nước, đây là chuyện của chính huynh, tự mình nghĩ cách đi!”

“Hừ!” Gia Cát Diệp đẩy tay hấn ra.

Ngay lúc ấy, mắt Gia Cát Diệp sáng lên, hấn thấy Phương Hoán Thanh đến chỗ bọn họ.

Khang Hoảng nhìn hấn sửng sốt, theo hướng ánh mắt hấn nhìn liền thấy 1 cô gái tuyệt đẹp đang bước dần hướng bọn họ mà đến.

Nàng có mái tóc đen mượt bóng bệ, mặt trái xoan trắng nõn, ánh mắt trong suốt sáng ngời, cánh môi mỏng manh hồng nhuận; bước đi uyển chuyển thướt tha, nàng đẹp kiều tình xảo, lại không mất nét hồn nhiên trong sáng.

“Công tử, ta mang rượu đến!” Phương Hoán Thanh nhẹ mỉm cười thong thả đến trước mặt bọn họ.

Nàng xuất hiện lúc này không phải vì tình cờ, mà do nghe được Quách đại nương nói Khang Hoàng đến, nàng nghĩ đây là cơ hội tốt gặp mặt Khang Hoàng, vì thế nàng xin thay Quách đại nương đưa rượu đến đây.

“Cô chính là Phương Hoán Thanh!” Khang Hoàng mặt mày hớn hởi nói: “Đúng như lời đồn, đẹp đến cực điểm, ta là Khang Hoàng, là bạn của chủ cô.”

“Công tử Khang Hoàng, cảm ơn lời khen của huynh đài.” Phương Hoán Thanh thản nhiên cười.

“Hoán Thanh, cô khỏe hẳn chưa?” Gia Cát Diệp cũng không nhận ra Phương Hoán Thanh có ý đồ riêng, hẳn lo lắng sức khỏe nàng.

“Cảm ơn công tử quan tâm, Hoán Thanh đã sắp khỏi hẳn.” Không biết Gia Cát Diệp là thực quan tâm nàng vẫn là đóng kịch cho người ngoài xem, nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng nhất là nàng muốn đến gần Khang Hoàng.

“Hoán Thanh, cô cũng uống 1 chén đi!” Khang Hoàng cười đưa nàng chén rượu.

“Cảm ơn công tử Khang Hoàng nhưng ta không uống rượu.” Phương Hoán Thanh mỉm cười nói tiếp. “Công tử Khang Hoàng, ta nghe Quách đại nương nói, tất cả việc làm ăn công tử nhà ta đều nhờ vào huynh mới thành công như thế, có thực vậy chăng?”

Khang Hoàng liếc Gia Cát Diệp 1 cái, hẳn nói với Phương Hoán Thanh: “Ta chỉ là làm hết sức để giúp bạn mình mà thôi, thế nào, cô rất thích việc buôn bán sao?”

“Đúng vậy! Cha ta cũng là người làm ăn, bởi vì ông không biết cách buôn bán, cho nên bây giờ làm ăn thua lỗ. Ta nghĩ công tử Khang Hoàng nếu chịu dạy ta mấy chiêu, ta có thể dạy lại cha ta, vậy có lẽ có thể giúp ông ấy lấy lại niềm tin, 1 lần nữa bắt đầu!”

“Muốn ta dạy cô? Được chứ! Nhưng cô có thời gian sao?” Khang Hoàng lại liếc Gia Cát Diệp.

Gia Cát Diệp vẫn giữ yên lặng như cũ, Khang Hoàng không cần hỏi cũng biết hẳn giao toàn quyền xử lý ỉnh.

Phương Hoán Thanh vội vàng gật đầu. “Ừm, ta có thời gian, bây giờ thoải mái hơn so với trước kia, ta còn thừa thời gian theo anh học, thực đó!”

“Như vậy a.....” Khang Hoàng nhìn Phương Hoán Thanh rồi nhìn nhìn lại Gia Cát Diệp.

Thấy hẳn do dự, Phương Hoán Thanh vội quay sang Gia Cát Diệp lấy lòng nói: “Công tử, ta có thể đi được không? Ta hứa sẽ không tốn nhiều thời gian, hơn nữa làm xong việc mới đi, xin để ta đi học hỏi 1 chút, có thể chứ?”

Nói thực, nàng cũng không quá chắc chắn sẽ thuyết phục được Gia Cát Diệp, bởi nếu hẳn để nàng làm vậy, chẳng khác nào cho nàng học trộm cách làm ăn của bọn họ. Nàng không cho rằng Gia Cát Diệp là người rộng rãi như vậy, cho nên nàng mới chuyển mục tiêu sang Khang Hoàng, Khang Hoàng thoát nhìn cũng không tệ, hy vọng Gia Cát Diệp có thể nể mặt Khang Hoàng đồng ý yêu cầu của nàng, vậy nàng đến chỗ này làm nha hoàn mới có chút thu hoạch, nàng không hy vọng 1 năm này chịu khổ vô ích.

Gia Cát Diệp vẻ mặt khó đoán, trong lòng hẳn đang suy nghĩ Phương Hoán Thanh làm vậy có mục đích gì.

“Chỉ cần Khang Hoàng đồng ý, ta cũng đồng ý.” Hẳn thản nhiên nói.

“Vậy không thành vấn đề! Hoán Thanh, ngày mai ta sẽ chờ cô dời gót ngọc đến!” Khang Hoàng cười nói với Phương Hoán Thanh.

“Cảm ơn công tử Khang Hoàng.” Phương Hoán Thanh cười đáp lễ Khang Hoàng.

Nàng không dám nhìn Gia Cát Diệp, vừa sợ hẳn có thể đọc thấy suy nghĩ mình, vừa sợ mình chợt dạ để lộ sơ hở trước mặt hẳn.

Dù thế nào, cuối cùng nàng có thể đến được cửa hàng của Gia Cát Diệp “quan sát” là 1 khởi đầu tốt đi?

Sáng hôm sau, Phương Hoán Thanh đem mọi việc dặn người đi làm, một mình nàng đến trước cửa hàng quần áo lớn nhất của Gia Cát Diệp, nơi Khang Hoàng quản lý.

Nàng vội vàng đi vào cửa hàng, đây cũng là lần đầu tiên nàng đến cửa hàng do Gia Cát Diệp mở.

Cửa hàng rất rộng rãi thoáng mát, dù trong hay ngoài đều làm người ta thấy rất sạch sẽ, năm người làm trong cửa hàng đều rất lịch sự niềm nở, là nơi người khác sẽ ưu tiên chọn đến mua quần áo.

“Hoán Thanh, sớm như vậy cô đã đến rồi sao?” Khang Hoàng nhanh chân ra đón nàng.

“Anh đang bận sao? Thực ngại quá, anh làm xong việc trước đi, ta đi xem xung quanh trước.”

“Cũng được, xem xong cô cứ vào trong, ta chờ cô.”

“Được.”

Khang Hoàng đi rồi, Phương Hoán Thanh mới xem xét xung quanh.

Lúc này trong cửa hàng đã có vài người khách, nàng nghe thử những điều họ nói.

Nàng nghe có người nói nơi này có rất nhiều loại vải, đắt nhất cũng chỉ hai lượng mà thôi; có người khen vải Gia Cát Diệp bán vừa đẹp vừa rẻ, có người còn mua một lúc 10 cây vải, nói định cho cả nhà may quần áo mới.

Phương Hoán Thanh chờ khi không ai chú ý lên sờ cây vải đắt nhất kia.

Ừm, đúng là vải tốt, không khác gì loại vải cao cấp mà cha bán, chỉ có điều giá rẻ hơn, ở đây chỉ cần 2 lượng bạc, mà cha lại bán đến 4, nhiều gấp 2 người ta, khó trách việc làm ăn nhà ta bị Gia Cát Diệp cướp đi, ai cũng muốn mua đồ rẻ, không phải sao?

Còn nữa, nàng đã nhìn qua hoa văn trên vải, đúng là do nhóm thợ may ở nhà họ Phương trước kia thêu, hình thêu vẫn xinh đẹp như trước. Nhóm thợ may nhà họ Phương chạy sang làm cho Gia Cát Diệp, cha làm sao có thể không thua Gia Cát Diệp được?

Nhân viên ở đây đối xử thân thiết với khách như người trong nhà, vải vừa đẹp lại rẻ..... Thực ra, việc làm ăn không cần bí quyết gì, chỉ cần có những điều này là được.

Vấn đề là nói dễ hơn làm, ai cũng muốn kiếm nhiều tiền, lại ít người hiểu “có ới có nhận”, nếu không cho khách ích lợi sẽ không nhận được tiền mà khách bỏ ra. Gia Cát Diệp hiểu được điều này, cho nên hắn thành công, mà cha lại không, cho nên cha thua.

Xem tình hình buôn bán của cửa hàng xong, Phương Hoán Thanh vào phòng trong tìm Khang Hoàng.

“Cô xem xong chưa?”

“Ừm.” Nàng thấy trước mặt Khang Hoàng có mấy quyển sổ ghi chép, liền tò mò muốn xem.

“Anh đang xem gì vậy? Quyển sổ này sao?”

“Đúng vậy! Cô muốn xem không?”

“Ta có thể xem sao?” Vạn Hoán Thanh kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên có thể, chỗ này do ta làm chủ mà!” Khang Hoàng đặc biệt ưu ái Phương Hoán Thanh, bởi vì nàng là người trong lòng Gia Cát Diệp, hắn tin tưởng Gia Cát Diệp cũng sẽ đồng ý yêu cầu của nàng.

Phương Hoán Thanh rất vui mừng, không ngờ có thể xem sổ sách buôn bán của Gia Cát Diệp dễ dàng như vậy, nàng chỉ cần xem được quyển sổ này là có thể nắm giữ tình hình buôn bán của cửa hàng.

Nàng ngồi xuống cạnh Khang Hoàng, Khang Hoàng đưa quyển sổ cho nàng.

“Đây, cầm lấy.”

“Cám ơn.” Phương Hoán Thanh nhận rồi liền xem chăm chú, nàng cẩn thận chú ý từng mỗi giao dịch ghi bên trong.

Khang Hoàng thấy nàng mê mải đọc thì mỉm cười.

Lúc này, Gia Cát Diệp lặng lẽ đứng trước cửa, có chút khó chịu quan sát bọn họ.

Phương Hoán Thanh đợi ở cửa hàng một lúc lâu mới rời đi.

Phương Hoán Thanh đi rồi, Gia Cát Diệp liền xuất hiện.

“Sao huynh lại trốn trốn tránh tránh? Đây là cửa hàng của huynh, huynh còn sợ bị người phát hiện huynh đến cửa hàng của mình sao?” Khang Hoảng vừa thấy Gia Cát Diệp đến liền châm chọc.

“Ta sợ ta quấy rầy hai người.” Gia Cát Diệp lạnh lùng nói.

“Xem kìa, vừa nói đã chua rồi (giấm chua/ chanh chua ^_!), ta nói.. Diệp huynh, huynh đang ghen đúng không?” Khang Hoảng cười thầm trong lòng, hẳn biết Gia Cát Diệp sớm muộn gì cũng ăn giấm, nhưng vậy cũng quá nhanh đi, chẳng lẽ mới ngày đầu hẳn liền chịu không được?

Gia Cát Diệp xám mặt.”Ý của huynh là..... Huynh biết ta ở đây còn như vậy? Huynh cố ý sao?”

Khang Hoảng nhướn mày, “Đương nhiên cố ý! Huynh chưa nghe câu ‘vợ bạn không thể chọc’ sao? Dù nàng có đẹp đến đâu, ta cũng không thể làm chuyện có lỗi với bạn hiền.”

Anh xem ta có sờ soạng tay chân nàng hay không? Ta chỉ nói chuyện với nàng huynh liền chịu không nổi, đã vậy còn cãi nói không thích người ta, ta xem huynh là thích nàng thích đến chết được thì có!”

“Chuyện này không cần huynh lo!”

Gia Cát Diệp biết Khang Hoảng không có ý đồ với Phương Hoán Thanh liền mừng thầm.

Còn may Khang Hoảng không quên tình cảm giữa bọn họ, nếu Khang Hoảng trêu chọc Phương Hoán Thanh, hẳn chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Khang Hoảng nhăn mặt nhăn mũi, “Vì ta vừa là bạn thân vừa là bạn làm ăn của anh nên chuyện này ta không lo không được. Huynh đến cùng định làm gì? Bây giờ còn để Phương Hoán Thanh tự do ra vào cửa hàng chúng ta, ta cho nàng xem sổ sách huynh cũng không hề rầy, huynh thừa biết nàng có ý đồ không tốt, vì cái gì không ngăn cản?”

Gia Cát Diệp mỉm cười.”Sao ta phải ngăn cản? Huynh nghĩ ta là loại người hẹp hòi sao?”

“Ta không nói huynh hẹp hòi, nhưng mà huynh và nàng là đối thủ, huynh như vậy không chút giấu diếm đem sổ sách cho nàng xem, huynh không biết như vậy sẽ không tốt với chúng ta sao?” Hẳn biết rõ hơn ai hết Gia Cát Diệp cố gắng bao nhiêu mới có hôm nay, hẳn không muốn bạn mình chịu thiệt!

Gia Cát Diệp lắc đầu, “Ta không nghĩ như huynh, việc buôn bán vốn là dựa trên tài năng mỗi người, nếu ta vì bị nàng học trộm mấy chiêu liền chịu thiệt, vậy ta đây không phải cần tự xem xét lại? Cũng bởi ta có tin tưởng chính mình, cho nên ta không sợ nàng học, không sợ nàng xem, nàng nếu thực được lợi, thì cũng do nàng có tài, bộ ta sợ nàng sao?”

“Ta hiểu rồi!” Khang Hoảng gật đầu cười nói:”Huynh cũng không ngại giúp nàng làm lại từ đầu, đúng không? Nói huynh có tin tưởng chẳng qua là nói cho xuôi, chứ thực ra huynh là định giúp nàng, đúng không?”

“Huynh đã nghĩ như vậy, ta cũng đành chịu.” Gia Cát Diệp không nhận cũng chẳng chối, cười nói: “Dù sao người nàng làm phiền là huynh không phải ta, tự huynh quyết định đi!”

“Huynh tin tưởng ta vậy sao?” Khang Hoảng cười gian.”Không lẽ huynh không sợ ta diễn giả làm thực, lâu ngày sinh tình, thực yêu nàng?”

“Huynh muốn thì cứ làm, cần gì phải hỏi ta?” Gia Cát Diệp ngoài mặt rất thoải mái, nhưng ánh mắt nhìn Khang Hoảng mười phần mười là đang cảnh cáo.

“Huynh đúng là tên nói 1 đằng nghĩ 1 nẻo!”

Khang Hoảng đánh mạnh lên lưng Gia Cát Diệp 1 cái, Gia Cát Diệp liền trừng lại 1 hồi, 2 người đều nở nụ cười.

Phương Hoán Thanh 3 ngày liền đến cửa hàng Gia Cát Diệp “học tập”.

Vì không để Gia Cát Diệp cùng Khang Hoảng nghỉ ngơi, nàng cũng không dám ở lâu, mỗi lần chỉ ở chừng 1, 2 canh giờ mà thôi.

3 ngày này đều không gặp Gia Cát Diệp ở cửa hàng, Phương Hoán Thanh đoán rằng hắn cố ý trốn tránh, thực ra vậy cũng không tệ, như vậy, nàng có thể ở cửa hàng tìm hiểu thoải mái, không cần lo ngại suy nghĩ của hắn.

Nhưng mới 3 ngày, trong cửa hàng quần áo đã có rất nhiều người theo đuổi Phương Hoán Thanh đến.

Thì ra bọn họ ở ngoài bờ tường đợi lâu ngày không thấy nàng, lại không có gan trèo tường nhà Gia Cát Diệp, vì thế bọn họ vừa nghe nói nàng ở đây, đều lũ lượt kéo đến cửa hàng xem nàng.

“Không ngờ rằng cô có nhiều người theo đuổi như vậy, thật lợi hại!”

Khang Hoàng thấy trong cửa hàng quần áo chật ních người, đánh giá rất cao sức hấp dẫn của nàng.

“Công tử Khang Hoàng, đừng giễu cợt ta! Là bọn họ tự tìm đến, cũng không phải ta gọi bọn họ đến!” Phương Hoán Thanh ra vẻ chuyện không dính dáng đến mình.

“Có thể thấy cô có sức hấp dẫn kinh người nha! Trong cửa hàng nhiều người như vậy cũng tốt, tiếc là bọn họ đều đến xem cô, cũng không phải đến mua vải, nếu bọn họ chịu bỏ tiền ra”

“Anh yên tâm, chuyện này cứ giao cho ta.”

Phương Hoán Thanh biết ý Khang Hoàng, chính nàng cũng nghĩ như vậy, nếu có thể làm những người này chịu bỏ tiền, vậy không phải nàng lập công lớn sao? Như vậy nàng mới có thể có quyền lên tiếng trước mặt Gia Cát Diệp.

“Này này, các người đồng tai lên mà nghe ta nói đây! Muốn đến đây phải tốn tiền, người không chịu bỏ tiền ra liền rút cho ta! Các người mỗi người phải mua ít nhất 1 tấm vải, nếu không ta sẽ không cho các người ở lại đây.”

Phương Hoán Thanh vừa nói 1 tiếng, những người này liền ngoan ngoãn bỏ tiền ra mua vải, trong nửa canh giờ ngắn ngủi, cửa hàng liền thu được không ít.

Lúc này, Phương Hoán Thanh từ nhà hoàn Phủ Gia Cát trở thành người trông cửa hàng, nhìn vải càng ngày càng ít, bạc trắng lại càng ngày càng nhiều, nàng lại cảm thấy rất vui vẻ.

Thì ra vải có thể bán đi dễ dàng như vậy, nàng với cha sao chưa bao giờ nghĩ ra?

Bọn họ vốn không cần xem quần áo, chỉ cần nàng ở trong cửa hàng quần áo, sẽ có một đám người vì sắc đẹp của nàng đến cửa hàng, sau đó nàng có thể buôn bán rồi!

Điều dễ hiểu như vậy vì sao trước kia nàng không nghĩ đến? Bây giờ lại để Gia Cát Diệp thu lợi, nàng thực là tiền mất tật mang nha!

Bây giờ mới biết tuy rằng hơi muộn, nhưng trong lòng nàng đã quyết.

Chờ nàng làm nha hoàn hết 1 năm này, nàng chắc chắn phải mở lại cửa hàng, hơn nữa nàng sẽ tự mình trông cửa hàng, bán vải, nàng không tin lại thua cho Gia Cát Diệp, nàng chắc chắn có thể giúp cha Đông Sơn tái khởi (cách mạng thành công??), nàng muốn phá đổ việc làm ăn của Gia Cát Diệp, ha ha ha!

Phương Hoán Thanh 1 bên thầm mơ mộng vui vẻ, 1 bên vội vàng buôn bán.

Có người thực ngây thơ, nghĩ rằng bỏ tiền mua vải là có thể nói chuyện với nàng, đối với những người không biết xấu hổ như vậy nàng đều xem thường, mặc kệ họ. Những người này có làm hay không a? Nàng bán vải chứ không bán thân nha, bọn họ có thể gặp nàng đã là rất lớn vinh hạnh; muốn nàng nói chuyện với bọn họ, vậy bọn họ chờ mua vải nhà nàng bán đi, bây giờ nàng bán là vải của người khác.

“Phương tiểu thư, tôi nghe nói tiểu thư sẽ đến nơi này, thực đúng vậy, để tôi lại nhìn thấy tiểu thư là điều hạnh phúc nhất đời tôi!” Một chàng trai mặc áo xanh bông đưng nói với Phương Hoán Thanh.

“Phải không? Ha ha.”

Phương Hoán Thanh nghĩ người này là 1 trong những người theo đuổi nàng, định nói mấy câu xong sẽ đuổi đi thì lại nghe hắn nói:

“Phương tiểu thư, tiểu không nhận ra tôi sao? Tôi là Trần Tích Viễn nha!”

“Trần Tích Viễn?” Phương Hoán Thanh nhìn kỹ gương mặt hơi quen quen này, rất nhanh đã nhớ ra.

Nàng thực từng gặp qua người này, chừng nửa năm trước, hần từng đến nhà nàng cầu hôn, nàng nhớ rõ cha thực vừa lòng, còn thu xếp để nàng gặp mặt hần một mình; nhưng dù nhà giàu có, mà hần lại đẹp trai, đáng tiếc là nàng cũng không thích hần, cuối cùng hần vẫn bị nàng từ chối.

“Ta nhớ rõ huynh mà, đã lâu không gặp, huynh vẫn tốt chứ?” Bởi có chút xin lỗi Trần Tích Viễn, cho nên nàng cũng không nể mặt hần như những người khác, nàng mỉm cười hỏi.

“Tôi tốt lắm, hình như tiểu thư vẫn như xưa.” Trần Tích Viễn dịu dàng nói: “Phương tiểu thư, tôi nghe bác trai nói tiểu thư đang làm việc cho Gia Cát Diệp, thực vậy chăng?”

“Này.....”

Phương Hoán Thanh đang suy nghĩ có nên nói thật với Trần Tích Viễn hay không thì Gia Cát Diệp, vốn vẫn giấu mặt lại xuất hiện.

Cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Gia Cát Diệp, nàng nhanh tay kéo Trần Tích Viễn ra ngoài cửa hàng.

“Phương tiểu thư, người vừa nhìn chúng ta chắc là tiếng tăm bay xa Gia Cát Diệp đi?” Trần Tích Viễn tò mò hỏi.

“Đúng, là hần.” Phương Hoán Thanh hết nhìn đông đến nhìn tây, còn may, Gia Cát Diệp không đi theo, nếu không nàng đã không thể nói chuyện với Trần Tích Viễn.

“Thế nào, tiểu thư không muốn để hần thấy chúng ta sao?” Phương Hoán Thanh hình như rất sợ Gia Cát Diệp.

“Không phải, chuyện này huynh đừng xen vào.” Phương Hoán Thanh gợn gờng dứt khoát nói: “Huynh còn có gì muốn nói với tôi sao? Nếu không tôi vào nha!”

“Xin đợi 1 chút, tôi có chuyện muốn nói.” Trần Tích Viễn cũng nói thẳng vào chuyện chính: “Là thế này, bác trai đã kể cho tôi biết mọi chuyện từ đầu đến cuối, thực đáng tiếc lúc ấy tôi không thể giúp, tôi thực không muốn thấy tiểu thư chịu thiệt như vậy. Cho nên, tôi muốn tìm Gia Cát Diệp nói chuyện, giúp tiểu thư chuộc thân (bỏ tiền ra mua lại tự do), không biết tiểu thư có chịu nhận sự giúp đỡ của tôi hay không?”

”Huynh muốn giúp ta?” Phương Hoán Thanh vừa vui mừng lại bất ngờ.”Nhưng chúng ta chỉ mới gặp mặt, ta với huynh cũng không thân, sao có thể không biết xấu hổ để huynh giúp ta được?”

“Phương tiểu thư, không cần xa lạ với tôi như vậy! Là tôi cam tâm tình nguyện, nếu tiểu thư chịu, tôi sẽ lập tức đi tìm Gia Cát Diệp, để tiểu thư được tự do ”

“Cám ơn ý tốt của huynh, nhưng không được đâu.” Phương Hoán Thanh uể oải cúi đầu.”Hần bây giờ là kẻ có tiền, sẽ không để huynh dùng tiền giúp ta, ta đã sớm hết hy vọng, nhưng vẫn phải cảm ơn huynh, tấm lòng của huynh thực khiến ta cảm động, thực đó!”

“Phương tiểu thư không cần nói như vậy, tôi thực sự rất muốn giúp tiểu thư.” Trần Tích Viễn chân thành nói: “Như vậy đi, nếu tôi có thể giúp gì, tiểu thư cứ việc tìm tôi nói, có thể chứ?”

“Được.” Phương Hoán Thanh thực cảm động.

Lúc đầu, nàng cũng không nghĩ hần xấu, hần không giống những người chỉ ham muốn sắc đẹp của nàng, nàng thấy hần là thực muốn giúp nàng.

Gia Cát Diệp thua Trần Tích Viễn rất nhiều, chỉ biết bỏ đá xuống giếng, dùng người khác để đạt đến mục đích của mình. Nếu Trần Tích Viễn tốt bụng như là thần tiên, vậy Gia Cát Diệp là ác ma từ địa ngục, nàng không chán ghét hần mới là lạ. —BKHV

6. Chương 6

Vừa đưa Trần Tích Viễn tốt bụng như thần tiên đi, Gia Cát Diệp ác ma xấu xa liền không rên một tiếng đã đến, hệt như âm hồn không tan.

Phương Hoán Thanh không chút nề mặt hỏi: “Người đến lúc nào? Không lẽ người nghe lén chúng ta nói chuyện?”

Gia Cát Diệp hơi chút suy nghĩ sâu xa nhìn nàng, “Cô cho rằng hắn sẽ giúp cô mà không có ý đồ gì sao? Ta không nghĩ trên đời này có chuyện tốt như vậy.”

“Đúng là người nghe lén chúng ta nói chuyện!” Phương Hoán Thanh tức giận nói: “Người là tên tiểu nhân! Cho dù người là chủ cũng không thể nhúng tay vào việc riêng của ta, chuyện của ta không cần người lo!”

“Tùy cô!” Nghe vậy, Gia Cát Diệp xanh mét mặt.”Ta chỉ lo lắng cô sẽ chịu thiệt thòi, cô đã không biết phân biệt tốt xấu, ta cũng không thể nói gì!”

“Hừ, người có biết là tốt rồi!” Phương Hoán Thanh hung hăng nói.

Gia Cát Diệp không giận, hắn quen rồi, nếu nàng dịu dàng hiền lành với hắn, đó mới là chuyện lạ!

“Cô về đi!”

“Người thực muốn ta về?” Nàng nhìn hắn khó hiểu.” Nếu ta giúp người trông cửa hàng, người sẽ bán được càng nhiều vải, vậy không tốt sao?”

“Cô chỉ cần làm tốt việc cũng mình là được, chuyện trong cửa hàng không cần cô nhúng tay.”

“Người.....” Phương Hoán Thanh lần này thực sự tức giận.

Hắn 1 chút cũng không biết ơn nàng, còn đuổi nàng đi, hắn không biết nàng vừa mới bán được hơn 10 tấm vải sao?

“Được, ta về, người không nên hối hận đó!” Nàng nổi giận dùng dằng quay đầu bước đi.

Đẹp cửa hàng của hắn đi! Dù sao chuyện muốn biết nàng đã biết rồi, lần sau, dù hắn khóc cha gọi mẹ, cũng đừng mong nàng bước vào cửa hàng, là hắn đuổi nàng đi, có ngon cũng đừng hối hận!

Phương Hoán Thanh vừa trở lại Phủ Gia Cát, Thu Hương đã báo cho nàng 1 tin.

“Tiểu thư, 1 canh giờ trước có 1 cô gái rất trẻ đến đây, nàng nói muốn tìm Gia Cát Diệp.”

“Có chuyện này sao?” Nghe vậy, Phương Hoán Thanh bỗng thấy bồn chồn.

” Ặ tên gì? Từ đâu đến?”

“Em không biết nàng tên gì, cũng không biết nàng từ đâu đến, nhưng em nghe được Nguyên đại thúc gọi nàng là “Đại tiểu thư”, em nghĩ Nguyên đại thúc hẳn là biết nàng!”

“Nguyên đại thúc gọi nàng là Đại tiểu thư?” Phương Hoán Thanh suy nghĩ một lúc rồi nói:”Ta nghe Quách đại nương nói Nguyên đại thúc là nô tài của cha nuôi Gia Cát Diệp, không lẽ cô gái này là con của cha nuôi Gia Cát Diệp?”

“Có thể lắm!” Thu Hương cảm thấy việc lớn không tốt, “Tiểu thư, nếu nàng thực là con của cha nuôi Gia Cát Diệp vậy thực không phải chuyện tốt!”

“Cái gì không tốt?”

Thu Hương lo lắng nói: “Tiểu thư cô không biết đó thôi, tuy em chỉ đứng xa xa nhìn nàng, nhưng em cảm thấy nàng rất đẹp, tuy không đẹp bằng tiểu thư, nhưng cũng là người làm các chàng trai muốn liếc mắt nhiều lần.”

Phương Hoán Thanh xen miệng, “Nàng đẹp thì cũng đâu đáng đến ta? Nhìn em lo lắng đến như vậy, em không thấy làm vậy rất dư thừa sao?”

“Em chỉ đang lo lắng cho tiểu thư.” Thu Hương không cho là đúng nói: “Em sợ giữa Gia Cát Diệp và nàng kia cũng không bình thường, lỡ đâu bọn họ thực có chuyện gì, vậy tiểu thư cô không phải.....”

Phương Hoán Thanh ưỡn ngực, cao giọng nói: “Ta không phải cái gì? Ta là ta, Gia Cát Diệp là Gia Cát Diệp, hắn nếu thích nàng ta vậy đó là việc của hắn, đâu đáng đến ta a?”

Thấy Phương Hoán Thanh còn mạnh miệng, Thu Hương biết nàng sĩ diện cũng chỉ phải cười trừ.

“Được rồi, cho dù chuyện không dính dáng đến tiểu thư, tiểu thư không muốn xem mặt nàng sao?”

Phương Hoán Thanh lắc lắc đầu.”Ta không rảnh đến vậy.”

“Thực không xem?”

Phương Hoán Thanh lắc đầu.”Không xem là không xem.”

Thu Hương quyết định dùng nói khích.”Vậy được, cô không xem, em xem.” Nàng vừa nói xong là chạy mất.

“Thu Hương, đợi ta với!” Phương Hoán Thanh cũng không thể mặc kệ Thu Hương, đành chạy theo nàng.

Tuy Phương Hoán Thanh quyết định đến xem vị khách không mời mà đến này, nhưng nàng nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy không ổn, lẽ đâu nàng kia biết có nghĩ nàng là người quái dị không?

Hay là thôi đi, không cần gặp mặt chắc tốt hơn, vì thế, nàng sai Thu Hương thay mặt nàng đến gặp. Sau khi Thu Hương bưng trà đến nhà chính, nàng liền lên theo sau, nếu giả làm người hầu có lẽ sẽ không bị phát hiện!

“Đại tiểu thư, mời uống trà.” Đến nhà chính, Thu Hương và Phương Hoán Thanh Nhất 1 trước 1 sau đem trà đưa đến trước mặt khách.

Phương Hoán Thanh tránh sau lưng Thu Hương nhìn lên vị khách tuổi trẻ này.

Thu Hương nói không sai, nàng rất đẹp, thuộc loại sẽ làm người khác nhin không được muốn nhìn theo.

Nhưng thực sự làm Phương Hoán Thanh bất ngờ là cô gái này rất quý phái tao nhã, mặt luôn mỉm cười, nàng vừa gặp sẽ biết nàng kia là con nhà cao sang, có lẽ nàng thực chính là con gái của cha nuôi Gia Cát Diệp.

Xong việc, Thu Hương kéo góc áo Phương Hoán Thanh muốn đi, nhưng Phương Hoán Thanh nhìn quá chăm chú, mặc kệ Thu Hương kéo thế nào cũng không hay biết.

Thu Hương vừa định gọi, nàng kia đã giành trước mở miệng.

“Để ta đoán thử xem, cô gọi là Phương Hoán Thanh đúng không?”

Nàng kia vừa nói xong, Phương Hoán Thanh và Thu Hương đều giật mình.

Phương Hoán Thanh kinh ngạc nói:”Cô biết tên ta?”

“Nguyên đại thúc nói cho ta biết.”

Nàng kia tao nhã đứng lên, bình tĩnh cùng Phương Hoán Thanh 4 mắt nhìn nhau.

“Ta là Lã Oanh, là nghĩa muội Diệp đại ca.”

Nàng đúng là con của nghĩa phụ Gia Cát Diệp!

Phương Hoán Thanh nhìn Lã Oanh, lại nhìn nhìn Thu Hương, nàng không biết nên nói gì với Lã Oanh.

“Nguyên đại thúc nói rất đúng, cô rất đẹp, dù mặc quần áo đơn sơ vẫn đẹp kinh người.” Lã Oanh nhìn Phương Hoán Thanh chăm chú.

Phương Hoán Thanh cảm nhận được Lã Oanh đang đánh giá mình, loại cảm giác bị người xem xét này làm nàng thấy rất không thoải mái.

“Lã cô nương, sao cô cứ nhìn ta hoài vậy?” Nàng nhin không được hỏi.

Lã Oanh liếc nàng 1 cái.”Cô nên giống những người khác gọi ta là Đại tiểu thư mới đúng, cô là nha hoàn ở đây mà, đúng không?”

A, ả ta cố ý gây sự với nàng sao?

Phương Hoán Thanh không muốn yếu thế, cãi lại: “Ta là nha hoàn ở đây, nhưng ngươi nhầm rồi, ta là nha hoàn Phủ Gia Cát, không phải nha hoàn Lã gia.”

Lã Oanh khẽ cười nói: “Vây cũng như nhau, của Diệp đại ca cũng là của ta, cho nên cô cũng là nha hoàn của ta, hiểu chưa?”

Phương Hoán Thanh cầm giận trừng – cho dù chán ghét Hoán Thanh ra mặt vẫn không mất tao nhã – Lã Oanh, nàng thực sự không thích Lã Oanh.

Cái gì gọi là của Diệp đại ca cũng là của ả? Ắ nghĩ ả là ai của Gia Cát Diệp nha? Gọi Diệp đại ca thân thiết như vậy, người khác vừa nghe đã thấy buồn nôn. (...haizz chua chua...)

Giữa lúc 2 người mắt to trừng mắt nhỏ lửa giận bốc lên ngùn ngụt, Gia Cát Diệp đã trở lại.

“Oanh nhi, sao muội lại đến đây?” Gia Cát Diệp kinh ngạc nhìn Lã Oanh.

“Diệp đại ca, muội rất nhớ huynh!” Lã Oanh bước lên ôm lấy Gia Cát Diệp.

Bọn họ..... mặt Phương Hoán Thanh xanh mét, nhìn 2 người ôm ôm ấp ấp, 1 màn này làm máu cả người nàng xông thẳng lên não. (giận sung huyết não ấy mà...)

“Oanh nhi, đừng như vậy.”

Gia Cát Diệp vừa thấy Phương Hoán Thanh, vội đẩy Lã Oanh ra 1 chút.

“Diệp đại ca, muội có rất nhiều chuyện muốn nói với huynh, đi, chúng ta đến phòng huynh đi!”

Lã Oanh kéo Gia Cát Diệp ra ngoài, mà Gia Cát Diệp hình như cũng không định từ chối, cứ thế yên lặng đi theo nàng.

“Tiểu thư.....” Thu Hương lo lắng nhìn Phương Hoán Thanh.

Chuyện lớn đây, mặt tiểu thư thật hình sự, thực đáng sợ nha. (B-())

Thu Hương không dám nói gì thêm, bỏ Phương Hoán Thanh lại 1 mình chạy trước.

Phương Hoán Thanh chết lặng, hình ảnh Gia Cát Diệp và Lã Oanh tay trong tay không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu nàng.

Phương Hoán Thanh tự nhốt mình trong phòng không ăn cơm chiều.

Thu Hương và những người khác đã sớm về phủ, chỉ mình nàng lẻ loi.

Trong đêm cô độc, nàng bỗng thấy muốn khóc.

Nàng không biết vì sao mình khổ sở như vậy, chỉ biết là nhìn Gia Cát Diệp thân mật với người khác, dù chỉ là 1 chút, nàng cũng rất đau khổ, đau khổ đến ăn không ngon ngủ không yên.

Mình bị làm sao vậy? Không lẽ là ghen tị với Lã Oanh? Nàng không thể không nghĩ vậy.

Có lẽ nào?

Bây giờ, trừ bỏ hận Gia Cát Diệp, nàng còn có tình cảm khác sao? Giống như trước kia vậy, nàng rất thích hắn nhưng lại không thể nói ra thành lời, chỉ có thể để phần cảm tình này giấu kín dưới đáy lòng..

Nàng không hiểu lòng của chính mình nữa, là hối hận, là không cam lòng, hay là luyến tiếc?

Nàng chỉ biết mình không thể chịu được bên người Gia Cát Diệp có người con gái khác, trừ chính nàng ra, không thể cho phép người con gái khác đến gần hắn.

Cảm tình giữa Gia Cát Diệp và Lã Oanh đến mức nào? Trong lòng Gia Cát Diệp, nàng và Lã Oanh, ai quan trọng hơn? Tuy nàng rất muốn biết nhưng lại không biết nên hỏi ai bây giờ.

Không thể là Gia Cát Diệp, bởi nàng không thể hạ mình trước hắn thêm nữa, tìm Lã Oanh càng không được, vậy nàng còn biết tìm ai đây?

Đúng rồi! Nguyên Đồng là nô tài của Lã gia, chắc sẽ biết chuyện này.

Phương Hoán Thanh vừa nghĩ đến đây, có người gõ cửa phòng nàng.

Nàng đứng dậy mở cửa liền thấy Nguyên Đồng đang khó xử đứng ngoài cửa phòng.

“Nguyên đại thúc, sao lại khéo đến vậy?” Nàng mừng rỡ nói.

“Cái gì khéo?” Nguyên Đồng khó hiểu.

“Ta vừa định tìm ông, ông đã đến rồi, mau vào đi!” Phương Hoán Thanh cười kéo Nguyên Đồng vào phòng.

“Ra vậy...” Nguyên Đồng ánh mắt lấp lóe nhìn Phương Hoán Thanh. “Ta biết người muốn hỏi ta cái gì, nói thực, ta cũng vì chuyện này mà đến.”

“Vậy sao?” Phương Hoán Thanh cảm thấy Nguyên Đồng có vẻ hơi kỳ quái, hắn nói nửa úp nửa mở, như có chuyện khó nói được thành lời. “Nguyên đại thúc, có phải tiểu thư nhà ông muốn ông đến tìm ta không?” Nàng đoán ngay được chắc chắn là chuyện dính dáng đến Lã Oanh.

Nguyên Đồng gật gật đầu. “Người thực thông minh, chuyện là như vậy, tiểu thư nhà ta muốn ta nói lại với người mấy câu. Nàng nói tình cảm giữa nàng và công tử rất tốt đẹp, mong người đừng phá hư tình cảm của bọn họ, hy vọng người biết cách cư xử cho tốt.” Hắn dừng 1 chút, áy náy nhìn Phương Hoán Thanh. “Hoán Thanh, ta thực không muốn nói những lời này với người, nhưng dù sao ta cũng là người của Lã gia, mong người đừng trách ta.”

Nói thực, hắn rất thích con bé Hoán Thanh kia, tuy không phải là 1 nha hoàn giỏi nhưng nàng hồn nhiên đáng yêu, dù hơi tùy hứng cũng không làm người ta chán ghét. Nếu hắn không phải nô tài Lã gia..... Hắn thấy công tử cùng nàng 1 chỗ cũng không phải chuyện xấu.

Phương Hoán Thanh mỉm cười. “Nguyên đại thúc, đây là bổn phận của ông, sao ta có thể trách được? Phiên ông về nói lại với tiểu thư nhà ông, ta hiểu ý nàng, chỉ không rõ vì sao nàng không tự mình nói với ta, không lẽ nàng sợ ta ăn thịt ăn cá gì nàng sao? Nàng xem trọng ta quá, nếu cảm tình giữa nàng và Gia Cát Diệp thực tốt đẹp, cần gì phải sợ 1 nha hoàn nhỏ nhoi như ta?”

Nguyên Đồng nghe Phương Hoán Thanh nói xong, cười không được, không cười cũng không phải.

“Nha đầu này... Thôi, để ta nói cho người nghe! Lão gia nhà ta có ân với công tử, hắn không chỉ xem công tử như con, còn ngầm xem hắn là con rể, mà công tử cũng không phải không biết ý lão gia, đến bây giờ hắn còn chưa chịu nhận là có 1 nguyên nhân: là người!”

“Ta?”

“Trừ người ra, còn ai có thể làm hắn trở về Lâm An nơi thương tâm này được?” Nguyên Đồng than thở. “Mấy ngày nay, công tử và người ở chung ta đều thấy được, các người chính là trong nhà chưa rõ, ngoài ngõ đã hay, người ngoài cuộc như ta đây vừa nhìn đã rõ! Công tử trong lòng có người, tiểu thư nhà ta chắc chắn đã nhận ra nên mới sợ người cướp đi công tử.”

Phương Hoán Thanh 2 má đỏ ửng, bối rối trong lòng.

” Thế nào? Người cho là Nguyên đại thúc gạt người sao?” Nguyên Đồng buồn bực vì nàng không nói 1 lời.

“Không phải, ta.....” Phương Hoán Thanh ngược nhìn qua đôi mắt ướt, nhỏ giọng: “Ta vẫn tự bảo mình chắc chắn hắn hận ta còn nhiều hơn thích ta, bởi vì hắn đối xử quá lạnh lùng với ta, ta không phải không tin Nguyên đại thúc, mà là ta không cảm nhận được cảm tình của hắn đối với ta.....”

“Ai~~ 2 người các người cứ mãi như chơi trốn tìm, chừng nào các người còn cố ý xem nhẹ lẫn nhau thì khi đó còn chưa hiểu được tấm lòng người kia!” Nguyên Đồng than thở.

Phương Hoán Thanh cúi đầu. “Điều này cũng không thể trách ta a! Là hắn buộc ta làm nha hoàn cho hắn, là hắn bắt nạt ta trước, hắn đáng giận như vậy ta chán ghét còn không đủ nữa là, làm sao còn hơi sức đi xem hắn đến cùng có thích ta hay không.....”

“Nhưng bây giờ chuyện đã không như vậy nữa!” Nguyên Đồng nói: “Có lẽ công tử rất thích người nhưng lấy vợ không chỉ là tìm người mình thích, quan trọng là phải tìm người thích hợp với mình, người hiểu ý ta không?”

Phương Hoán Thanh sững sốt 1 lúc. “Ông định nói Lã Oanh thích hợp với Gia Cát Diệp hơn ta?”

Nguyên Đồng thẳng thắn nói: “Ta không biết công tử nghĩ thế nào. Ta chỉ biết công tử cùng tiểu thư nhà ta luôn chung sống rất hòa thuận, bọn họ tin tưởng lẫn nhau, tình cảm còn thân thiết hơn anh em ruột, cho đến bây giờ ta còn chưa thấy bọn họ cãi nhau lần nào; nếu họ thực trở thành vợ chồng ta cũng không có gì bất ngờ, nói không chừng công tử còn có được cuộc sống êm ả mà cậu ấy muốn!”

Phương Hoán Thanh chưa sót cười cười.”Đúng vậy, tiểu thư nhà ông vừa cao quý lại bao dung, còn ta vừa tùy hứng lại khó chiều, Gia Cát Diệp lựa chọn nàng cũng là điều bình thường, đúng không?”

Nguyên Đồng không cho là đúng nhìn nàng.”Hoán Thanh, người thực nghĩ vậy sao?”

“Ông nói xem?”

Phương Hoán Thanh tuy vẫn mỉm cười, nhưng trong lòng lại cực kỳ đau xót, nàng tươi cười để giấu đi nỗi thất vọng mất mát của mình.

Nàng biết chuyện Nguyên Đồng nói rất có thể xảy ra, hơn nữa, chính nàng cũng không biết nếu Gia Cát Diệp chọn vợ, hẳn có chọn nàng hay không? Nàng từng thương tổn hắn, mà hắn có lẽ sợ lại bị thương tổn..... Lã Oanh thì khác, cha ả có ân với Gia Cát Diệp, ký ức giữa ả và hắn đều rất tốt đẹp, chắc hẳn cũng cho rằng Lã Oanh thích hợp hơn nàng đi?

Nàng cảm thấy mình không chút phần thắng.

Vì Gia Cát Diệp hạnh phúc, nàng phải bỏ đi sao? Gia Cát Diệp và Lã Oanh chung sống thực sẽ hạnh phúc sao? Nếu thực sự như thế, vậy nàng đi đâu tìm hạnh phúc của mình?

Tối 3 hôm sau, Phương Hoán Thanh đang cùng Quách đại nương ăn cơm thì bị Nguyên Đồng gọi đến phòng ăn.

“Nguyên đại thúc, Gia Cát Diệp tìm ta làm gì?” Nàng vừa đi vừa hỏi.

“Không phải công tử tìm người, là Đại tiểu thư tìm người.”

“Lã Oanh tìm ta?” Phương Hoán Thanh buồn bực trong lòng.

Mấy ngày nay nàng đã cố tránh Lã Oanh, cũng gắng không gặp Gia Cát Diệp, chẳng lẽ nàng làm vậy Lã Oanh còn chưa vừa lòng?

Đến phòng ăn, Phương Hoán Thanh thấy Lã Oanh và Gia Cát Diệp đang dùng cơm.

“Đại tiểu thư, tôi dẫn Hoán Thanh đến đây!”

“Hoán Thanh, ngồi xuống cùng ăn đi!” Lã Oanh cười đến rạng rỡ, niềm nở nói với Phương Hoán Thanh.

“Cám ơn ý tốt của Đại tiểu thư, ta cùng Quách đại nương cùng ăn là được rồi!” Phương Hoán Thanh lễ phép trả lời.

“Diệp đại ca, huynh mời cô ấy dùng cơm cùng chúng ta đi mà!” Lã Oanh nũng nịu nói với Gia Cát Diệp.

Lã Oanh cố ý nói cho nàng nghe đi?

Phương Hoán Thanh nhìn chằm chằm vẻ mặt Gia Cát Diệp, hắn tươi cười làm lòng nàng nổi lên lửa giận.

Gia Cát Diệp dịu dàng nói với Phương Hoán Thanh: “Cô cũng ngồi xuống cùng ăn đi!”

“Dạ.” Phương Hoán Thanh bình tĩnh ngồi xuống trước mặt 2 người.

Nàng không nghĩ Gia Cát Diệp dịu dàng là vì nàng, nàng cho rằng hắn như vậy là vì Lã Oanh.

“Ăn đi!” Gia Cát Diệp, trong cái nhìn chăm chú của 2 người, gấp 1 khối thịt gà cho vào bát Phương Hoán Thanh.

Hắn đang rất vui vẻ, bởi vì đây là lần đầu tiên, kể từ khi hắn biết Phương Hoán Thanh lâu như vậy đến nay, cùng nàng dùng bữa.

“Cám ơn.” Phương Hoán Thanh liếc nhìn Gia Cát Diệp rồi cầm đũa ăn.

Lã Oanh gắng giữ bình tĩnh, liếc chừng bọn họ.

“Hoán Thanh, cô ở đây có quen không?” Nàng ta mỉm cười nhìn nàng.

“Còn tạm.” Phương Hoán Thanh cố gắng không để lộ vẻ buồn bực.

Nàng cảm thấy Lã Oanh cố ý ra vẻ bà chủ ra oai với nàng, ra vẻ nàng mới là người quan trọng nhất với Gia Cát Diệp.

“Ta vừa nhắc đến cô với Diệp đại ca đó! Ta cảm thấy cô thực may mắn nha, tuy bây giờ không còn là tiểu thư, nhưng cô làm nha hoàn cũng rất thoải mái đúng không? Còn có thể để nô tài trong nhà mình đến giúp làm việc, đúng là chuyện lạ có thực mà! Nếu người ngoài biết chuyện này, ta nghĩ mọi người cũng sẽ tranh nhau đến đây làm nha hoàn, cô nói đúng không?” Lã Oanh tươi cười trên mặt mà lời nói chứa gai.

“Đại tiểu thư nói đúng vậy, ta ở đây thực thoải mái đâu! Nếu Đại tiểu thư thích, người cũng có thể nói Diệp đại ca của người cho làm nha hoàn a, như vậy là người có thể tự ném trái niềm vui được làm nha hoàn, không phải sao?” Vừa nói xong, Phương Hoán Thanh cười ngọt ngào với Gia Cát Diệp.

“Ha ha, nói chuyện với cô thật vui nha!” Nàng sẽ không trúng bẫy Hoán Thanh, người cao quý hiền lành như nàng, sao có thể tức giận trước mặt người mình âu yếm được? Ở trước mặt Diệp đại ca, nàng mãi mãi đều là người cao quý hiền lành nhất, đáng yêu nhất.

Lã Oanh thấy không thể dùng lời nói ra oai, liền đổi cách khác.

“Hoán Thanh, cô có thể đổi chén trà nóng cho ta không? Ta không thích uống trà nguội.” Lã Oanh lắc lắc chén trà.

“Được.” Phương Hoán Thanh tuy biết ả cố ý sai nàng làm việc, nhưng nàng không thể không làm, ai kêu nàng là nha hoàn của người ta đâu.

Vì thế, Phương Hoán Thanh vào bếp đổi ấm trà nóng, trở lại phòng ăn, nàng rót đầy chén của Lã Oanh.

“Đại tiểu thư, mời dùng trà.”

“Cám ơn.” Lã Oanh cầm chén trà, mới uống 1 ngụm liền đem chén thả rớt xuống đất.

“Oanh nhi, làm sao vậy?” Gia Cát Diệp vội cầm lấy tay nàng, “Bị phỏng sao? Sao muội bất cẩn thế?”

“Diệp đại ca, muội không sao.” Lã Oanh 2 mắt ướt ướt: “Là muội không cẩn thận, muội không biết trà nóng như vậy.”

Phương Hoán Thanh không chịu được. ả ta rõ ràng đang diễn kịch, Gia Cát Diệp bình thường khôn khéo là vậy giờ lại nhìn không ra, còn đứng sát ả như vậy, tức chết nàng mà!

Phương Hoán Thanh tức giận nhìn Lã Oanh diễn tuồng.

“Là tự người muốn uống trà nóng, lại không chịu thổi đã uống, không bị phỏng mới lạ.....”

“Hoán Thanh, im miệng! Còn rảnh mà múa mép khua môi, sao không dọn dẹp sạch sẽ đi” Gia Cát Diệp trách móc Phương Hoán Thanh.

“Sao người mắng ta?” Phương Hoán Thanh không thể tin nhìn Gia Cát Diệp, đâu phải nàng hại Lã Oanh bị phỏng? Người mù sao? Là tự nàng làm mình bị phỏng nha, đâu có chuyện gì đáng đến ta a? Cái chén do nàng làm rớt, người đi mà gọi nàng dọn dẹp nha!” Nàng nén giận không được quát lớn với Gia Cát Diệp.

“Cô nói sao?”

Gia Cát Diệp và Phương Hoán Thanh đều tức giận, 2 người trừng mắt nhìn nhau. Đúng lúc này, Lã Oanh dịu dàng nói.

“Diệp đại ca, huynh đừng giận mà! Hoán Thanh nói không sai, là lỗi của muội, muội sẽ dọn.....”

Phương Hoán Thanh lạnh lùng trừng Lã Oanh. “Ai cần người lẩm miệng! Người cố ý ra vẻ tốt đẹp thiện lương để người khác chê cười ta chứ gì?”

“Hoán Thanh!” Gia Cát Diệp không nhịn được lớn tiếng với Phương Hoán Thanh: “Cô cố ý chọc ta giận phải không? Nếu vậy, cô đã thành công rồi, không muốn làm thì ra ngoài đi, tránh cho ta nhìn thấy cô lại nổi giận!” Không phải hấn cố ý, chỉ là giận Phương Hoán Thanh vô lễ mới nói nặng lời.

Phương Hoán Thanh tái nhợt mặt, nói qua kẽ răng cắn chặt: “Vây nô tỳ đi thu dọn, nô tỳ biết rất rõ bổn phận mình, không dám quấy rầy công tử cùng đại tiểu thư dùng cơm, nô tỳ thu dọn xong sẽ đi ngay.”

Nàng cố nén nước mắt, dùng tốc độ nhanh nhất dọn dẹp các mảnh vỡ, sau đó nhanh chóng rời đi phòng ăn.

Gia Cát Diệp trở lại chỗ ngồi, im lặng ăn cơm.

“Diệp đại ca.....” Lã Oanh mở miệng thực dè dặt: “Có phải là muội chọc Hoán Thanh giận không?”

Gia Cát Diệp lắc đầu, “Không phải lỗi của muội, nàng nổi giận vô cớ, mặc kệ nàng, chúng ta ăn cơm đi!”

“Dạ.” Lã Oanh gật nhẹ đầu.

Lã Oanh mừng thầm trong lòng, nhưng nàng không thể để Gia Cát Diệp biết nàng đang vui vẻ, nếu không hẳn sẽ biết là nàng cố ý gây sự với Phương Hoán Thanh.

Xem ra nàng quá xem trọng Phương Hoán Thanh, mới hiệp 1 nàng ta đã thua tan tác, nàng tưởng Phương Hoán Thanh là 1 đối thủ khó chơi kia. Nhưng nàng cũng không thể lơ lỏng, dù sao Phương Hoán Thanh là mối tình đầu của Gia Cát Diệp, nàng không chỉ muốn Gia Cát Diệp chán ghét Phương Hoán Thanh mà còn tìm cách để hấn đuổi nàng ta đi mới được.

Gia Cát Diệp không cần nha hoàn, hấn chỉ cần có nàng là đủ rồi.

Giữa trưa hôm sau, ở phía đông cách cửa thành Lâm An 10 dặm xuất hiện 3 người 3 ngựa.

Cưỡi ngựa dẫn đầu là Gia Cát Diệp – chói mắt làm người khác phải ngoáy nhìn, theo sau là Lã Oanh mặt mày tươi vui hơn hở, mà đi sau cùng, cách bọn họ một quãng xa là Phương Hoán Thanh đang uể oải buồn bực.

Tức chết nàng rồi! Vì sao nàng phải theo chân bọn họ ra ngoài cưỡi ngựa? Lã Oanh cũng thực kỳ quái, nàng ta không sợ nàng sẽ cướp đi Gia Cát Diệp sao? Đã vậy vì sao lại buộc nàng đi theo? Là Lã Oanh rất tin tưởng mình, hay là nàng không còn tạo thành sự uy hiếp với nàng ta?

Ai~~ nàng thực muốn bỏ về ngay! Nhìn bọn họ âu âu yếm yếm, muốn nàng không giận thực quá khó.

Đáng giận Gia Cát Diệp! Nàng còn chưa bỏ qua chuyện mấy ngày trước bọn họ xem nữa cãi nhau vì Lã Oanh đâu! Hấn còn dám nói chuyện với ả ta, hấn không biết nàng là người hay mang thù sao? Hấn sẽ không cho rằng nàng đã bỏ qua cho hấn đi?

Bỏ qua sao? Đâu có dễ vậy! Hấn có biết nàng khóc suốt đêm không? Hấn có biết nàng chịu thiệt đến thế nào không? Cái gì hấn cũng không biết! Tên chết bầm kia chỉ biết lấy lòng Lã Oanh, mặc kệ nàng sống chết thế nào. Nếu hấn thích Lã Oanh, vậy còn giữ nàng bên cạnh làm gì? Hấn không sợ nàng cản trở bọn họ nói chuyện yêu đương sao?

“Hoán Thanh, cô còn lè mè làm gì đó? Đi nhanh lên!” Phía trước, Gia Cát Diệp lớn tiếng gọi nàng.

“Đang đến đây!” Phương Hoán Thanh ở xa xa trừng hấn 1 cái, sau đó mới tâm không cam, tình không nguyện đến bên 2 người kia.

“Hoán Thanh, ta nghe Diệp đại ca nói cô cưỡi ngựa rất giỏi, ta thực muốn tận mắt nhìn cô cưỡi ngựa, trở tài cho chúng ta xem đi mà!” Lã Oanh cười, khiêu khích nhìn Phương Hoán Thanh nói.

“Xin lỗi, bây giờ ta không muốn.” Phương Hoán Thanh lười biếng nói.

“Đừng như vậy mà..” Lã Oanh nhìn Phương Hoán Thanh năn nỉ, “Ta thực rất muốn xem mà, chỉ cưỡi 1 lần thôi, được không?”

“Đại tiểu thư, xin lỗi, ta vẫn không muốn cưỡi.” Phương Hoán Thanh cảm thấy Lã Oanh rất kỳ quái, vì sao nàng ta cứ muốn nàng lên ngựa? Không lẽ lại muốn gây sự?

“Hay là như vậy đi!” Lã Oanh quay lại nói với Gia Cát Diệp: “Diệp đại ca, anh đi trước rồi chờ bọn em, anh phải đi xa 1 chút, sau đó em thi với Hoán Thanh xem ai đến chỗ anh trước, được không?”

“Được! Nhưng 2 người phải cẩn thận 1 chút, biết chưa?” Gia Cát Diệp không nghĩ làm nàng mất vui, vì thế vội vàng cười ngựa chạy đi.

“Công tử —— cậu đừng đi a!” Phương Hoán Thanh không ngờ Gia Cát Diệp nói đi là đi, Lã Oanh nói gì hần nghe vậy làm nàng rất buồn bực.

“Hoán Thanh, cô dám thi với ta không?” Gia Cát Diệp vừa đi, Lã Oanh liền cười đến ác độc.

Phương Hoán Thanh tức giận nói: “Ta không rảnh đến thế, người muốn cười thì cười đi! Đừng đụng tới ta!”

Lã Oanh khinh miệt liếc nàng 1 cái, “Người không dám thi với ta?”

“Không phải không dám, mà là không muốn!” Phương Hoán Thanh trả lại cho nàng ta ánh mắt khinh miệt.

“Thật không?” Lã Oanh cười thầm.

Nàng ta bỗng dừng vung chân đá thật mạnh vào mông con ngựa mà Phương Hoán Thanh đang cười.

“Người làm gì? Á ——”

Con ngựa mà Phương Hoán Thanh đang cười lồng lên, sau đó liều mạng chạy như điên về phía trước.

“Dừng lại, mau dừng lại!” Phương Hoán Thanh không thể làm chủ con ngựa bất kham, đành nắm chặt dây cương không để mình ngã xuống.

Mặc kệ nàng hét thế nào, ngựa cũng không dừng lại, nàng ngồi trên lưng ngựa ngã trái ngã phải đến choáng váng.

Tiêu rồi! Con ngựa điên này không chịu dừng lại, có ai đến cứu nàng không a?

7. Chương 7

Gia Cát Diệp nhìn Phương Hoán Thanh cười ngựa chạy như điên, không rõ ý tưởng hần nghĩ đến Phương Hoán Thanh là cố ý làm cho ngựa chạy nhanh như vậy, hần nghe được tiếng thét chói tai của nàng.

“ Cứu mạng ! Ngựa không dừng lại được , mau cứu ta !”

“ Hoán Thanh – “

Gia Cát Diệp thử ngăn ngựa của Phương Hoán Thanh lại , nhưng ngựa chạy rất nhanh , căn bản hần không đuổi kịp nó.

“ Hoán Thanh , ráng đợi một chút !”

Gia Cát Diệp nhanh chóng nhảy lên ngựa của mình , đuổi theo Phương Hoán Thanh.

Bạch mã của hần dốc sức lực đuổi theo , hần nhìn Phương Hoán Thanh nhắm mắt lại , vẻ mặt sợ hãi.

“ Hoán Thanh , không phải sợ , ta đến đây!” Hần vừa nói chuyện vừa cố gắng bắt kịp con ngựa điên kia.

“ Gia Cát Diệp” Phương Hoán Thanh mở mắt nhìn Gia Cát Diệp , nói đến kỳ lạ , giống như nàng không còn sợ hãi nữa.

“ Nhìn ta.” Gia Cát Diệp vươn tay với lấy nàng .” Cô hãy nghe ta nói , ta đếm đến ba . Khi ta đếm đến ba , cô nhảy sang bên này sau đó ta sẽ kéo cô lại.”

Hần vốn định nhảy lên ngựa của Phương Hoán Thanh . Nhưng hần sợ con ngựa sẽ bị hoảng hốt , hần không dám chắc nàng không bị thương . Cho nên muốn nàng nhảy qua một bên , như vậy sẽ làm khả năng nàng bị thương sẽ ít đi.

“ Ta biết rồi.” Phương Hoán Thanh chăm chú nhìn ánh mắt hần tràn ngập tự tin , nàng vươn tay nắm lấy tay hần “ Chúng ta cùng nhau đếm , 1 , 2 , 3!”

“ Nhảy !”

Gia Cát Diệp dùng sức kéo Phương Hoán Thanh lên ngựa của mình , Phương Hoán Thanh có cảm giác như đang bay sau đó lại rơi xuống trong lòng hắn.

“ Cô không sao chứ?”

Gia Cát Diệp đem ngựa của hắn dừng lại , ôm nàng , cùng nhau nhảy xuống ngựa.

“ Ta , ta không sao.” Phương Hoán Thanh then thùng ngẩng đầu , hắn vẫn còn ôm nàng.

Gia Cát Diệp thấy sắc mặt nàng tái nhợt , cũng không có bị thương. Thế này hắn mới yên lòng.

“ Cảm ơn người đã cứu ta.” Nàng rời khỏi lòng hắn , nàng ngượng ngùng làm cho hắn vẫn muốn ôm.

“ Cô làm ta thấy sợ hãi!” Hắn chân tình biểu lộ nói.

Nghe vậy , Phương Hoán Thanh không dám tin nhìn hắn.

Nàng muốn hỏi lời hắn nói là thật hay giả. Chỉ có điều , không nên hỏi vấn đề tốt hơn. Nếu hắn biết nàng nghi ngờ lời hắn nói. Khả năng hắn sẽ rất tức giận?

“ Con ngựa kia xảy ra chuyện gì vậy?” Gia Cát Diệp nhìn con ngựa trước mặt đã dừng lại , nhàn nhai ăn cỏ :” Tại sao đột nhiên nó lại phát cuồng lên thế? Chẳng phải trước giờ nó rất ngoan , trừ phi nó bị kích thích cái gì đấy , nếu không”

“ Nếu không thì làm sao? Chẳng lẽ người cho rằng ta làm cho nó bị kích thích?” Phương Hoán Thanh tức giận nói :” Người còn không nhìn ra à? Có người muốn hãm hại ta?”

“ Có người muốn hại cô? Không thể nào?” Gia Cát Diệp cảm thấy không thể tin được thấp giọng nói.

“ Cái gì sẽ không? Sự thật là trước mắt!” Phương Hoán Thanh oán hận nói :” Là Oanh nhi của người cố ý đá vào mông con ngựa , khiến con ngựa đau mới phát cuồng lên . Chuyện này không liên quan đến ngựa , tất cả đều do Lã Oanh giở trò.”

“ Không thể nào ~! Ta tin tưởng Oanh nhi sẽ không làm chuyện này.” Gia Cát Diệp khẳng định nói.

Phương Hoán Thanh giận tím mặt :” Vậy ý của người là ta đang nói dối?”

“ Ta không tin cô lại nói dối ta.” Gia Cát Diệp chằm chằm nhìn nàng.

“ Ta quen biết Oanh nhi thật lâu , ta biết rõ nàng ấy là loại người gì. Nàng ấy là một cô nương có hiểu biết , không có khả năng làm những chuyện bỉ ổi này”

Phương Hoán Thanh cảm giận bất bình cắt ngang lời hắn :” Người thà rằng tin tưởng nàng ta , cũng không tin ta sao?”

Gia Cát Diệp không muốn nói dối nàng , hắn trả lời thật :” Ta không muốn nói như vậy , nhưng nếu cô nhất định bắt ta lựa chọn một người , ta đây chỉ có thể nói tin nàng ta.”

Hắn yêu Phương Hoán Thanh thật. Nhưng Lã Oanh đơn thuần cũng là người quen biết đã lâu. Hắn không thể bởi vì yêu nàng lại khiến Lã Oanh oan uổng . Như vậy đối với Lã Oanh rất không công bằng.

Phương Hoán Thanh nghe được lời nói của Gia Cát Diệp , lòng của nàng như bị một cước quyền đánh tới , mắt cay xè , nàng biết bản thân mình sắp khóc.

Đáp án chẳng phải rất rõ ràng sao? Người Gia Cát Diệp yêu không phải là nàng. Bởi vì hắn tin tưởng Lã Oanh , người hắn yêu là Lã Oanh không phải là nàng nha !

Có cảm giác nước mắt sắp trào ra . Nàng tự nhủ thầm.

Không ! Mình không thể nào khóc trước mặt hắn. Mình không cần người không yêu mình , không tin nhiệm mình. Cho dù khóc cũng vô ích. Bởi vì hắn không cần mình ...

Nàng ghen mũi , cổ nén xúc động lại trong lòng.

“ Ta đã biết ! Nếu người cứ một mực nói ta đổ oan cho nàng ta thì chắc là ta đã vu khống. Các người cứ từ từ mà chơi cho thật tốt. Ta đi về trước!”

Nàng chạy theo hướng con bạch mã của Gia Cát Diệp , nhảy lên phía sau , nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Tâm tình Gia Cát Diệp nhìn bóng dáng nàng càng lúc càng xa.

Hình như vừa rồi nàng sắp khóc. Chẳng lẽ hẳn thật sự nói oan cho nàng?

Hắn tin tưởng Lã Oanh sẽ không hãm hại Phương Hoán Thanh , nhưng nếu hắn sai lầm

“ Hoán Thanh ...” Hắn nhìn bóng dáng nàng dần dần biến mất , tâm tư của hắn giống như một khối đá lớn nặng nề mà đè nặng trĩu.

Phương Hoán Thanh trở lại nhà của Gia Cát Diệp , Thu Hương đi ra nghênh đón nàng.

“ Tiểu Thư , có khách ở trong phòng chờ người.” Thu Hương nhẹ giọng ở bên tai nàng.

“ Ta có khách ?” Có khách đang đợi nàng? Thật ngạc nhiên.

“ Không biết cô có nhớ Trần Tích Viễn , hẳn từng đến Phương gia chúng ta đề cập đến làm thân !”

“ Hóa ra là hắn.” Phương Hoán Thanh thản nhiên nói :” Cách đây không lâu chúng ta đã từng gặp ở trong quán của Gia Cát Diệp , không nghĩ hắn lại tới cửa tìm.”

Không dự đoán được Trần Tích Viễn đột nhiên lại đến thăm , Phương Hoán Thanh quyết định đem thương tâm tạm thời gác sang một bên , nàng lập tức đến phòng gặp hắn.

“ Trần công tử , huynh tới tìm ta có việc gì sao?” Vừa thấy Trần Tích Viễn , nàng trực tiếp hỏi mục đích của hắn đến đây.

Trần Tích Viễn tươi cười nói :” Hơn nửa tháng không gặp , Phương tiểu thư thật nhìn khí sắc không sao , như vậy là tôi yên tâm!”

“ Yên tâm ! Huynh lo lắng cho ta? Vì sao?” Phương Hoán Thanh kinh ngạc hỏi liên tiếp vấn đề.

“ Đúng vậy ! Bởi vì lâu ngày không thấy cô nương đến , tôi cũng không hỏi người khác xem tình hình gần đây của cô nương. Cho nên tôi mạo muội không mời mà đến. Hy vọng sẽ không phiền cho hai người.”

“ Đương nhiên là không. Chỉ có điều nơi này không phải nhà của ta . Ít nhiều cũng có chút bất tiện , không thể chiêu đãi được. Thât lẽ.”

Xem ra Trần Tích Viễn thật sự quan tâm nàng . Điều này làm cho tâm tình của nàng đỡ buồn hơn ít . Được người khác coi trọng sẽ vui vẻ , không phải sao?

“ Phương tiểu thư quá khách khí , người quý rầy là tôi , tôi còn muốn Phương tiểu thư ít nhiều tha thứ!” Trần Tích Viễn bỗng nhiên hạ giọng nói :” Phương tiểu thư , ở trong này nói chuyện không tiện . Ý của tôi là Liệu có người khác nghe lén cuộc nói chuyện của chúng ta không?”

“ Chắc là không?” Bên ngoài có Thu Hương canh , Gia Cát Diệp cùng Lã Oanh đi còn không có trở về , chắc là không có vấn đề gì.

“ Vậy là tốt rồi.” Trần Tích Viễn an tâm ỏi :” Là thế này , tôi đang nghĩ giúp đỡ Phương tiểu thư như thế nào. Nhưng mà , tôi muốn hỏi ý kiến của Phương tiểu thư trước. Không biết ý cô nương có muốn mở lại Bồ Trang không?”

“ Ta đương nhiên là muốn ! Nhưng , ta nghĩ cha ta sẽ không đồng ý.”

Phương Hoán Thanh hiểu rất rõ cá tính của phụ thân nàng ,hiện tại cha đã nhận định không thể cạnh tranh với Gia Cát Diệp , ông ấy tuyệt đối sẽ không mạo hiểm làm việc có khả năng thâm hụt tiền.”

Trần Tích Viễn nói :” nếu tôi nói , tôi tự nguyện giúp đỡ tiểu thư mở tiệm thì sao?”

“ Huynh muốn giúp đỡ ta mở tiệm? Vì sao?” Phương Hoán Thanh thập phần kinh ngạc.

“ Không có vì sao , nếu muốn hỏi vì sao , thì phải là tôi rất tin tưởng tiểu thư.” Trần Tích Viễn cười nói :” Tôi hiểu tâm tình hiện tại của Phương tiểu thư , Gia Cát Diệp đối với tiểu thư như vậy , trong lòng tiểu thư nhất định không phục . Với cá tính không chịu thua của Phương tiểu thư , nhất định muốn báo thù . Cho nên Phương tiểu thư mới ở trong tiệm của Gia Cát Diệp học hỏi , không phải sao?”

“ Điều này người cũng biết à?” Phương Hoán Thanh khâm phục nhìn hần.

Không nghĩ tới Trần Tích Viễn thoát nhìn trung thực thành thật , trong lòng lại là người quan sát tỉ mỉ . Đúng là không thể đoán người qua tướng mạo được.

Trần Tích Viễn mỉm cười nói :” Nếu tôi hợp tác với Phương tiểu thư , tôi tin tưởng Phương tiểu thư nhất định sẽ cố gắng tìm bí quyết của Gia Cát Diệp. Bởi vậy tôi rất muốn hợp tác với tiểu thư. Không biết ý Phương tiểu thư như thế nào?”

Phương Hoán Thanh do dự nói :” Đây là chuyện lớn , ta suy nghĩ thêm một chút.” Nàng không thể lập tức nhận lời hần , bản thân mình còn có rất nhiều việc muốn rõ ràng.

“ Không thành vấn đề , tôi sẽ chờ tin tức tốt của Phương tiểu thư!~” Trần Tích Viễn nói xong liền rời khỏi đây.

Trần Tích Viễn vừa mới đi không lâu , Thư Hương liền tiến vào thông báo Gia Cát Diệp đã quay về.

Phương Hoán Thanh thở dài , may mà bọn họ không chạm mặt nhau . Nếu không nàng cũng không biết nên giải thích như thế nào với Gia Cát Diệp.

“ Hoán Thanh , cô còn ở bên trong sao?” Gia Cát Diệp không biết khi nào đã đứng ở ngoài cửa phòng của nàng.

Phương Hoán Thanh vỗ ngực , thật kinh ngạc khi hần vừa về đến nhà đã đến tìm nàng.

“ Tiểu thư , có muốn mở cửa cho hần đi vào không?”

“ Không , bảo với hần là ta ngủ!” Hiện tại nàng không muốn nhìn thấy hần , sự tức giận của nàng không dễ dàng hết như vậy.

“ Dạ!”

Thư Hương không hỏi thêm , không cần nghĩ cũng biết hai người nhất định lại cãi nhau.

Một lát sau , Thư Hương mở cửa đi vào :” Tiểu thư , hần không muốn làm phiền , đi rồi.”

“ Ủ!” Phương Hoán Thanh có điểm thất vọng.

Gia Cát Diệp dễ dàng đi như vậy. Xem ra hần thật tình không phải muốn thấy nàng , hần chỉ đang ứng phó với nàng một chút mà thôi !

Aiz , quên đi ! Nàng còn so đo chuyện này làm gì ? Trong mắt hần , nàng chỉ là nha hoàn dùng để cho hần đùa giỡn mà thôi , không phải sao?

Vào lúc ban đêm , tâm tình của Gia Cát Diệp không tốt tìm đến Khang Hoảng tiếp hần uống rượu.

“ Diệp huynh , sao người lại say như vậy !”

Khang Hoảng nhìn Gia Cát Diệp uống rượu như uống nước lã , liều mạng đổ rượu vào miệng của mình , hần không thể không cướp đi chén rượu của hần.

“ Ta không say , ta rất tỉnh.”

Tuy rằng trong mắt Gia Cát Diệp có tơ máu . Như bộ dạng hần nói chuyện thật trong thật sự , một chút bộ dáng say rượu cũng không giống.

“ Ta biết người rất tỉnh , chỉ là không vui thôi !” Khang Hoảng thân thiết nhìn hần :” Người có tâm sự gì thì kể đi , không phải là người tìm ta vì muốn nghe người kể khổ chứ?”

Gia Cát Diệp thở dài một hơi , hần đưa bọn họ đến ngoại ô cười ngửa , phát sinh chuyện gì cũng kể hết cho Khang Hoảng không thiếu một chữ.

Khang Hoàng nghe xong biểu tình hoang mang :” Nghe người nói như vậy , hai người các nàng nhất định có một người nói dối . Đây là không thể nghi ngờ , đúng không?”

Gia Cát Diệp gật đầu :” Đúng !”

“ Mới đầu người hoài nghi người nói dối là Phương Hoán Thanh , đúng không?”

“ Đúng.”

“ Nhưng người cũng không xác định là nàng làm , đúng không?”

“ Đúng.”

“ Cho nên hiện tại người rất do dự , không biết tin tưởng ai , đúng không?”

“ Đúng.”

“ Đối với đại đầu quỷ người ! Căn bản người là mười phần sai !” Khang Hoàng đột nhiên tức giận , hần tức giận quở trách Gia Cát Diệp :” Người không biết là người làm như vậy rất không công bằng cho Phương Hoán Thanh sao? Không có chứng cứ gì liền phán tội cho nàng , khó trách nàng không chịu gặp người . Bởi vì người làm tổn thương đến nàng , người biết không?”

“ Ta biết nàng rất thương tâm , nhưng ta tin tưởng Lã Oanh không có khả năng làm loại sự tình này , cho nên ...?”

“ Cho nên là Phương Hoán Thanh sai , có phải hay không?” Khang Hoàng lại lắc đầu , lại là thở dài :” Ta cảm thấy người cái gì cũng tốt , chỉ là không biết quan sát! Người chủ quan cho rằng Lã Oanh không có khả năng làm hại Phương Hoán Thanh. Nhưng người có nghĩ tới một nữ nhân ghen tị thì chuyện gì cũng có thể làm !”

“ Người nói Lã Oanh ghen tị Hoán Thanh?”

“ Chẳng lẽ người không biết sao?”

Khang Hoàng trong lòng thở dài , aiz.... Việc buôn bán thì Gia Cát Diệp rất khôn khéo , nhưng về vấn đề tình cảm lại rất ngu ngốc.

Khang Hoàng nhăn nải giằng gãi chuyện tình cảm cho cái tên Gia Cát Diệp ngu ngốc này.

“ Nguyên đại thúc nói cho ta biết , ông ấy cho rằng Lã Oanh xem Phương Hoán Thanh là cái gai trong mắt , lo lắng Lã Oanh sẽ gây phiền toái cho Phương Hoán Thanh. Nhưng hần là người của Lã gia . Cho nên hần muốn ta nói cho người để người để ý Lã Oanh nhiều hơn. Xem ra lời của Nguyên đại thúc là đúng, Lã Oanh quả thật có gây sự với Phương Hoán Thanh.”

Gia Cát Diệp khiếp sợ nói không nên lời.

Hần không phải không nhận thức được ánh mắt của Lã Oanh nhìn Phương Hoán Thanh , nhưng nghĩ đến giữa những nữ nhân xinh đẹp đều có xích mích nhỏ . Không nghĩ tới xích mích này lại xảy ra vấn đề lớn như vậy. Hần quá ngu ngốc. Cứ nhiên bây giờ mới phát hiện !

“ Không nghĩ tới Oanh Nhi lại biến thành như vậy . Vốn dĩ cô ấy rất trong sáng , không phải là người có tâm địa !” Gia Cát Diệp thấp giọng nói.

“ Cho nên ta mới nói nữ nhân ghen tị thì chuyện gì cũng có thể làm.” Khang Hoàng có ý nói :” Chuyện đến nước này , huynh biết mình nên làm gì rồi chứ?”

Gia Cát Diệp nhìn Khang Hoàng liếc mắt một cái , sau đó gật đầu.

Nếu Khang Hoàng nói đúng , vì không cho Lã Oanh tiếp tục ghen tị Phương Hoán Thanh , vì không cho Phương Hoán Thanh chịu ủy khuất , hần sẽ nói tâm ý của mình.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Phương Hoán Thanh nhìn Gia Cát Diệp ra khỏi ra , nàng cũng vụng trộm lén lút đi.

Nàng vốn nghĩ có thể thuận lợi đi ra ngoài , nhưng khi vừa mới mở cửa , phía sau có giọng nói của Nguyên Đồng truyền đến.

“ Hoán Thanh , cô muốn đi đâu?”

“ ta , ta muốn ra tiệm , ta sẽ trở về ăn cơm trưa , ta đi đây!” Sợ Nguyên Đồng rầy la , nàng nói xong chạy biến mất dạng.

Trong chốc lát sau đi chậm cước bộ , nhìn Nguyên Đồng không đuổi theo mới yên tâm.

Kỳ thật nàng cũng không nói dối , chỉ là đến tiệm của Trần Tích Viễn , cách ba khu phố tiệm vải của Gia Cát Diệp.

Vì không muốn Gia Cát Diệp nhìn thấy , nàng có ý không đi qua tiệm của hắn , mất khá nhiều thời gian mới tới nhà của Trần Tích Viễn.

“ Tiểu thư , hoan nghênh đến tề xá.” Trần Tích Viễn nhìn thấy nàng thật cao hứng , ân cần tiếp đón :” Phương tiểu thư , người thích uống trà gì? Long tỉnh hay là trà hương , ...?”

“ Trần công tử , huynh không cần tiếp đón ta , ta nói xong sẽ đi.” Phương Hoán Thanh nói :” Ta là đến nói với huynh , ta đồng ý cùng huynh hợp tác . Nhưng nếu huynh không vội , ta hy vọng có thể đợi ta chấm dứt giao kèo với Gia Cát Diệp , sau đó từ từ bàn chuyện mở lại tiệm vải , không biết ý huynh thế nào?”

“ Không thành vấn đề ! Tiểu thư nói đều tốt , chỉ cần tiểu thư cao hứng , khi nào mở tiệm sẽ tùy ý tiểu thư.” Trần Tích Viễn tươi cười nói .

“ Thật sao? Còn vấn đề tài chính ...”

“ Toàn bộ đều do tôi chi ! Cùng lắm thì tôi chỉ bỏ tiền ra , còn kinh doanh , phương tiện thế nào giao cho tiểu thư quản lý , tôi tin tưởng bản lĩnh của tiểu thư , tiểu thư sẽ giúp chúng ta kiếm rất nhiều tiền.”

Trần Tích Viễn tin tưởng nàng như vậy , làm cho nàng cảm động vạn phần.

“ Huynh đối với ta thật sự tốt quá , ta thật không biết nên làm như thế nào để báo đáp huynh.”

Hắn chỉ gặp nàng cùng lắm là vài lần , nếu so sánh với Gia Cát Diệp thì nàng cảm thấy Trần Tích Viễn có điểm đáng yêu hơn.

“ Tiểu thư không cần khách khí , đây là việc tôi cần phải làm.”

Phương Hoán Thanh lắc đầu cười :” Không phải như thế , ngay cả bằng hữu chúng ta cũng không phải , huynh đã mạo hiểm làm chuyện này , huynh biết không?”

“ Hắn đương nhiên biết , bởi vì hắn không chỉ tin tưởng người , còn yêu thương nhưng nhớ người.”

Giọng nói này Phương Hoán Thanh vội vàng nhìn về phía cửa sổ , Gia Cát Diệp từ bên ngoài bước vào.

“ Gia Cát Diệp , người đến khi nào?” Trần Tích Viễn kêu sợ hãi.

“ Ta đi theo nàng ấy đến.” Gia Cát Diệp nhìn thẳng Phương Hoán Thanh :” Thật xin lỗi , ta đã nghe hết các người nói chuyện với nhau.”

“ Người “ Phương Hoán Thanh phần nộ nhìn Gia Cát Diệp :” Người làm sao biết ta đến đây? Là Nguyên đại thúc nói cho người ?”

“ Không phải Nguyên đại thúc , mà là ta biết mấy ngày gần đây cô có việc cho nên không đến tiệm ...”

“ Người theo dõi ta ?”

“ Không phải ta theo dõi cô , ta bảo vệ cô.” Gia Cát Diệp đem ánh mắt chuyển đến trên người Trần Tích Viễn :” Cô cho là thật sự trên đời này có ăn cũng không phải trả tiền cơm sao? Cô cho là hắn thật sự giúp cô vô điều kiện sao? Cô tự mình hỏi hắn đi ! Hỏi hắn có phải muốn lợi dụng cơ hội này để cho cô báo đáp thân cho hắn !”

Không thể nào ! Phương Hoán Thanh tròn to con mắt nhìn Trần Tích Viễn.

“Trần công tử, huynh hãy nói cho hần biết là hần nói sai đi, huynh nói cho ta biết được không?” Nàng hy vọng lời Gia Cát Diệp nói là sai.

“Tôithật xin lỗi.” Trần Tích Viễn không dám nhìn Phương Hoán Thanh, hần cúi đầu nói: “Tôi vẫn thích tiểu thư, tôi nghĩ nếu giúp tiểu thư, có thể đổi ta với sinh cảm tình, tôi không có bắt buộc tiểu thư này nợ, chỉ là tôi hy vọng”

“Đủ rồi, ta không muốn nghe!” Phương Hoán Thanh thất vọng, nàng còn tưởng Trần Tích Viễn là người tốt, không nghĩ tới hần cùng với bọn người mê sắc kia là cùng một loại. Sở dĩ bọn họ làm tất cả đều vì muốn nàng, tất cả nam nhân đều giống nhau, Trần Tích Viễn là Gia Cát Diệp cũng là !

“Phương tiểu thư, tôi thật xin lỗi!”

“Không, huynh không sai, là do ta hiểu lầm!”

Phương Hoán Thanh thất vọng, nhưng nàng cũng không giận Trần Tích Viễn. Ít nhất hần còn thật thà, không giống với tên Gia Cát Diệp đáng ghét kia.

“Cô cho rằng hần không sai?” Gia Cát Diệp khó hiểu nói: “Hần muốn dùng tiền mua tâm của cô, cho cô từng bước từng bước đi vào bẫy của hần, cho người hối hận cũng không thể thoát thân, cô còn cho rằng hần là người tốt?”

Phương Hoán Thanh tức giận trừng mắt nhìn Gia Cát Diệp: “Nếu so sánh với người, hần còn hơn người gấp trăm lần. Người làm sao mà biết hần sẽ không đối tốt với ta? Nói không chừng ta với hần ở cùng một chỗ sẽ hạnh phúc.”

Gia Cát Diệp nhìn nàng thật sâu: “Các người không có khả năng sẽ hạnh phúc, bởi vì người trong lòng cô không phải là hần, mà là ...”

Phương Hoán Thanh kinh hoàng, nàng bối rối phủ nhận: “Người nhìn lại mặt mình đi, ai thích người nha!”

“Đừng tự lừa dối chính mình, ta biết cô thích ta.” Gia Cát Diệp dịu dàng nói.

“Người thì biết cái gì? Ta thích một tên ăn mày ở ven đường, cũng sẽ không thích người!”

Phương Hoán Thanh oán hận trừng mắt nhìn Gia Cát Diệp, lập tức xoay người bước đi.

Về mặt Phương Hoán Thanh cô đơn đi ở trên đường.

Nàng biết Gia Cát Diệp đi theo sau nàng, hần đi theo từ nhà của Trần Tích Viễn đến bây giờ.

Nàng không muốn để ý đến hần, cũng không muốn nói chuyện với hần, hần muốn yêu ai thì yêu. Dù sao cũng không liên quan đến nàng.

Không biết đi đã bao lâu rồi, đến khi nàng đi qua một tên ăn mày, đột nhiên Gia Cát Diệp nói: “Người thích người này hơn ta sao?”

“Cái gì?” Nàng tức giận xoay người: “Không hiểu vì sao người lại nói những lời này? Thật nhàm chán!”

“Cô quên mình đã từng nói gì sao?” Gia Cát Diệp nhắc nhở nàng: “Cô nói thích một tên ăn mày ven đường còn hơn thích ta, cô đã quên rồi sao?”

“Hừ!” Nàng xoay người bỏ chạy, nếu tiếp tục nói với hần, nàng nhất định sẽ bị hần làm cho tức chết.

“Hoán Thanh, cô hãy nghe ta nói có được không?”

Gia Cát Diệp bắt lấy tay nàng, đem thân mình gắt gao người nàng khiến nàng giãy dụa không ngừng.

“Người làm người ta đau, buông ra!” Nàng không có khuếch đại, bả vai nàng thật sự rất đau.”

“Cô im lặng một chút hãy nghe ta nói, ta sẽ buông tay.” Gia Cát Diệp nghiêm túc nói.

Phương Hoán Thanh cảm giận trừng mắt nhìn hần một cái, không tình nguyện gật đầu: “Nghe người nói thì nghe người nói, bây giờ người có thể buông tay ta không?”

Gia Cát Diệp buông tay nàng ra :” Ta biết cô tức cái gì , ta có chuyện muốn nói cho cô biết. Ta xin lỗi !”

Phương Hoán Thanh khó hiểu nói :” Chuyện này là của hôm qua , vẫn là chuyện bức ta làm nha hoàn?”

“ Có sao?”. Gia Cát Diệp thật lòng xin lỗi nàng :” Ngày hôm qua , ta không nên chủ quan nhận định là cô sai . Thật xin lỗi , ta đã khiến cô buồn?”

Nàng tròn mắt :” Bây giờ ngươi lại tin tưởng ta? Vì sao? Là Lã Oanh nói cho ngươi là nàng làm sao?”

“ Không , ta không có hỏi cô ấy , là tự ta suy nghĩ thông suốt.” Gia Cát Diệp hối hận nói :” Ta đã làm sai rất nhiều chuyện..... Hoán Thanh , thật xin lỗi. Ta không cố ý phủ nhận chuyện của cô. Trước kia sĩ nhục ta khiến ta không thể không trả thù cô. Ta biết rõ làm như vậy sẽ khiến cô thương tổn. Nhưng ta vẫn làm . Bây giờ , mặc kệ ta làm gì với cô . Tuyệt đối không phải là ta hận cô mới làm như vậy . Mà là ta yêu cô.”

Phương Hoán Thanh nghe hắn nói hết , nàng lúng ta lúng túng mở miệng :” Ngươi nói ngươi yêu ta? Thật sao? Ngươi sẽ không trả thù ta chứ?”

“ Không phải , ta đã sớm không nghĩ trả thù cô.” Gia Cát Diệp bắt lấy tay nàng , vội vàng nói :” Đều là ta sai ! Lòng tự trọng chết tiệt của ta làm cho ta không dám đối mặt với tình cảm của chính mình , ta thương cô sâu đậm nên biểu hiện yêu cô sâu đậm ! Muốn cho cô làm nha hoàn của ta là cái cớ . Bởi vì ta không quên được cô , muốn cùng cô ở một chỗ , không muốn cho cô giống 4 năm về trước mà bỏ qua ta , cô biết không?”

Thân thể Phương Hoán Thanh run nhẹ , hốc mắt nàng phấp phồng nói :” Ngươi không nói làm sao ta biết được? Gia Cát Diệp đáng ghét ! Ngươi ngang nhiên dám đem bốn tiểu thư ta ra làm đùa giỡn. Làm gì có ngươi hung hăng đánh người khác một bạt tai , sau đó lại sờ sờ vào mặt người kia nói là không phải cố ý . Rõ ràng ngươi cố ý muốn ta thương tâm , ta ghét ngươi!”

“ Hoán Thanh , thật xin lỗi ...”

Gia Cát Diệp xoa mặt Phương Hoán Thanh , lại bị nàng dùng sức đẩy ra.

“ Hoán Thanh ...”

“ Ngươi không được chạm vào ta!” Phương Hoán Thanh vừa yêu vừa hận hắn :” Ngươi cho là ngươi đối với ta như vậy , chỉ dùng một câu ‘xin lỗi’ là có thể bù lại sao? Ngươi nghe rõ cho bốn tiểu thư đây , ta tuyệt đối không tha thứ ...”

Phương Hoán Thanh không nói được nữa , bởi vì Gia Cát Diệp ôm lấy cô , đôi môi nóng ấm của hắn gât gao hôn lấy nàng, làm cho nàng không nói lên lời.

Thời gian ngừng trôi , nàng chỉ nghe thấy tiếng hít thở của nàng và của mình , ngoài ra còn có tiếng tim đập của hai người.

Nàng nắm chặt ánh mắt ngăn nước , nàng từng vì hắn là khóc rất nhiều , lúc này đây nước mắt tràn ra vì vui sướng.

Cảm giác được hắn chạm đến ánh mắt ướt át của chính mình , nàng mở to mắt nhìn hắn.

“Xin lỗi , ta lại làm cho cô khóc”

Giọng nói của hắn giống như một trận gió xuân ấm áp , làm tan chảy đông băng tuyết trong tâm nàng.

Nàng nhìn hắn liếc mắt một cái :” Cho nên ta mới nói là ghét ngươi ! Ngươi tránh ra , ta không muốn nhìn thấy ngươi...”

Thấy nàng giống như tức giận , lại giống như đang làm nũng , làm cho Gia Cát Diệp kim lòng không được mà ôm nàng vào lòng.

“ Câu này không phải là thật lòng nói , đúng không?”

“ Ta không nói cho ngươi biết đấy , tự mình đoán đi!” Nàng muốn làm cho hắn sốt ruột , ai bảo hắn làm cho nàng khổ nhiều như vậy.

Tiểu nữ nhân này thật sự rất đáng yêu ! Mặc dù miệng nói mạnh bạo nhưng tay lại đặt lên thắt lưng của hắn . Thế này không phải yêu say đắm thì là gì?

“ Hoán Thanh , cô đồng ý nhận tình cảm của ta sao?” Trong lòng hắn đã mẫn chắc 7 phần , chỉ còn lại 3 phần hoài nghi . Hắn muốn chính miệng nàng nói cho hắn đáp án.

Xem bộ dáng hắn khẩn trương , Phương Hoán Thanh rốt cuộc cũng hả được giận , nàng thản nhiên cười nói :” Tên ngu ngốc này , bốn năm trước ta đã yêu người . Bây giờ người mới hỏi vấn đề này không phải là quá muộn sao?”

Bốn năm trước nàng

Gia Cát Diệp kinh ngạc nhìn nàng. Bốn năm về trước hắn có nhiều điều muốn hỏi nàng. Nhưng hiện tại không cần. Bởi vì , nàng đã có đáp án cho hắn.

Hắn lại ông nàng vào lòng , vỗ về mái tóc nàng nhẹ giọng nói :” Xem ra chúng ta đều đi một vòng lớn mới tìm được đáp án , không phải sao?”

Phương Hoán Thanh nhìn hắn thật sâu :” Người thật sự đã tìm được đáp án?”

Hắn mỉm cười nói :” Bốn năm trước ta đã tìm đến !” Vừa nói xong , môi của hắn lại đáp xuống môi nàng.

8. Chương 8

Ở bên ngoài vẫn đợi cho đến lúc hoàng hôn xuống , Gia Cát Diệp cùng Phương Hoán Thanh mới dắt tay về nhà. Trên bàn cho có hai bọ họ . Bởi vì đột nhiên Lã Oanh nói thân thể nàng ấy không được khỏe . Cho nên không muốn quấy rầy thời gian hai người bọ họ ở bên nhau như trước kia. Bữa cơm này của bọ họ thật sự ăn rất chậm , không phải bởi vì có nhiều đồ ăn , mà là hai người bọ họ ngồi mặt đối mặt ngồi si ngốc nhìn đối phương suốt khoảng thời gian dài , nhìn hơn nửa ngày mới ăn một miếng cơm . Như vậy phải mất rất nhiều thời gian mới có thể ăn xong. Nguyên Đồng ở đằng xa nhìn bọ họ , trong lòng vừa vui lại vừa sầu. Hắn vui mừng khi thấy Gia Cát Diệp với Phương Hóa Thanh trở thành một đôi , về phương diện khác hắn cũng đồng tình Lã Oanh thất tình , thấy nàng ấy thật khổ sở. Vất vả lắm mới chấm dứt bữa cơm . Cả buổi sáng hai người dính cùng một chỗ rốt cuộc cũng tạm thời tách ra , đều tự trở về phòng của chính mình. Tắm rửa xong , Phương Hoán Thanh sung sướng nằm ở trên giường , trên mặt còn lộ vẻ hạnh phúc. Đến bây giờ nàng còn tưởng mình vẫn có cảm giác mình đang mơ , hạnh phúc tới quá nhanh , khiến cho nàng không thể tin đây là sự thật. Bây giờ nàng mới biết được , hóa ra mình có khát vọng muốn cùng Gia Cát Diệp ở cùng một chỗ như thế. Khi hắn ôm cả người nàng , nàng cảm thấy tâm trạng không bức tức như trước , nàng cảm thấy vui vẻ . Nàng chưa bao giờ biết thản nhiên đối mặt với hắn lại sung sướng như vậy . Cùng hắn ở cùng một chỗ cảm thấy đau khổ đã là chuyện của quá khứ. Hiện tại , nàng rất hạnh phúc. Cho dù muốn nàng ở bên người hắn làm nha hoàn cả đời. Cũng coi như là một loại hạnh phúc đi? “Hoán Thanh , nàng ngủ chưa?” Gia Cát Diệp ở ngoài cửa hô. Nàng đang nghĩ tới hắn , hắn đã tới rồi. “ Chưa.” Nàng chạy nhanh đứng dậy đi mở cửa. Nhìn đến vẻ mặt hắn dịu dàng , trên mặt nàng không khỏi nóng bừng lên. “ Đã trễ thế này còn chưa đi ngủ sao?” Gia Cát Diệp cười lắc đầu :” Ta nhớ nàng , nhớ không ngủ được .” “ Ta cũng vậy.” Nàng thẹn thùng nói. Gia Cát Diệp ôm nàng vào lòng :” Ta có chuyện muốn nói với nàng.” “ Người nói đi!” Nàng tựa vào ngực hắn , trong lòng tràn đầy cảm giác ngọt ngào. “ Là chuyện của Oanh nhi.” Gia Cát Diệp ấy này nhìn nàng :” Ta định nghĩ tới hôm nay nói nhưng thấy nàng ấy ở trong phòng không có đi ra , còn nói thân thể không được khỏe , ta nghĩ chuyện này để hôm khác nói đi!” “ Tùy người!” Phương Hoán Thanh chẳng hề để ý câu nói. “ Sao thế , nàng tức giận?” Gia Cát Diệp nhìn kỹ phát hiện sự thay đổi trên mặt nàng. “ Không có!” Phương Hoán Thanh lắc đầu . Nàng không có lừa hắn , bản thân mình cũng không tức giận , chỉ cảm thấy Lã Oanh là con người rất giáo hoạt. Nàng để ý khi Lã Oanh nhìn thấy bọ họ tay trong tay đi về , sắc mặt liền thay đổi , lập tức nói mình không thoải mái lui về phòng nghỉ ngơi. Người ở đây chỉ có Gia Cát Diệp là không nhìn ra , còn làm nàng không thoải mái. Nhưng nàng cũng chẳng muốn so đo với Lã Oanh , nàng sẽ không vì mình thắng lợi mà đi chế nhạo người thất bại. Nếu Gia Cát Diệp nói khi khác nói lại với Lã Oanh về chuyện bọ họ thì để sau này nói ! Nàng mới không sợ Lã Oanh trở mặt , bởi vì nàng rất tin tưởng Gia Cát Diệp. “ Chúng ta đừng nói chuyện về Lã Oanh có được không?” Không khí tốt như vậy mà nhắc đến nàng ta thì thật mất hứng , vất vả lắm mới biết được hắn có

tình cảm với mình , nàng không muốn thả hân đi. Nàng dựa vào lồng ngực ấm áp của hân , nũng nịu hỏi :” Người nói người yêu ta , đúng không?” “ Đúng!” Gia Cát Diệp hôn trán nàng :” Trước tới nay, ta đều yêu nàng .” “ Người nói yêu ta , vậy người còn muốn ta làm nha hoàn của người sao?” Nàng chớp mắt xinh đẹp to tròn nhìn hân. “ Chỉ cần nàng thích , ta cũng có thể lại làm hạ nhân của nàng.” Nói xong , hân nhìn không được , hôn nàng thật sâu. “ Ừ!” Phương Hoán Thanh ừ thầm một tiếng , toàn thân mềm nhũn tựa vào trên người hân. Hân dùng lực ôm lấy nàng , thêm khát hút ngọt ngào của nàng . “ Miệng của nàng thật ngọt , thơm quá.” Hân hôn đủ môi nàng , lại hướng ánh mắt mà hôn tới , lại đến cái mũi , hai cái tai. “ Ha ha , ngứa !” Không chịu nổi cái cảm giác vừa lạ lại vừa ngứa , cảm giác được cái miệng cùng tay của hân đang dao động , hô hấp của nàng trở nên dồn dập , trong cơ thể cũng dâng lên từng đợt khoái cảm. “ Gia Cát Diệp” Nàng bị hân ôm lấy , rất nhanh, nàng ở nằm ở trên giường . “ Gọi là Diệp..” Gia Cát Diệp hôn lấy xương quai xanh xinh đẹp của nàng , khiến người nàng lại là một trận ngứa ngáy. “ Diệp ...” Nàng mơ hồ nhìn hân đang cởi áo của nàng xuống , nàng không có ngăn cản hân . Bởi vì nàng thích hân , nàng không kháng cự hân làm với nàng loại sự tình này , cũng chỉ có hân mới được làm như vậy. “ Đồng ý đem bản thân mình giao cho ta sao ?” Gia Cát Diệp ở bên tai nàng thì thầm . “ Ta đồng ý ...” Nàng không cần nghĩ ngợi nói. “Ta cũng đồng ý .” Gia Cát Diệp ôm chặt thân thể mềm mại của nàng , tay hân xen đan tay nàng , ngực hân dựa vào ngực nàng , bọn họ gắt gao ôm lấy nhau. Lại một lần hôn sâu , lại một lần âu yếm , bọn họ không ngừng khao khát yêu cầu tìm kiếm thân thể của nhau. Đêm càng lúc càng tối , trong phòng dục vọng cũng càng lúc càng cao ... Gia Cát Diệp cùng Phương Hoán Thanh tăng nhiệt độ tình cảm , thì thân thể Lã Oanh càng lúc càng trở nên nghiêm trọng. Mười ngày nháy mắt qua đi , cả ngày Lã Oanh ốm đau nằm liệt ở giường , ngay cả đại phu không nhìn ra bệnh gì. Ngoài Gia Cát Diệp ra , nàng không cho bất kì kẻ nào đến chăm . Cuộc sống của nàng đều do nha hoàn bên người chăm sóc. Gia Cát Diệp vì nàng , không thể không tạm thời bỏ công việc mà chuyên tâm chăm sóc nàng. Nếu là một ngày , cho dù hai ngày còn tạm được. Chứ làm gì có người nào bệnh suốt mười ngày ? Phương Hoán Thanh bất mãn với Lã Oanh đã tới cực hạn , nàng không chịu được . “ Diệp , rốt cuộc người còn muốn chăm sóc nàng bao lâu? Chẳng lẽ người không thấy nàng đang giả bệnh sao?” Phương Hoán Thanh nhìn không được trước mặt Gia Cát Diệp nói Lã Oanh. “ Àiz ...” Gia Cát Diệp nghĩ đến Lã Oanh mà đau đầu :” Đương nhiên ta biết nàng ta đang giả bệnh . Nhưng nàng bảo ta có thể vạch trần nàng ta sao? Vì ta nên nàng ấy mới như thế , ta thật sự cảm thấy đối xử với nàng ấy không đúng?” “ Người cảm thấy có lỗi với nàng? Được ! Người có thể lựa chọn nàng ta!” Gia Cát Diệp nói như vậy, nàng như thế nào có thể không tức giận ? “ Đừng trẻ con!” Biết nàng đang cáu kỉnh , hân ôm lấy bả vai của nàng , dịu dàng dỗ nàng :” Ta biết rõ nàng phải chịu ủy khuất , nhưng Lã oanh cũng có nỗi khổ của mình , nàng ta không muốn đối mặt với chuyện ta yêu nàng . Cho nên mới lấy cớ sinh bệnh để trốn tránh , chúng ta cho nàng ta ít thời gian đi , được không?” Phương Hoán Thanh chu cái miệng nhỏ nhắn :” Đã mười ngày rồi , chẳng lẽ còn không đủ sao? Nếu nàng ta muốn giả đờ giả bệnh , vậy người cũng giả đờ không lấy ta?” “ Đương nhiên là không!” Gia Cát Diệp hôn lên mặt nàng :” Nàng ấy không có khả năng giả bệnh cả đời đâu , ta nghĩ nàng ấy còn muốn làm nhiều điều mình thích , cho nên” “ Cho nên muốn ta làm cho nàng , người cũng muốn làm cho nàng , mọi người đều phải làm cho nàng phải không?” Phương Hoán Thanh cảm giận bất bình hô to :” Nàng có thể giả bệnh , người không thể giả bộ ! Người không cần làm người xấu ? Ta đây đảm đương làm người xấu , ta phải đi tìm nàng !” Phương Hoán Thanh chạy trốn thật nhanh , lập tức chạy ra bên ngoài. “ Hoán Thanh !” Gia Cát Diệp không kịp nghĩ nhiều , hân cũng đuổi theo rất nhanh. Phương Hoán Thanh xông thẳng vào phòng Lã Oanh , làm cho nàng ta không kịp nằm lại trên giường , còn đang mồm to ăn cơm , nàng nhìn không được cười to . “ Ha ha , cái này gọi là bị bệnh không xuống giường được sao? Ta xem người tinh thần rất tốt , một chút cũng không giống bộ dạng chán ăn , đã muốn ăn xong chén cơm thứ 2 nha !

“ Tại sao người lại xông bừa vào phòng người khác ! Thật sự là không có giáo dục !” Lã Oanh căn bản không kịp đem đồ ăn trên bàn cất đi, bím tóc bị nắm , nàng oán hận trừng mắt nhìn Phương Hoán Thanh . Nàng còn muốn mắng Phương Hoán Thanh thêm vài câu , nhưng sợ hãi khi nhìn thấy một vị khách không mời mà đến . “ Diệp đại ca , huynh” “ Tại sao hân lại đến đây ? Lần này nàng không xong rồi ! “ Diệp, người tới thật đúng lúc.” Phương Hoán Thanh lời kéo Gia Cát Diệp đứng ở cửa tiến vào phòng :” Người xem nàng ăn nhiều như vậy , còn mắng ta không có giáo dục , hiện tại người tin tưởng bệnh của nàng đã khỏe chưa?” Gia Cát Diệp bất đắc dĩ nhìn Lã Oanh :” Oanh nhi , thật vất vả uội khi làm những chuyện này . Nếu mọi người ở đây , chúng ta cần nói chuyện một chút !” Lã Oanh nhìn hai người bọn họ , trong mắt toát ra sự oán hận mà Gia Cát Diệp chưa bao giờ thấy. “ Người tưởng theo ta nói chuyện gì? Nói người vong ân phụ nghĩa , không cần ta , có phải hay không?” Oanh nhi , sao muội lại nói như vậy?” Gia Cát

Diệp không thể tin được những lời này nói từ trong miệng Lã Oanh phát ra , nàng là Oanh nhi dịu dàng hiền thực kia sao? “ Lời ta nói là thật , vì sao ngươi muốn cô ta mà không cần ta ? Cô ta chưa từng đối đãi tốt với ngươi , không phải sao? Trước kia đều không cần ngươi , vì sao ngươi còn muốn trở về bên cạnh cô ta? Diệp đại ca , ngươi nói cho ta biết , rốt cuộc ta có điểm nào không bằng cô ta ? Vì sao người chọn lại không phải là ta ? ” Lã Oanh ghen lời , hốc mắt trở nên ướt át. Nàng ghen ngào rơi nước mắt , bộ dáng điềm điềm đáng yêu càng làm cho Hoán Thanh cảm thấy khâm phục. Nếu không tận mắt nhìn thấy , nàng thật sự không thể tin được trong nháy mắt một người có thể thay đổi nét mặt nhanh như vậy , thật sự quá lợi hại ! Gia Cát Diệp nhìn mắt Phương Hoán Thanh , hần đi đến trước mặt Lã Oanh , để tay lên vai nàng . “ Oanh nhi , không cần như vậy , cô tốt lắm , thật sự . ” “ Diệp đại ca—” Lã Oanh quát to một tiếng , sau đó nàng tựa đầu vào trước ngực hần . Nữ nhân này thật quá đáng ! Nàng không coi mình không tồn tại sao? Ánh mắt Phương Hoán Thanh dường như sắp phun lửa tới nơi rồi . “ Lã Oanh , ngươi ” “ Hoán Thanh ! ” Gia Cát Diệp lắc đầu nhìn Phương Hoán Thanh đang phát hỏa . Phương Hoán Thanh biết ý tứ của hần , nàng hừ lạnh một tiếng sau đó đi qua mặt bọn họ . “ Oanh nhi , cô nghe Diệp đại ca nói , ở thời điểm ta thất vọng bất lực nhất , là nghĩa phụ cùng cô cho ta một lần nữa được sống lại. Đại ân đại đức của các người , ta vĩnh viễn không bao giờ quên , nhất định ta sẽ nghĩ ra biện pháp để báo đáp các người.” Gia Cát Diệp chân thành tha thiết nói với Lã oanh . Lã Oanh một bên vừa rơi lệ vừa nói : “ Muội không cần huynh báo đáp , muội muốn huynh vĩnh viễn ở bên muội ! ” “ Thật xin lỗi , ta không làm được! Đời này ngoài Phương Hoán Thanh ra , ta sẽ không lại yêu nữ nhân khác , cô từ bỏ ý nghĩ đó đi!” Gia Cát Diệp không muốn làm cho nàng hy vọng , hần nói thật với nàng , cho dù có làm tổn thương nàng , hần cũng không ngại . “ Không cần , ta không muốn hết hy vọng!” Lã Oanh đẩy Gia Cát Diệp ra lớn tiếng kêu lên “Ta không muốn đem người tặng cho người khác, người là của ta ! Nếu như không có Phương Hoán Thanh thì” Ánh mắt của nàng nhìn chuyển trên người Hoán Thanh . Phương Hoán Thanh bị ánh mắt nàng nhìn xem trong lòng đều là tia lạnh lẽo. Lã Oanh oán hận trừng mắt nhìn Hoán Thanh , rống to khàn cả giọng : “ Đều là tại ngươi ! Nếu như ngươi không xuất hiện , Diệp đại ca sẽ không bỏ rơi ta!” Gia Cát Diệp kinh ngạc không thôi nhìn Lã Oanh dường như đang phát điên. “ Oanh nhi?” Khang Hoàng nói đúng , nữ nhân lòng tràn đầy ghen tỵ đúng là chuyện gì cũng có thể làm . Xem Lã oanh một bộ muốn đem phương cán thanh ăn sống nuốt tươi . Gia Cát Diệp không thể không bắt lấy của nàng bả vai , sợ nàng sẽ làm bị thương hại Phương Hoán Thanh. “ Mau buông ra!” Lã Oanh thật sự muốn tóm lấy Phương Hoán Thanh , nàng liều mạng giãy dụa : “ Ta muốn giết ả ! Diệp đại ca , ngươi đừng cản ta!” “ Oanh nhi , bình tĩnh một chút!” Khí lực của Lã Oanh so với Gia Cát Diệp hình như còn muốn mạnh hơn , hần ôm lấy nàng mới có thể ngăn cản được. Phương Hoán Thanh nhìn Lã Oanh như vậy sợ tới mức da đầu run lên , chân tay khê run . Nếu như không nhờ Gia Cát Diệp , nàng tin Lã Oanh sẽ giết nàng , bộ dáng hiện giờ của Lã Oanh thật sự đáng sợ . “ Hoán Thanh , ra ngoài trước đi!” Phương Hoán Thanh không có ở đây , có lẽ Lã Oanh sẽ tỉnh táo lại . “ Được , ngươi cẩn thận.” Không dám nhìn lại Lã Oanh , Phương Hoán Thanh xoay người bỏ chạy , nàng chạy ra khỏi nơi này. Sau nửa canh giờ , về mặt Gia Cát Diệp mệt mỏi đi ra khỏi phòng Lã Oanh . “ Diệp , thế nào rồi?” Phương Hoán Thanh cầm lấy tay hần . “ Ngủ rồi.” Gia Cát Diệp thở dài . “ Vẫn khóc , vẫn muốn ta đừng bỏ rơi nàng ấy , mặc kệ ta nói cái gì cũng không muốn nghe . Nếu như không phải khóc nhiều quá khiến mệt mỏi , có lẽ bây giờ ta vẫn phải ở bên cạnh nàng ấy.”

9. Chương 9

“ Hần nhất định sẽ trở về , bởi vì nơi này còn có cô , không phải sao?” Khang Hoàng kéo Hoán Thanh ngồi xuống . “ Cô cứ đi tới đi lui như vậy cũng không phải là biện pháp , trước hết ngồi xuống nghỉ ngơi đã!” Hần đau lòng khi mỗi ngày nhìn đến tiệm vải Hoán Thanh chờ Gia Cát Diệp về. Một tháng qua đối với Hoán Thanh là chuỗi ngày lo âu . Hần lo lắng Gia Cát Diệp không trở về sớm , nàng sẽ ngã bệnh mất. “ Cảm ơn.” Phương Hoán Thanh uống một ngụm nước trà do Khang Hoàng đưa cho : “ Đã là 4 trăng rằm rồi , rõ ràng hần nói ba tháng sẽ trở về . Hay là trên đường xảy ra chuyện gì rồi? Đúng rồi!” Bỗng nhiên nàng đứng dậy , lớn tiếng la hét : “ Nhất định là gặp cướp ! Khang Hoàng , chúng ta đi tìm hần , nói không chừng bây giờ hần đang cần chúng ta giúp ! ” “ Hoán Thanh , cô suy nghĩ nhiều quá rồi!” Khang Hoàng không biết nên khóc hay cười nhìn nàng : “ Cô quên là Diệp huynh có võ công sao? Hần có năng lực tự bảo

vệ mình , nói không chừng sau này một đường hần đi đều là quan đạo , không lo cướp đâu?” “ Nhưng” “ Không nhưng nhị gì hết , bởi vì cô cứ lo lắng mới suy nghĩ như thế.” Khang Hoảng an ủi nói :” Có khi hôm nay Diệp huynh sẽ trở lại , cô nghe đi!” Hiện tại bên ngoài không phải có tiếng vó ngựa sao ? Hay là hần đấy ! Mau đi xem đi!” Phương Hoán Thanh chậm rãi đi ra hướng cổng . Mỗi lần có tiếng vó ngựa vang lên , nàng đều tưởng Gia Cát Diệp đã trở về nhưng đều thất vọng , lần này cũng là thế Nàng vừa mới bước ra cửa , đã bị hai cánh tay cường tráng ôm lấy . “ Hoán Thanh , ta đã trở về !” “ Diệp!” Nàng không thể tin được nhìn người đang ôm nàng. “ Nàng gầy hơn” Làn da rám nắng bao phủ lấy thân thể nàng , Gia Cát Diệp vạn phần trù mếm chăm chú nhìn nàng . “ Diệp” Nàng giương con mắt nhìn hần , không nói nên lời. “ Xin lỗi , ta về trễ! Tại nghĩa phụ ta vẫn không chịu đồng ý . Mất nhiều thời gian ta mới thuyết phục được người . Cho nên mới có thể trở về gặp nàng . Ta xin lỗi , đã để nàng đợi lâu!” Hần nhẹ nhàng vuốt mặt nàng. Phương Hoán Thanh si ngốc nhìn hần , trong mắt xuất hiện giọt lệ. “ Hoán Thanh , làm sao vậy?” Nhìn hốc mắt nàng đột nhiên phấp phồng , hần vội vàng ôm nàng vào lòng. “ Ta rất vui ...” Nàng một mặt khóc một mặt nói:” Ta nghĩ đến người bị thuyết phục là người , ta nghĩ người không cần ta , người bị nghĩa phụ bắt lấy Lã Oanh làm vợ ...” “ Nàng suy nghĩ vớ vẩn gì thế?” Gia Cát Diệp không biết nên tức giận hay nên cười :” Sao ta có thể làm như vậy? Không phải ta nói nàng phải tin tưởng ta sao? Đây gọi là ‘tin tưởng’ của nàng à?” “ Ta” Cảm giác bị ủy khuất sâu sắc khiến Phương Hoán Thanh rơi lệ không ngừng :” Ta tin tưởng người nhưng bọn họ đều là ân nhân của người , mà người là người có ân tất báo nhân , ai biết được người có bị họ thuyết phục hay không? Ta lại không ở bên cạnh người , ta sợ hãi thôi!” Gia Cát Diệp trong lòng căng thẳng , trù mếm ôm lấy nàng :” Đừng sợ , không phải là ta đã trở về rồi sao? Đừng khóc , nàng cứ khóc như vậy , ta đau lòng lắm ...” Hần lau nước mắt trên mặt nàng , hôn trên môi nàng một cái thật sâu. Phương Hoán Thanh then thùng liếc hần một cái , sau đó vùi mặt vào trong lòng hần :” Vậy Lã Oanh đâu? Nàng có đồng ý không?” Gia Cát Diệp không nề hà nói :” Nàng ta vẫn không chịu đồng ý , nhưng ta không quản nhiều như vậy . Ta đã nói rất rõ ràng rồi , nếu nàng ta muốn ở trong lòng ta thì cũng hết cách , đây là do nàng không chịu tiếp nhận sự thật..” “ Vậy , người muốn đem tiệm này trả lại cho nghĩa phụ của người sao?” Phương Hoán Thanh lại hỏi . Gia Cát Diệp gật đầu :” Tuy rằng nghĩa phụ ta không cần , nhưng tiệm này do người bỏ tiền ra . Ta không thể báo đáp ân huệ của người chỉ có thể đem tiệm này trả lại cho người ...” “ Vậy người không phải ...” “ Đúng vậy , ta trở về tiểu tử như trước kia!” Gia Cát Diệp không hối hận , ôm lấy người yêu , trên mặt hần còn lộ vẻ hạnh phúc :” Bây giờ , nàng còn muốn tiểu tử ta không?” Hần cười hỏi nàng . “ Hỏi thừa ! Ta không cần người thì cần ai?” Phương Hoán Thanh cười đến vui vẻ , đây là kết quả nàng hi vọng nhất. “ Xem ra nàng có vẻ rất cao hứng nha , nàng thích ta nghèo kiệt xác sao?” Gia Cát Diệp không hiểu tâm tư của Phương Hoán Thanh.

Gả cho kẻ có tiền mà xấu so với gả cho người nghèo tốt , người bình thường đều nghĩ như vậy , không phải sao? Phương Hoán Thanh trước kia chính là như vậy , như thế nào hiện tại cũng thế? “ Là người nói đấy?” Phương Hoán Thanh nhìn Gia Cát Diệp , cười vui vẻ . Sở dĩ nàng cao hứng là vì Gia Cát Diệp hiện tại có thể làm việc ở Phương Gia , còn Khang Hoảng , chắc hần cũng đi theo Gia Cát Diệp đến Phương gia làm việc . Chỉ cần có hai người bọn họ , nhất định Phương gia sẽ làm ăn phát đạt , kết cục thật sự đẹp đẽ.HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/deu-la-thien-kim-choc-hoa>